

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAOS LORDU CEHENNEMİN
TA KENDİSİYDİ VE BEN
CEHENNEMDE YANMAYA HAZIRDIM.

DIKENLER ŞEHİRİ

C.N. CRAWFORD

kitapyurdu.com

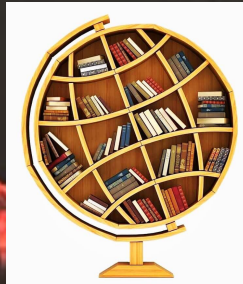
Bir zindanda kendi kendime doğum günü şarkısı söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama akıl almaz derecede seksi bir iblis içki içmeye gittiğim barı basınca tam da öyle oldu. O iblis, Kaos Lordu olarak tanınıyordu ve beni, bana ikizim kadar benzeyen biriyle karıştırıyordu.

İyi ki doğdum.

Sonunda kanımı tattığında benim düşündüğü kişi olmadığımı anladı. Ben de ortak bir yanımız olduğunu fark ettim; ikimiz de intikam arzusuyla yanıyorduk. Böylece bir anlaşma yaptık: Annemin katilinin izini sürmek için yasak şehirde kalabilecek, karşılığında da onun arzuladığı intikamı almasına yardım edecektim. Sadece koca bir şehir dolusu iblise rol yapmam gerekecekti.

Ama bir sorun vardı: O, benim baş şüphelimdi.

Bunu hatırlamak onunla iş birliği yaparken gittikçe zorlaşıyordu. Kaos Lordu'nun her sıcak dokunuşuyla tehlike girdabına biraz daha çekiliyordum. Onun büyüüne tamamen kapılırsam beni bekleyen tek şey ölüm olacaktı.

www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

DİKENLER ŞEHİRİ

C.N. CRAWFORD

Dikenler Şehri
C.N. Crawford
Orijinal Adı: City of Thorns

Türkçe Yayın Hakları © 2023, Olimpos Yayınları
Copyright © The Demon Queen Trials Series: City of Thorns by
C.N. Crawford, 2021
All Rights Reserved.

C.N. Crawford'un City of Thorns isimli kitabı ilk defa
Corey Press tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın telif hakları Hershman Rights Management, LLC
aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Seda Draz
Çeviren: Pınar Polat
Son Okuma: Zehra Uzun
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım
Kapak Tasarımı: Clarissa Yeo

1. Baskı: Nisan 2023
ISBN: 978-625-6411-26-5

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye
aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No: 15 Kat: 4 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 44064

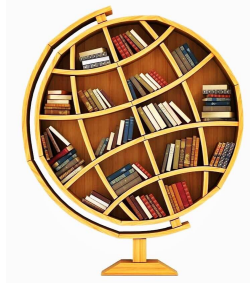

DİKEİLER ŞEHİRİ

C.N. CRAWFORD

Çeviren: Pınar Polat

Okurlarıma;
çoğunuz C.N. Crawford'un Cadılar Meclisi'ndesiniz.
Size gerçeklerden kaçış yolu sunmayı çok seviyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dün akşam üniversitedeki erkek öğrenci topluluğundan yumruk attığım çocuğa dik dik bakmamaya çalışıyordum ama üç şey bunu çok zorlaştırıyordu. Birincisi, Jack'in gözünün etrafındaki morluk, sınıfın floresan ışıklarının altında koyu ve parlak bir mor tonundaydı. İkincisi, Jack bu sınıfın öğrencisi bile değildi. Üçüncüsü de arkada oturmuş, dilini V şeklindeki parmaklarının arasında oynatarak dikkatimi dağıtan iğrenç bir hareket yapıyordu.

Özetle, sunumum iyi gitmiyordu.

Jack Corwin beni liseden beri taciz ediyordu. Üniversitenin son yılında, parmağını deliğe sokma hareketleri ve sahte orgazm suratları yapmayı geride bırakacağını düşünürdünüz ama Jack düzene karşı gelmeyi severdi. En belirleyici özelliği buyken neden bu denli bir iğrençlikten vazgeçecekti ki?

İlgili psikolojik çalışmaların isimlerini ezberlemeye saatler harcayarak bugünkü sunum için çok iyi hazırlanmıştım. Beyaz yakalı, diz hizasında siyah bir elbise seçmiştim; sevimli, profesyonel ve birazcık da gotik tarzdaydı. Notlarımı hazırlamış, ateş kızılı buklelerimi düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplamıştım. Yine de Jack'in yaptığı iğrenç hareketler karşısında hazırlığımın bir önemi yoktu.

Odaklan, Rowan. Unut onu.

Omuzlarımı dikleştirip sınıfın geri kalanını inceledim. Sınıf arkadaşım Alison sarı buklelerinden birini parmağına dolayarak bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Yüreklenendirici bir ifadeyle gülümsedi.

Elimdeki notlara göz ucuyla bakıp tekrar okumaya başladım. "Söylediğim gibi, bastırılmış hatıralar kavramı tartışmalarla dolu." Yukarı baktım. "Birçok psikoloğun tartıştığı..."

Jack işaret parmağı ve başparmağıyla bir yuvarlak yapıp diğer elinin işaret parmağını içine sokup çıkarırken zevkten dört köşe oluyormuş gibi bir surat ifadesiyle ağzını kocaman açtı. Her zaman taktığı çekiç şeklindeki tuhaf gümüş kolyeden ışıklar yansıyordu.

"Affedersiniz. Iı... Çözölmeli amnezi..." diyerek konuşmaya devam ettim. "Akıl Hastalıkları Teşhis ve İstatistikleri El Kitabı'nda da yer alır..."

Jack, kendisini benden başka kimsenin göremediği sınıfın arkasında durmuş, kasığını ileri geri hareket ettirerek bir şeyler ima ediyordu. İyice öfkelen dim. Birçok nedenden etrafta olmasını isteyeceğim en son kişi oydu. En sonunda onu işaret ederek, "Onun burada olması gerekli mi?" diye sordum. "Bu sınıfın öğrencisi bile değil. Neden burada?"

Ne yazık ki yaptığı şeyi benden başka kimse görmemişti. Bu yüzden diğerlerine durduk yere huysuzluk yapan benmişim gibi göründü.

Profesörüm Dr. Omer kapkara kaşlarını kaldırıp bana öylece baktı. Göz ucuyla sınıfın arkasına baktığındaysa Jack tam bir masumiyet timsali gibi oturuyordu. Kaşlarını kaldırmış, bütün bu süre boyunca elinde kalemi not alıyormuş gibi görünüyordu. *Burada öğrenmeye aç çalışkan bir öğrenci var sadece*, der gibiydi.

Dr. Omer ellerini kavuşturduktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. Hiçbir şey söylemedi çünkü sessizce durup göz-

lerini dikerek uygunsuz bir şey yaptığınızı *fark etmeniz* için bekledikleri psikolojik baskıyı bende uyguluyordu. Güçlkle yutkundum.

Aslında olan şuydu; Jack dün akşam beni takip edip evimin önünde köşeye sıkıştırmıştı. Zaten yıllardır gizli gizli takip ediyordu. Yani gözünü morartmak için geçerli bir nedenim vardı.

Ama bu bir terapi seansı değildi ve ben de bir profesyonel olmaya çalışmıyordum. Öğrenmek ya da en azından dersten geçer not alıp yolumuza devam etmek için buradaydık.

Daha alçak bir sesle, "O bu sınıfın öğrencisi değil," diye tekrarlardım. "Neden burada olduğunu anlamıyorum."

Bütün sınıfın gözlerini üstümde hissedince boynuma doğru bir sıcaklık yayıldı. Tenimin süt beyazı olduğu dikkate alınırsa kızardığımda bunu gizlemek zordu.

Dr. Omer sakın bir sesle, "Dönemin geri kalanı boyunca dersi kredisiz alacak," dedi. "Burada olmak için izni var." Kaşlarını çatıp elini dudaklarına götürerek psikolog ifadesiyle bana dikkatlice baktı. Ardından, "Sunumunla ilgili bir sorun mu var? Sen genelde hazırlıklısındır, Rowan," dedi.

Normalde Dr. Omer'in sakın tavrına bayılırdım ama şu an gözünün önünde yanan evi görmezden geliyor gibiydi.

Yavaşça derin bir nefes aldım, ayaklarımı yere daha sağlam basarak kendimi toparlamaya çalıştım. *Sadece odaklan ve sunumu bitirmeye bak, Rowan!* Bu akşam en yakın arkadaşım Shai ile yirmi ikinci doğum günüm şerefine bir şeyler içecektim. Bira ve pizza eşliğinde onun muhteşem yeni hayatıyla ilgili dedikoduları dinlemeyi planlıyordum. Tek yapmam gereken şey önümüzdeki yirmi dakikayı atlatmaktı.

"Hiçbir sorun yok," diyerek gülümsedim. "Sadece bir anlığına kafam karıştı. Aslında çok hazırlıklıyım." Boğazımı temizledim. "Çözölmeli amnezi teorilere göre..."

Dur bir dakika. Jack gerçekten de dönem sonuna kadar bu sınıfta mı olacaktı? Mezun olmak için bu dersi almak zorundaydım.

Pencereden, Osborne üzerinde yükselen büyülü Dikenler Şehri'ne göz ucuyla baktım. Yüksek lisans eğitimi için oraya gitmeyi planlıyordum, mümkünse bir an önce.

Dr. Omer huysuz bir sesle, "Rowan?" diye uyardı. "Daha hazırlıklı olduğun bir günde tekrar denemen daha iyi olabilir. Bunun ders süremizi verimli kullanmanın bir yolu olduğunu düşünmüyorum."

Ah! Ellerim titriyordu ama endişeden mi yoksa öfkeden mi olduğundan emin değildim.

"Hayır, halledeceğim. Affedersiniz. Projektörün çalışmaması dikkatimi dağıttı." Tekrar sunuma odaklanarak kendime çekidüzen verdim. "Bahsettiğim şey bilinçaltındaki anılara erişememek..." Notlarımı evirip çevirerek düşüncelerimi tutarlı bir hâlde toparlamaya çalıştım. "Özellikle de otobiyografik anılar, hayatınızdan şeyler..."

Kafamı kaldırıp baktığımda Jack'in sandalyesine yaslanmış, dilini dudaklarının arasında sallayarak meme uçlarıyla oynadığını gördüm. O anda aklımdan geçen düşünceler birbirine karıştı. İlki, notlarımda yazan bir sonraki cümleydi. "Eğer gözünüzde canlandırabilseydiniz..." İkincisi ise, *O pisliğe bir kez daha vurmayı çok isterdim*, oldu. Beynim bu iki düşünceyle karman çorman olmuş hâlde Jack'e dik dik bakarken ağızımdan, "Şu pisliği tekrar sevebilseydiniz..." cümlesi çıktı.

Cümlenin mantığı anlaşılmıyordu ama kulağa kesinlikle uygunsuz geliyordu.

Duyduklarına şaşırان birinden gelen kısmen bastırılmış kahkaha sessizliği böldü.

Tüm sınıf arkaya dönüp Jack'e baktı. Ağızımdan çıkanlar karşısında afallamış görünerek masum rolüne bürünüp not

alıyormuş gibi yaptı. Şaşırdığını daha fazla vurgulamak için de kaşlarını kaldırmıştı.

Utançtan yerin dibine girecek gibiydim.

Öldürün beni. Keşke yer yarılrsa da beni içine alsın.

Ortamı korkunç bir sessizlik kaplarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Sessizlik uzayıp tepemdeki ışıklar yanıp sönerken ağzım kurudu. "Dilim sürçtü," derken Jack'i işaret ettim. "Bazı yüz ifadeleri yapıyordu..." Sözlerimin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek sustum.

Jack'in bana olan takıntısı yıllar önce Osborne Lisesi'nde birinci sınıfta bana çıkma teklif ettiğinde başlamıştı. Teklifini kabul etmediğim için bana karşı öfkelenmiş, bütün beyzbol takımıyla yattığım dedikodularını çıkarmıştı. Herkes de ona inanmıştı. Sonraki dört yıl boyunca "Golcü Rowan" demişler, hatta yüzümü photoshopla çıplak modellere bile eklemişlerdi. Anlaşıldığı üzere lise dönemim, sayesinde pek kolay geçmemişti.

Ama kimsenin bunları duymaya ihtiyacı yoktu. Herkes bu dersi atlatıp yemekhanedeki Taco Salısı etkinliğine katılmak istiyordu.

Tekrar, "Dilim sürçtü," diye ekledim.

Dr. Omer avuçlarını dudaklarının önünde birleştirdi. "Peki. Burada tam olarak neler döndüğünü bilmiyorum ama aranızda bir sorun olduğunu hissediyorum ve dersimin tartışma için uygun bir ortam olduğunu düşünmüyorum. İkiniz arasında bir sorun varsa dersten sonra halledin."

Jack mahcup görünerek ilk kez söz aldı. "Sanırım ben ne olduğunu biliyorum. Rowan dün akşam benimle çıkmak istediğinde onu reddetmeme üzüldü ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemeyince biraz fazla tepki gösterdi." Gözünü işaret etti. "Ama yemin ederim ki fiziksel şiddeti arkamda bırakmaya ve Anormal Psikoloji dersine odaklanmaya hazırım. Çok iyi

bir öğrenciyimdir, aldığım notlara bakarsanız benim şimdiye kadarki en çalışkan öğrencilerden biri olduğumu görürsünüz.”

“Aman Tanrım!” Alison’ın gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten de onun gözünü sen mi morarttın?” diye sordu. “Dramatik olmak istemem ama şu an gerçekten fiziksel anlamda korkuyorum.”

Birisi polisi aramakla ilgili bir şey söyledi. Bazıları yüksek sesle kahkaha attı; yarısı şok olmuş, yarısı da bu durumdan aşırı keyif almıştı. Bu, onların açısından bakıldığında muhtemelen bütün dönem boyunca başlarına gelen en iyi şeydi. Taco Salısı’ndan bile daha iyiydi; düpedüz entrikaydı.

Not kartlarımı elimde sıkarak buruşturdum, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. “Bekleyin. Evet, ona vurdum ama bunu hak etmişti. Burada sorunu olan o, ben değilim.”

Daha şimdiden Dr. Omer’den alacağım tavsiye mektubunun gözlerimin önünde yok oluşunu görebiliyordum. Dikenler Şehri’ndeki yüksek lisans eğitimine, faili meçhul bir suçu aydınlatmaya dair ömür boyu kurduğum hayallere veda edebilirdim.

Delirmiş, hatta tam anlamıyla aklını kaçırmış gibi görünüyordum.

Her şeyi yanlış anlamışlardı ama hiçbir şey, insanı tek aklı başında olanın kendisi olduğunu haykırmaya çalışmaktan daha çıldırmış gibi gösteremezdi.

“Pekâlâ, bakın ne diyeceğim?” Notlarımı çöpe atarak, “Sanırım sunumum bitti,” dedim.

Sınıftan aceleyle çıkarken bütün bedenim adrenalinle karıncalandı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bodrum kattaki dairemde yatağın üstüne oturmuş, Dikenler Şehri'nin kapılarını çiziyordum.

Berbat geçen günün ardından uzun bir koşuya çıkmıştım. Hızlı tempoyla kapasitemi zorlamıştım; yattığım yerde vücudumu esnetirken kaslarım hâlâ yanıyordu. Koşmak kendimi fiziksel olarak yorarak stresle başa çıkmamın en iyi yoluydu. Ayrıca kendimi herhangi bir konuda gerçekten iyi hissettiğim tek zamandı. Tek sorun, bazen ormanda ayaklarım yaprakları ezerken annemin öldüğü geceye dair parça parça görüntülerin zihnimde yeniden canlanmasıydı. Onun bana koşmamı söyleyen sesini tekrar tekrar duyardım.

Başımı iki yana sallayarak bu karanlık anıyı zihnimden uzaklaştırdım. Bunun yerine kapı çizimini mükemmelleştirmeye odaklandım. Kapıyı çizmem için bir sebep yoktu ama kapının dış hatlarına; iblis şehrinin ortası kafatasıyla süslenmiş, tuhaf güzellikteki ferforje girişine tam anlamıyla kafayı takmıştım. Belki de bir psikopat gibi aynı şeyi tekrar tekrar çizmek çok sağlıklı bir durum değildi ama en azından çizerken Jack Corwin'i düşünmüyordum.

Kafatasını gölgelendirirken derin bir nefes verdim. Bu bodrum katında yaşamak, iblis şehrindeki yüksek lisans eğitimi için para biriktirme planımın bir parçasıydı. Burada, hepsi birbirinden meteliksiz altı öğrenciyle bir bodrum katında

yaşayarak kenara ayırabildiğim her kuruşu biriktiriyordum. Odalarımız ince ahşap duvarlarla bölünmüştü. Banyoyu ve bir güveç tenceresiyle bir su ısıtıcısından ibaret ufak mutfak ortak kullanıyorduk.

Telefonum Shai'den gelen bir aramayla titreyince cevap vermek için ekranı yana kaydırdım. "Selam."

"Ah! Meşgulmüş gibi yapıp iki dakika sonra mesaj atmak yerine gerçekten de telefona cevap verdin."

Sırıttım. "Artık kim telefonda konuşuyor ki? Telefonla konuşmak senin dışında herkesi geriyor."

"Eee? Doğum günün için ne yapıyoruz? Düşündüm ki paket servisi olan harika bir Tayland restoranı var ve oradan yemek alıp birkaç şişe şarapla birlikte sana gelebilirim."

Gülümsedim. "Yeni evim örümcek bağlamış izbe bir bodrum katı. Ayrıca sizin havalı Belial Üniversitesi yurtlarına kıyasla tam bir fare deliği gibi görünüyor."

"Gerçekten de o kadar kötü mü?"

"Bekle bir dakika." Ne demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için birkaç fotoğraf çektikten sonra Shai'ye e-postayla gönderdim. "Tamam, e-postanı kontrol et. Bak, herkes gibi mesajlaşıydık hatta beklemek zorunda kalmazdın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Ah, tamam. Dedğin gibi biraz küçükmüş, güzel dekore edilmiş ama küçük. Yine de örümcek fikrinden pek hoşlandığımı söyleyemem. Keşke burada olabilseydin ama sanırım seni gizlice içeri sokarsam iblisler tarafından öldürülmen yasal olabilir."

Beni göremese de başımı salladım. "Mümkünse öyle bir şeyden uzak durmak isterim. Belki de Osborne'da bir şeyler içebiliriz, ne dersin?"

"Bekle... Utanç verici bir şey görebilir miyim diye fotoğraflarını yakınlaştırıyorum."

“Dikenler Şehri’nin kapılarını çizdiğim otuz iki resim var ve çoğu duvarıma yapıştırılmış hâlde. Bence bu epey utanç verici.”

“Evet, ama tuhaf biri olduğunu zaten biliyordum. Amaçım gizli bir seks manyağı olduğunu kanıtlayacak bir şeyler bulmaktır. Bir anlığına yatağının yanında kocaman kırmızı dildolar gördüğümü sandım ama şimdi onların yangın söndürme tüpleri olduklarını görebiliyorum.”

“Seks manyağının tam tersi ne?” diye sordum. “İşte o benim.”

“Peki ama neden yatağının yanında iki tane yangın söndürücü var?”

Düşüncesiyle bile tedirgin olup doğrularak oturdum. “Buradan çıkış yok, Shai. Yatağın yanında ufak bir pencere var ama açılmıyor. Yani ev yanarsa, etrafımda duvarlar yanarken bodrumun uzak bir köşesinden çıkmak için mücadele vermem gerekir.”

Shai ani bir nefes aldı. “Ah, kahretsin. Başka bir yer bulabilir misin? Orası yangın söndürücülerle bile kulağa pek güvenli gelmiyor. Yasal mı bu?”

“Muhtemelen değil ama yangın alarmları da kurdum. Ayrıca dublörlerin alevlerin arasından geçmek için kullandıkları şeylerden de stok yaptım.”

“Bir dakika, ne stokladın?” diye bağırdı.

Yatağımın altında ne olduğunu düşününce ürperdim. “Cildimin yanmasını önlemek için Hollywood tarzında ateşe dayanıklı kıyafetler ve jeller. Gerekirse alevlerin arasından yürüyerek geçebilirim. Ah, bir de yoğun dumana maruz kalırsam diye gaz maskesi aldım. Neredeyse alınabilecek her türlü önlemi aldım.”

“Tabii ki her durumu düşünmüşsündür. Tahminimce sen kıyamete hazırlık yapan türde insanlardansın, değil mi?”

“Evet, yani bir iblis kıyameti koparsa buraya gel. Birkaç torba kuru fasulyem ve pirincim, birkaç çeşit de antibiyotiğim var.”

“Çok hoş,” dedi. “İblisleri burritolar ve penisilinle mi öldüreceğiz?”

“Marketler ve muayeneciler kapanırsa diye. Ayrıca su kaynakları kirlenirse diye su arıtma cihazı da aldım.”

Bahsetmediğim şeyse en tuhaf hazırlık malzememdi; avcılarının kokularını gizlemek için kullandıkları tilki idrarı. Kana susamış iblisler Osborne’u ele geçirirse üstümü başımı tilki idrarına bulayacaktım. Böylelikle beni asla bulamazlardı. Ama Shai’nin bunu bilmesine gerek yoktu. En yakın arkadaşım söz konusu olduğunda bile geçmek istemediğim bir tuhafılık sınırı vardı.

Shai, “Peki,” dedi. “Şu an kıyamet kopmadığına göre, margaritalar için bir yer düşünelim, tamam mı?”

“Benim için neresi olduğu fark etmez. Seni görmek ve bu bodrumdan çıkmak eğlenceli olacak. Ayrıca kesinlikle bir içkiye ihtiyacım var. Bugün Anormal Psikoloji dersimde gerçekten felaket bir sunum yaptım.”

“Off! Tamam. Telefon edip rezervasyon yaptırabilir miyim diye bakmam için bana biraz zaman ver, olur mu? Birkaç dakika sonra sana mesaj atacağım.”

Telefonu kapatıp yatağımdaki yumuşak yastıklara gömüldüm. Gözüme bir hareketlilik çarpınca yerde yürüyen örümceği fark ettim. Ortama yoğun bir rutubet ve küf kokusu hâkimdi.

Çizim defterimle kalemimi yeniden elime aldıktan sonra Dikenler Şehri’ne açılan kapıların olduğu başka bir çizimdeki ince detayları tamamladım. Şehre yalnızca iki tür fâninin girişine izin vardı; doğuştan meslekleri olan hizmetkârlar ve Shai gibi buna parası yeten öğrenciler. Dikenler Şehri’ndeki Belial Üniversitesi her yıl üç yüz kadar fâni adayı kabul ediyordu. O

adaylar iblis üniversitesi Belial'da, kariyerlerini büyü sanatlarıyla zenginleştirmeyi öğreniyorlardı. Shai gibi mezunlar, daima istedikleri alanlarda önemli pozisyonlarda iş bulabiliyordu.

Ama benim durumumda, iblis üniversitesine girmek istememin gerçek sebebi eğitim değildi.

Ben intikam istiyordum. Annemi öldüren iblisi bulmak istiyordum.

Kapının çizimi bitince sayfanın arkasını çevirip bazı hesaplamalar yapmaya başladım. Şu anda %7 faizle 75 bin dolar öğrenci kredisi borcum vardı. Bunu geri ödeyeceksem ve ayrıca mezun olduktan sonra muhtemelen yoksulluk maaşı alacağım Belial Üniversitesi'ne girmek için gereken 100 bin doları biriktireceksem...

Mideme bir ağrı girdi.

Ne zaman bu hesapları yapmaya başlasam imkânsızlığın yükü omuzlarıma çöküyordu. Bunu milyonlarca kez yapmıştım ama sayılar asla denkleşmiyordu. Kredi faizimle, kabaca 100 bini biriktirebileceğim süre...

Aslaydı.

Okula girmek için asla 100 bin dolarımı olmayacaktı.

Gittikçe B planı üstüne daha çok düşünmeye başlıyordum; yani şehre izinsiz girmek, sonra da oradakilerin arasına karışmanın bir yolunu bulmak. Bir yolu olmalıydı. Kadim bir iblis şehrinin bile zayıf noktası olurdu.

Tehlikeli ve çılgın planım üzerinde düşünmeye devam ederken Shai'den gelen bir mesajla telefon titredi.

Cirque de la Mer. Bu akşam birer içki için iki kişilik rezervasyon. Saat 20.30'da benimle orada buluş. Öptüm.

Ben kendimi öldürtmenin bir yolunu bulmadan önce, onun gizlice şehre giriş planlarımı yarıda kesmesi için gerçekten de iyi bir zamandı.

Kızıl saçlarımı eylül yağmurunda sırlıslam olmuştu. Cirque de la Mer'in beyaz mermer barında otururken Guinness'imi yudumladıkdan sonra dudagımda kalan köpüğü yaladım. Üstümde hâlâ siyah elbisem ve botlarım vardı ama siyah oje, göz kalemi ve gümüş yüzüklerle elbisenin havasını değiştirmiştim. Okuldaki görüntümün aksine şu an kızıl saçlı gotik ve tutucu bir Protestan gibi görünüyordum.

Barın arkasındaki devasa pencereler Atlantik Okyanusu'na bakıyordu ve okyanus suları yıldızların ışığı altında parlıyordu. Etrafımda gümbür gümbür elektronik müzik çalıyordu. Düşüncelerimi bastıracak kadar yüksek sesli müzik ve muhteşem okyanus manzarasıyla burası hoşuma gitmişti. Muhtemelen Massachusetts'in kuzey kıyısındaki en pahalı bardı ama bu akşam parayı sorun etmeyecektim. Kredi borcum artık endişelenmenin gereksiz olacağı kadar saçma bir hâl almıştı, miktarın biraz daha artmasında bir sakınca yoktu.

Shai yanıma gelince bana kocaman gülümsedi. Koyu renkli saçları krem rengi elbisesinin üzerine iki örgü hâlinde dökülüyordu. Sütlü kahve tenine mükemmel uyum sağlamış göz alıcı kırmızı bir ruj sürmüştü.

Onu görünce dostça bir yüz görmeye gerçekten ihtiyacım olduğunu anladım.

Bana sarıldı. "Selam, doğum günü kıızı. Ne içiyoruz? Tekila shot mı?"

"Harvard Meydanı olayından sonra onlardan uzak duracağıma yemin ettim."

Yüzünü buruşturarak, "Ah, doğru. Tamam o zaman, bu gece de dağıtmaman için sadece yemek yiyip kokteyl içelim hadi," dedikten sonra elini kaldırıp barmeni çağırdı. İkimiz için iki mojito ve bir tane de bal kabaklı pizza siparişi verdi.

Siparişi verdikten sonra da kaşlarını çatarak tekrar bana döndü. "Peki, şu kâbus gibi geçen gününle ilgili konuşmak ister misin?"

Derin bir iç çekerek konuya girdim. "Jack Corwin'in, sunumumun ortasında yapmadığı iğrençlik kalmadı. Önce ben odaklanmaya çalışırken tuhaf hareketlerle orgazm oluyormuş gibi surat ifadeleri yaptı, sonra da gözüne yumruk attığımı iddia etti."

Şaşkınlıkla elini ağzına kapattı. "İlk olarak o çocuğun canı cehenneme. İkincisi aklını mı kaçırdı? Neden insanların onu yumrukladığına inanacaklarını düşündü ki?"

Boğazımı temizledikten sonra kıkırdayarak, "Şey, o konuya gelirsek... Gerçekten de ona yumruk attım," dedim.

"Ne yaptın!?"

Savunmaya geçerek, "Dilini boğazıma sokmaya çalıştıktan sonra," dedim.

"Yani önce o mu sana saldırdı? Polisi aramalısın, işleri fazla ileri götürdü. Yıllardır sinsi sinsi seni takip ediyor."

Barmen mojitolarımızı bize doğru ittiğinde kendiminkini hemen yakaladım. Bir yudum alarak nane ve misket limonu tadının damağıma yayılmasını bekledim. "Osborne cyalet polisine şikâyet ettim ama uzun zaman önce aşırı tepki gösterdiğime karar verdiler. Anlaşılan aşağılık herifin teki olmak yasa dışı değil ve dün akşam olanlara da benim açımdan bakacaklarını sanmam. Ayrıca babası kongre üyesi miydi, neydi. Neyse..." Bir yudum daha aldım. "Biliyor musun? Ondan bahsetmek istemiyorum. Lütfen bana Dikenler Şehri'nden bahset. Bu akşam daha fazla Jack hakkında konuşmayalım, iblislerle ilgili yeni bir şeyler duymak istiyorum."

"Nereden başlamamı istersin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Sence iblisler şehirden ayrılabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım ayrılabilirler ama uzun süreliğine değil. Bildiğim kadarıyla, yüzlerce yıl önce yapılan bir tür büyü onların çoğunlukla iblis şehrine bağlı kalmalarına neden oluyor. Ancak bazen şehirler arasında seyahat edebiliyorlar. Neden soruyorsun?"

"Annemin öldürüldüğü gece..."

Cümlem yarım kaldı. Bu acı verici konuyu açınca bir anda havanın soğuduğunu, ortamın gerildiğini hissediyordum. *Bir gece, kafasında parlayan yıldız olan bir iblis ormanda annemi avladı ve yakarak öldürdü,* demenin kolay bir yolu yoktu. O gecenin dehşeti şimdi bile tazeyken yaşadığım acının etkisiyle boğuluyormuşum gibi hissetmeden bu konuda konuşmak çok zordu.

Bazen beni ayakta tutan şeyin, Dikenler Şehri'ne girip annemin katilini bularak intikamını alacağıma dair inancım olduğunu düşünüyordum.

Ama bu çok gizemli ve tuhaftı, değil mi? Yatağımın altındaki tilki idrarından da beter.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin karanlığına boyanmış okyanus önümüzde parıldarken barda oturuyorduk. Akşamı mahvetmek istemediğim için konuyu geçiştirircesine elimi salladım. "Her neyse, senin gündelik hayatınla ilgili daha çok şey duymak istiyorum. Nasıl gidiyor?"

Ortamdaki gerginliğin tekrar dağıldığını hissedebiliyordum. Shai, "Aşırı iyi!" dedi. "Bir yıl daha uzatabilirim. Gelecek yıl için eğitim ücretini bulma ihtimalin var mı?"

"Okula girmek için birkaç fikir üzerinde çalışıyorum." Şu noktada inanılmaz derecede yasal olmayan fikirlerdi. "Yurdun nasıl bir yer?"

"Balkonu ve hizmetkârları var. Okyanus bile orada daha güzel; Atlantik gibi değil, büyüyle yapılmış çok güzel tropik bir okyanus gibi. Şehrin, her birisi bir iblise bağlı yedi bölgesi var. Üniversite binaları da aynı şekilde düzenlenmiş. Ben Lucifer Yurdu'ndayım, taştan kaleye benzeyen kocaman bir yer."

İntikam planlarımı bir kenara bıraksam bile kıskançlığımı dayanılmazdı. "Derslerin nasıl?"

"Harika. Dersleri, sıraların bir sahne etrafına yuvarlak şekilde dizildiği, dört yüz yıllık amfilerde yapıyorlar." İç geçirdi. "Biliyorum, bu çok büyük bir harcama. Ama büyü sanatlarını öğrenmek istedim ve bunu Osborne'da yapamazdım. Belial,

fâniler için en iyi büyücülük okulu, bu yüzden bir yıl daha kalmayı çok istiyorum.”

“İblisler neye benziyor?”

Parmağını mojito bardağının kenarında gezdirdi. “Şey... Benim derslerim çoğunlukla başarılı fâni büyücülerle ama birkaç iblis ve tabii ki öğretim üyeleri var. Güzeller ve deli gibi korkutucular. Hepsinin değil ama bazılarının boynuzları var. Özellikle kötü gibi görünen birisiyle karşılaşmadım, en azından Jack’ten daha beter birisiyle.” Barmene bakıp boş bardağını kaldırarak birer içki daha getirmesini işaret ettikten sonra tekrar bana döndü. “Kralın ve Kaos Lordu’nun kötü olduğunu duydum. İkisi de dehşet verici ama ben onları uzaktan gördüm.”

Kaşlarını havaya kalktı. “Peki, kraldan başla. Onun hikâyesi ne?”

Bir sır veriyormuş gibi bana doğru eğildi. “Kral Cambriel daha yeni kral oldu. Yüzlerce yıl hüküm sürmüş olan babası Kral Nergal’ı katletmiş. Cambriel babasının kafasını kesip onu sarayının kapısına tutturmuş.”

Ürperdim. “Berbat bir şey bu.”

“Bir iblis kralının ölebilmesinin tek yolu vârisinin onu katletmesi ve Cambriel de aynen öyle yapmış. Şimdi de görünüşe göre bir iblis kraliçe arıyormuş ve kimi seçeceğine dair bir sürü dedikodu var.”

İlk mojitomu bitirirken barmen iki tane daha getirdi.

“Peki kadınlar babasının kellesini kapısına asan bu adamla evlenmek istiyorlar mı?” diye sordum. “Kulağa kaçırılmayacak bir fırsat gibi geliyor.”

“Dişi iblisler için öyle.” Mojitolardan birini bana uzattı. “Kaos Lordu da şehirdeki bir başka seçkin bekâr. Aslında o bir yabancıymış; İngiltere’deki Yılanlar Şehri’nden gelen bir dük, oradaki bir iblis bölgesinin lideriymiş. Kimse oradan neden ayrıldığını bilmiyor ama belli ki bir skandal yaşanmış.

Çünkü dükler normal şartlarda şehirlerini terk etmezler. Ama en büyük özelliği çok zengin biri gibi görünmesi.”

“Öylesine büyük bir skandalsa nasıl oluyor da kimse ay-
rıntıları bilmiyor?”

Shai minik, siyah pipetiyle içkisini karıştırdı. “İblis şehir-
leri arasında iletişim yoktur. İblisler yeni bir şehre gidebilirler
ama eskisinden asla bahsedemezler. Bu, yıllar önce büyük iblis
savaşlarında büyüyle mühürlenmiş teslim olma şartlarından bi-
risi. Püritenler¹, iblisler birbirleriyle konuşursa onların güçlenip
tekrar fânilere karşı ayaklanabileceklerini düşünmüşler. Bu
nedenle de Kaos Lordu, İngiliz iblis şehriyle ilgili hiçbir şey
söyleyemez.”

“Vay canına!”

“Bu yüzden,” deyip daha da yaklaştı. “Hiç kimse onun
hakkında herhangi bir şey bilmiyor. Ama esas korkutucu olanı
bir iblis nadiren de olsa başka bir şehre giderse Cehennem
Sınavı denilen kabul törenine katılmak zorunda. Törende,
iblis tanrılarının yeni geleni kutsadığının kanıtlanması ge-
rekiyor. Barbarca demek istemem, kulağa yargılıyormuşum
gibi geliyor ama gerçekten de barbarca. Dikenler Şehri’nde
sınavın işleyişine göre iblisler ormanın içinden koşup yeni
geleni öldürmeye çalışmak zorundalar. Sınav sonunda sadece
hayatta kalanlar şehirde kalabiliyor. Çoğu daha başlamadan
ölüyor ama Kaos Lordu diğer elli iblisi gözünü kırpmadan
katletmiş. Bu ne kadar korkunç olsa da cazibesine kapılan
bütün kadınlar onunla yatmak istiyorlar.”

Anlattıkları karşısında şaşkınlıkla öylece baktım. “Bütün
bunlar yasal mı?”

1 Köktendinci, özellikle 17. yüzyılda İngiltere’de ortaya çıkan radikal
Protestan mezheplere mensup kimse. - d n

Shai omuz silkti. "Onların şehri, onların kanunları. Bir savaş başlatmadan insanları öldüremezler ama iblisler konusunda istediklerini yapabilirler."

Bütün bunlar çok *ilgi çekiciydi*. "Kaos Lordu nasıl görünüyor?"

"Onu sadece uzaktan gördüm ama şaşırtıcı derecede güzel. Yani önünde diz çökeceğin kadar güzel. Gümüş rengi saçları var ama yaşlandığı için değil. Başka bir dünyaya aitmiş gibi. Ayrıca göz kamaştıran mavi gözleri ve uğruna ölünecek güzellikte elmacık kemikleri var, vücudu da oldukça iri yarı. Kaos Lordu'na ve Legion adında bir gazap iblisine resmen vuruldum. Legion'un da uzun siyah saçları ve çok seksi dövmeleri var. İkisi de çok... *göz kamaştırıcı*. Legion bana sadece bir kez baktı ama o kadarı bile beni yakıp kavurmaya yetti. Şaka yapmıyorum, nefes almayı unuttum."

Ona biraz daha yaklaştım. "Ya yıldızlı olan? Herhangi birinin başında beş köşeli yıldız gördün mü?"

Shai'nin endişeyle alnı kıvrıldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

İşte yine takıntıma, annemin cinayetine geri dönmüştüm.

Başımı iki yana salladım. "Boş ver. İblislerin alınlarındaki işaretlerle ilgili bir söylenti duymuştum. Muhtemelen saçmalıktan ibarettir."

Pizza gelince kendime bir dilim alıp küçük bir tabağa koydum. Vegan olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu.

Shai tırnaklarıyla barın üstünde ritim tuttu. "Neden hep bir şeyler sakladığın hissine kapılıyorum?"

"Bazı şeylerin gizli kalması gerek." Bal kabağı ve sarımsak kokusuyla ağzımı sulanıyordu. Bir ısırık aldığımda vegan peynir ağzımı yaksa da tadı muhteşemdi. İblis dünyasının büyüyle yapılan yemeklerinin bile bununla yarışabileceğinden emin değildim.

Isırdığım lokmayı yuttuğumda, "Öğrendiğin iyileştirme büyülerinden bazılarını bana da gösterecek misin?" diye sordum. "Başım ağrırsa iyileştirebilir misin?"

Peçeteyle ağzını sildi. "Henüz hazır değilim. Hem zaten ben veterinerlik öğrencisiyim, insanları tedavi edemem."

Biraz çakırkeyif hissederek parmağımı ona doğrulttum. "Ama birisi beni omuzumdan vursa büyüyle iyileştirebilir misin? Yoksa beni bir kediye falan mı çevirirsin?"

Ürpermiş gibi yaparak, "Muhtemelen yarı kedi yarı insan korkunç bir şey olurdun," dedi.

Pizzanın geri kalanını yerken bir süre sessiz kaldık.

Bittiğinde arkama bakmak için döndüm ve kulübün dolmaya başladığını fark ettim.

Shai, "Dans edecek miyiz?" diye sordu.

Gece boyunca iki mojito ve bir Guinness içmiştim. Bu yüzden doğum günüm olduğuyla ilgili bir şeyler bağırarak biraz çakırkeyif hâlde dans pistine çıktım.

En sevdiğim şarkıcılardan biri olan Apashe'den bir şarkı çalıyordu. Ritim kulüpte gümbür gümbür yayılırken kendimi müziğin içinde kaybettim. Üniversite kredilerimi, felaket sunumumu, uyurken üzerimde gezen örümcekleri unuttum. Jack'i ve beş köşeli yıldızı unuttum. İntikam hırsımı bir kenara bıraktım.

En azından müzik susana ve ortamı yoğun bir gerilim kaplayana dek öyle yaptım.

Tehlikeyi daha görmeden hissettiğiniz anlardan biriydi. Karanlık, sıcak ve kuru bir esintiyle barın içinde dalga dalga yayılıyordu. Herkesin korku dolu yüzlerle aynı yöne baktığını fark edince içimi kaplayan huzursuzlukla hareket edemez oldum. Tüylerim diken diken oldu. Sıcaklık doğal olmaktan çok uzak ve rahatsız ediciydi. Asla arkama dönmek istemedim.

Sonunda döndüğümdeyse midemde bir düğüm oluştu. Barın girişinde, başka bir dünyadanmış gibi görünen, gümüş rengi saçları ve buz tanecikleri gibi gözleri olan bir iblis vardı. Kaos Lordu muydu? Iriliği ve nefes kesen güzelliği neredeyse başımı döndürüyordu. Lanet olası bir tanrıya benziyordu.

Belki mojitolar yüzünden, belki de onun büyüleyici güzelliğindendi ama engel olamadığım bir şekilde mıknatıs gibi ona doğru çekiliyordum. Ona daha fazla yaklaşmak, kendimi onun kaslı bedenine bastırmak istedim. Ona bakarken kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı.

İlahi bir güzelliği vardı. Gümüş rengi saçları, çarpıcı elmacık kemiklerinin hizasındaydı. Yüksek yakalı, önü açık, siyah bir palto giymişti. Paltosunun altında kaslı bedenini sergileyen ince gri bir kazak vardı. Kazak yumuşak görünüyordu ama altındaki kaslarının raş gibi olduğunu anlayabiliyordum. Parmaklarımı kumaşın üstünde gezdirip kaslarının seğirdiğini hissettiğimi düşününce nabzım daha da hızlandı.

Daha önce seksten hiç zevk almamıştım. Ama ona baktığımda karşımda beni gerçekten tatmin edebilecek bir adam görüyordum.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bir dakika, benim sorunum neydi? O, insan bile değildi. İnsanları mahveden bambaşka türden biriydi.

Ama gözlerimi tekrar açtığımda eriyormuş gibi hissettim. Soluk mavi gözlerinin aksine kaşları gece kadar siyahtı. İkisinin zıtlığındaki uyum hem sarsıcı hem büyüleyiciydi.

Ama o açık renkli gözlerini bana çevirdiğinde buz gibi bir korku dalgası içimi kapladı. Ellerini yumruk yaptı ve üstüme atlamak üzereymiş gibi başını eğdi.

Olduğum yerde donup kaldım. Kalbim artık tamamen farklı bir nedenle daha hızlı atmaya başlamıştı. Tüm dikkati benim üzerimdeydi ve bu pek iyi bir şey değildi.

DIKENLER ŞEHİRİ

Saf, katıksız, zihnimde tehlike çanlarının çalmasına neden olan apaçık nefret dolu bir bakıştı. Kaos Lordu benden *nefret* ediyordu.

Aman Tanrım!

Acaba ona ne yaptığımı düşünüyordu?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İçindeki gerginlik artarken dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim.

İblis, bütün ortam üzerinde hâkimiyet kurmuştu ve gözlerini benden ayırmıyordu.

Vücudumdaki her hücre arkamı dönüp kaçmamı, çok geç olmadan kendimi kurtarmamı söylüyordu. Bu yaratık güzel olabilirdi ama saf ölümlü temsil ediyordu. Hiç görünüşü kırpmadan boğazımı parçalayabilirdi.

Yüzündeki katıksız nefret ifadesi kaybolup da yerini acımasız ve alaycı bir gülümsemeye aldığında yıllar geçmiş gibiydi. Bakışlarını benden yavaşça uzaklaştırdı. Artık bütün bunlar onun için sıradan bir eğlenceymiş gibi rahat görünüyordu. Omuzlarını silkip seçkin İngiliz aksanıyla, "Pekâlâ, eğlenmenizizi durdurmayın, âmin dostlarım," dedi. "Yoksa iblislerin burada hoş karşılanmadığına dair pek de hoş olmayan bir fikre kapılabilirim."

Yavaş, zarif adımlarla bara doğru ilerledi; iri bedeni olumsuz bir güç yayıyor gibiydi.

İhtiyatla ondan uzaklaşmamı rağmen kendimi ona bakmaktan alıkoymadım. Şah kolumdan çektiştirerek beni mümkün olduğunca uzaklaştırdı. Aceleyle beni bardan uzağa çekerken az kalvin ayagım takılıyordu.

Shai, ondan yeteri kadar uzaklaştığımızda, "Bütün bunlar da neyin nesiydi?" diye fısıldadı.

Ağzım kurumuştur ve başım dönüyordu. "Bana attığı bakışı sen de gördün mü? Bunun neyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Belki de tanıdığı birine benziyorsundur." Shai omzunun üzerinden geriye baktı. "Bahsettiğim kişi oydu işte, Kaos Lordu. Burada ne işi var?"

Cesaret edip tekrar baktığımda buz gibi bakışlarını yine bana çevirdi. Alay edercesine tek kaşını kaldırırken aynı anda *şerefe* der gibi viski kadehini de kaldırdı.

Pervanenin ateşe çekilmesi gibi kendimi ona doğru yaklaşıırken buldum.

Ben yaklaşırken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunca yıldan sonra seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim."

Boğazımı temizledim. "Beni başka biriyle karıştırmış olmalısın."

Bana yönelttiği soğuk gülümseme âdeta zehir saçıyordu. "Ah, sanmıyorum, *canım*. Yüzünü nerede olsa tanırım, çok uzun zamandır kâbuslarıma musallat oluyor."

Yer ayaklarımın altından çekiliyormuş gibiydi. "Seni daha önce hiç görmedim," derken sakın kalmaya çalıştım ama yine de sesim titriyordu. "İki metrelik, gümüş saçlı bir iblisi hatırlayacağımdan çok eminim."

"Benim yüzümden dans etmeye ara verme," deyip bakışlarını benden uzaklaştırırken etrafını kara büyü sarmıştı. "Korkunç geçmişinin eğlencenin önüne geçmesine neden izin veresin ki?"

Bir anlığına bunun annemin cinayetiyle ilgisi olup olmadığını merak ettim. Ne de olsa onun ölmesini isteyen bir iblisti. Beni onunla mı karıştırmıştı? Ama bu düşüncüyü hemen aklımdan uzaklaştırdım. Anneme, herhangi birinin bizi ka-

rıstıracağı kadar benzemiyordum. İkimizin de açık renk teni, kalp şeklinde yüzü ve kavisli kaşları vardı ama benim gözlerim kahverengiyken anneminkiler maviydi. Daha çıkık elmacık kemiklerim, daha geniş bir gülümsemem vardı. Annemin saçı sarıydı ama benim saçım aralarda birkaç sarı telin olduğu göz alıcı bir kızıl rengindeydi.

En önemlisi de annemin korkunç bir geçmişi olmadığından emindim.

Bir anda yeteri kadar nefes alamıyormuş gibi hissettim; içerisi çok sıcak ve boğucu geldi. Gitmek için sabırsızlanarak Shai'ye döndüm. "Ben dışarı çıkıp biraz temiz hava alacağım. Belki başka bir bar bulabiliriz."

Shai, "Hesabı ben hallederim," dedi.

"Teşekkürler."

Gözü korkmuş bir hâlde aceleyle kapıya doğru gittim. Sokağa çıktığımda tenim çiseleyen yağmur altında serinlemeye başladı. Cirque de la Mer limandaki eski denizci bölgesinde, Arnavut kaldırımli dar bir sokaktaydı. Yolun karşısında bu akşam için muhtemelen daha bir iyi seçenek olan birahane vardı. Birayla birlikte sosisli sandviç satıyorlardı ve nedense iblislerin sosisli sandviç servis eden yerlere gittiklerini hayal edemiyordum.

Ürperince kendi kendime sarıldım. Nasıl olduysa aşırı korkutucu bir iblis dükü kendime düşman etmiştim ve bunu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Annemin ölmeden önce bana öğrettiği şeylerden biri, herkesin bir zaafı olduğuydu. Kaos Lordu'nun zayıf noktası da sanıyorum ki benimle karıştırdığı kadındı; kâbuslarına musallat olan kadın.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Tuzlu bir esinti tenimi okşadı, havada yoğun bir okyanus kokusu vardı. Dudaklarımı yalayınca tuz tadı aldım.

Eskiden annemin kendini savunmaktan ve zaafları bulmaktan bahsetmesinin son derece paranoyakça olduğunu düşünürdüm. Annem travma dolu geçmişleri olan insanlara yardım eden bir sosyal hizmetler görevlisiydi. Beni sürekli savunma dersleri almaya, dövüş sanatları öğrenmeye zorlaması yüzünden onun da kendine ait bir travma geçmişi olup olmadığını merak etmiştim. Düşmanların peşimizde olduğuna ikna olmuş, dövüşmeye takıntılı hâle gelmişti. Bir gün, bir iblisin çıkıp geleceğinden emindi.

Benden yapmamı istediği her şeyi yapmıştım. Neredeyse Osborne'daki bütün dövüş sanatları kurslarına katılmış; hafta sonları onunla pratik yapmıştım. Bana bir kavgada diğer insanların zayıf noktalarını bulmayı, onları kullanıp karşılık vermeyi öğretmişti. Her zaman beni var olmayan bir savaşa hazırladığını düşünmüştüm ama öldüğü gece savaşın gerçek olduğu ortaya çıkmıştı. Bütün bunlara rağmen hâlâ neden öldürüldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Birahanenin cam kapılarına bakarken Alpha Kappa tişörtleri giyen, çoktan sarhoş olmuş üç erkek öğrenci dışarı çıktı. Fark edilmemeyi umarak gölgelerin arasına gizlendim.

Onların arkasından minyon sarışın bir kız aceleyle çıktı. Omuzlarındaki gerginlik uzaktan bile anlaşılıyordu. Hem çok sarhoştı, sendeleyerek yürüyordu hem de korkmuşa benziyordu, birinden kaçmaya çalıştığı hissine kapıldım.

Savrularak açılan kapıdan çıkan Jack'i gizlice kızın peşinden giderken gördüğümde cevabımı aldım. Anlaşılan Jack'in rahatsız ederek korkuttuğu tek kişi ben değildim.

Gözlerini kıza dikmiş yetişmeye çalışırken nabzım hızlandı.

Dili dolaşarak, "Jen!" dedi. "Nereye gidiyorsun? Jen! Lanet olası bir sürtük gibi davranmayı bırak. Sana ilgi gösterdiğim için şanslı hissetmelisin. Kendini şanslı hissetmelisin... Ben Osborne Eyaleti'nin en iyi oyun kurucusuyum. Senin hayal

bile edemeyeceğin yerlere geleceğim, Jen. Milyarder olacağım. Trilyoner. Televizyona çıkacağım.”

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama söyledikleri hakkındaki şüphelerimi doğruluyordu. Bu tam anlamıyla narsist kişilik bozukluğuydu; şişirilmiş ego, kontrolü ele geçirmeye yönelik takıntı, üstünlük iddiaları ve abartılmış başarı hikâyeleriyle beceriksizce gizlenen öz güven eksikliği.

Sarışının, yani Jen’in ayağı kaldırım taşlarından birine takılınca Jack öne doğru atılıp kolundan yakaladı. Jen kocaman açılmış gözlerle ona doğru döndü. “Bırak beni! Pislik gibi davranıyorsun, Jack.”

Kızın suratına, “Jen!” diye bağırdı. “İğrenç bir sürtük gibi davranmayı bırak. Seninle konuştuğuma bile *minnettar* olmalısın.” Bunun üzerine kızın kolunu sıkıca kavrayıp barın yanındaki ara sokağa doğru sürüklemeye başladı.

Kız, “Kes şunu!” diye bağırdı.

Jack onu bedenine doğru çekti ve bir eliyle ağzını kapattı.

Ah, lanet olsun! Yeteri kadar izlemiştim. Savaş ya da kaç iç güdüm ağır basarken yoğun bir adrenalin tüm bedenimi sardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Peşlerinden koşup, "Çek ellerini onun üstünden, Jack!" diye bağırdım.

Jack birden arkasına döndü ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini hemen alaycı bir sırıtışa bıraktı. Sarışının kolunu hâlâ bırakmamıştı.

Kocaman sırtarak kollarında Jen'le bana yaklaştı. "Rowan, bebeğim, beni takip mi ediyorsun? Benimle bir fırsat daha yakalamayı mı umuyordun? Sana daha önce de söyledim, hastalık kapmaktan korktuğum için aletimi yalamayı istemiyorum."

Sendeleyerek bana doğru gelirken kızı da beraberinde çekti.

Soğuk bir tavırla, "Bırak onu," dedim.

Ekşi nefesini suratında hissedene kadar yaklaşmaya devam etti. Leş gibi kusmuk kokuyordu ki muhtemelen kustuğu için birahaneden atılmıştı.

Tişörtünün üstündeki gümüş çekiç sokak lambasının ışığında parlıyordu.

"Jen'i bırak," dedim. "Sana tekrar vurmak zorunda kalmak istemiyorum."

Tamamen yalandı, kesinlikle ona tekrar vurmak istiyordum ama bu yüzden başımın belaya girmesini istemiyordum. Açıkçası şimdiye kadar şikâyetçi olmamasına şaşırmıştım.

Ne yazık ki Jack uyarımı dikkate almayacak kadar aptaldı ve avını serbest bırakmadı.

Kanıma yayılan saf öfkeyle kalbim iyice hızlanmaya başladı.

Sokağın başından erkek sesleri yankılandı, arkamı döndüğümde arkadaşlarının Jack'i bulmaya geldiklerini gördüm. Ellerimi kirletmek zorunda kalmamam için içlerinden birisinin müdahale etmesini umdum. Bunun yerine biri coşkuyla Jack'e tezahürat yaptı. "Jack! İki tane kapmışsın. Biz de partiye katılabilir miyiz?"

Jack'e, "Sana bir kez kibarca sordum," dedim. "Tekrar sormak zorunda kalırsam canını yakacağım."

"Senin sorunun ne biliyor musun? Çok gerginsin. Yemin ederim ki..." derken dili dolaştı. "Beni asla reddetmemeliydin. Seni bir güzel becererek bu sürtüklüğünden kurtarabilirdim."

Sonunda Jen'i bıraktığında kız koşarak uzaklaşmaya başladı. Ama bu kez sıra bana gelmişti; üstüme atıldı, boğazımdan tutup kendine çekti. Boynumu kıracakmış gibi tutuyordu.

Annem haklıydı. Dünya tehlikeli bir yerdi ve düşmanlarımızın zayıf noktalarını bulmak zorundaydık.

Neyse ki Jack'in zayıf noktasını bulmak zor değildi. Dizimi kaldırıp sertçe kasığına vurdum. Gözleri kocaman açılıp öne eğildiğinde dirseğimi böbreklerinden birine geçirdim. Kısık bir inilti çıkararak geriye doğru düştü.

Ciddi bir zarar vermiş olabileceğimi fark ederek titredim.

Arkadaşlarından biri, "Vay canına!" diye bağırdı. "Ne oluyor burada?"

Jack, artık etkisiz hâlde yerde yatıyordu. Ama üç kulüp kardeşi koşarak etrafını sardılar.

İçlerinden biri, "Lanet olsun, Jack!" diye bağırdı. "Seni dün gece de yumruklayan hatun bu muydu? Seni reddeden hani?"

Birisi polisi arayacağını söyleyerek bağırdı.

Ne yazık ki bu gece burada birisi tutuklanacaksa o kişi muhtemelen ben olacaktım; kongre üyesinin oğlunu döven deli kadın, sınıfta sinir krizi geçiren öğrenci, Osborne Polis Teşkilatı'nda şüphe uyandıran dosyası olan biri.

Shai hangi cehennemdeydi?

Tereddüt ederek telefonumu sıkıca tuttum ama arkadaşlarından biri elime vurarak telefonu düşürdü. Bana bakıp sırtarak, "Tüh!" dedi.

Diğerlerinden biri, "Dostum!" diye bağırdı. Ama kime bağırdığından ya da bağırdığının farkında olup olmadığından emin değildim.

Hepsi sarhoştı ki bu, durumu daha da tehlikeli bir hâle getiriyordu. Ama ben korkmuyordum, sadece öfkeliydim.

Jack yüzünü buruştururken dirseklerinden destek alıp doğruldu. "Sırf aletimi yalamana izin vermiyorum diye bana saldırıp duramazsın. Bu acınası olduğu kadar komik de bir durum."

Yalancı pislik.

Arkadaşlarından birisi kolunu omzuma doladı. "Bizimle gel, Kızıl. O kadar çaresizsen ağzını meşgul edecek bir şeyler bulabilirim."

Dirseğimi kaburgalarına geçirdim ama bir başkası çoktan kolumu tutmuştu. Sayıca benden ne kadar üstün olduklarını fark ettiğimde paniğe kapıldım. Bir yumruk daha indirmeye hazırdım ki havadaki bir şey tenimi yaktı.

Zaman durmuş gibi oldu. Sıcak, kuru bir rüzgâr ağır çekimde etrafımı sararken saçlarımı okşadı. Etrafımdaki herkes kocaman açılmış gözlerle sendeleyerek geri çekildiler ve sonra dünya normal hızına geri döndü.

En yakındakilerden biri burnundan kan damlayarak dizlerinin üstüne çökünce ağzım açık kaldı.

Ne haltlar dönüyor?

Etrafa bakınca diğer üçünün de düştüğünü gördüm. Başlarını tutarak inliyorlardı. Jack de acıyla inledi ve burun deliklerinden Arnavut kaldırımlarına kan fışkırınca midem bulandı.

Hepsi acı içinde çığlıklar armaya başlayınca arkamı döndüm... ve karşımda tam da beklediğim gibi Kaos Lordu vardı. Onu karanlık sokakta bütün heybetiyle dururken görünce nabzım tekledi.

Hava sıcak ve elektrik yüklüdü. Tiz bir çığlık havayı yardı, tekrar döndüğümde Jack'in yüzünün acıdan buruştuğunu gördüm.

Kahretsin!

Bu adamlardan ne kadar nefret etsem de orada durup kafalarının patlamasını izlemek istemiyordum. Bu çok sadist-çeydi ve çıkardıkları acı dolu sesler kanımı donduruyordu.

"Dur," diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle, "*Dur!*" dedim.

Kaos Lordu bileğini hafifçe oynattı ve soluk renkli gözleri bana döndü. Alaylı bir tonda, "Ne dedin?" diye sordu. "Acıma uygun olduğuna inanmamı mı istiyorsun?" Kara büyü etrafında karanlık bir sis gibi hareket ederek hızla bedenine geri döndü. "Eğlenceli bir fikir bu, ne kadar saçma sapan olsa da yeni şeyler denediğini görmek hoşuma gidiyor."

Yerden kalkmaya çalışırken inleyen Jack'e ve arkadaşlarına baktım. En az ikisi hıçkırarak ağlıyordu, burunlarından hâlâ kan akıyordu. Sendeleyerek önce yavaşça hareket ettiler, sonra da koşmaya başlayarak uzaklaştılar.

Vücudum yaşadığım dehşetin etkisiyle titriyordu.

Tekrar iblise baktığımda gözlerinde eğlendiğini gösteren bir parıltı yakaladım. "Bunun hoşuna gideceğini sanıyordum."

"Yardım ettiğin için teşekkürler," dedim. "Yani, sanırım."

Gülümsemesi kayboldu ve doğaüstü bir hızla yanıma yaklaştı. Bana tepeden bakarken insanın içine işleyen gözleri ürpermeme neden oldu. Alçak bir sesle, "Ah! Bana teşekkür etmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi. "İstiyor musun yoksa? Sanırım şu anda seni ne kadar büyük bir cezanın beklediğini biliyor olmalısın, canım."

Güçlkle nefes alıyordum.

Bu da neyin nesi?

Ondan uzaklaşmak zorundaydım ama arkamı dönüp bir avcıdan kaçmak büyük hataydı. Av gibi davranmak büyük hataydı. İtaatle boyun eğip bakışlarımı yere indirmek için karşı konulmaz bir içgüdüyle mücadele ediyordum. "Bana ne demek istediğini açıklamak zorunda kalacaksın çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Yakıcı gücünü nemli tenimde hissedince tüylerim ürperdi. "Neden burada olduğumu biliyor olmalısın." Bana biraz daha yaklaşıp, "İntikam için buradayım," diye fısıldadı.

Büyüsü tenimi sıcaklığıyla boyayan bir fırça gibi yavaş yavaş etrafımda gezindi. Olduğum yerde donup kalmama neden olarak vücudumun tüm kontrolünü ele geçiriyordu. Etkisiyle bütün kaslarım donmuştu.

"Kes şunu," diye çıkıştım.

Ama büyüünün zihnime işlediğini ve gözlerimin kararmaya başladığını hissedebiliyordum. Artık onun ellerindeydim.

ALTINCI BÖLÜM

Sırtımı soğuk taş zemine yaslamış hâlde zifiri karanlıkta damlayan suyun sesine uyandım. Elbisem belime kadar sıyrılmış, bacaklarımı açıkta bırakmıştı ve kalçamın sağ tarafı buz gibi suyun içindeydi. Dişlerim titreyerek birbirine çarptı.

Burası yaşadığım bodrum katından çok farklı olmasa da ortam havasızdı ve küf kokuyordu.

Titreyerek doğruldum, aklım karmakarışık hâldeydi.

Anladığım kadarıyla Kaos Lordu beni kaçırmış ve bir bodruma hapsedmişti. Doğum günümle ilgili çok fazla beklentiye girmemiştim ama bu, kesinlikle en düşük beklentimin de altındaydı.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Ayağa kalkıp telefonumu aradım. Ancak o zaman Jack'in arkadaşlarından birinin elime vurup düşürdüğünü hatırladım.

Güçlkle yutkunarak kollarımı kendime doladım. "Kimse var mı?"

Yankılanarak bana geri dönen sesim dışında duyduğum tek ses damlayan suyun sesiydi.

Birkaç dakika sonra karanlıkta etrafımı el yordamıyla aramaya başladım. Parmaklarım kaygan bir duvara, yosunlara, sarmaşıklara ve sonra da demir parmaklıklara değdi.

Anlaşılan bodrum katında değildim; hapisane hücresi ya da belki de bir zindandaydım.

Tekrar, "Kimse var mı?" diye seslendim.

Karanlıkta boşluğa bakarken karşımdaki taş duvarda bulunan meşalelerden alevler yükseldiğinde yerimden sıçradım. Ama etrafta kimse olmadığı için meşalelerin büyüyle yandığını tahmin ediyordum. Sıcak ışık hücreme vururken beni hapseden demir parmaklıkları aydınlatıyordu.

Loş ışıkla aydınlanan ortamı inceledim. Etrafımdaki üç duvar sarmaşıklarla kaplanmıştı, hücremin karşısında meşalelerin olduğu taş duvar vardı. Bütün görebildiğim bu kadardı.

Kalbim hızlanırken parmaklıklara doğru gittim ve onları tutarak bekledim. Hava, ağzımdan çıkan nefesin yüzümün önünde buhar oluşturacağı kadar soğuktu.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duydum.

Kaos Lordu hücremin önünde belirdi, mükemmel yüz hatları meşale ışığında parlıyordu. Onun bir iblis ve acımasız bir pislik olması çok kötüydü çünkü yürek burkan bir güzelliği vardı. Tüylerimin diken diken olmasına neden olan ürkütücü ve şeytani bir tavırla sessizce duruyordu. Amigdala-beynin bir tehdidi değerlendiren kısmı- onu anında *insan* yerine *avcı* olarak algıladı. Beynim acilen buradan defolup gitmemi söylüyordu; önümde demir parmaklıklar olması da umurunda değildi.

Durumun tadını çıkarıyormuş gibi, "İşte buradasın, canım," diye mırıldandı.

Nasıl cümle kurulacağını hatırlamaya çalışarak afallamış bir hâlde baktım. "Birini zindana kapatıp sonra da ona canım diyemezsin."

Alay edercesine keyifle güldü. "Affedersin, terbiyesizlik mi ettim?" Gülümsemesi hızla kayboldu. "Sanırım hiç umurumda değil, Mortana."

"Neden buradayım?"

“Çünkü senden yaşayan diğer tüm canlılardan daha çok nefret ediyorum ve seni her zaman parmaklıklar ardında görmek istemişimdir.” Acımasız bakışlarla vücudumu baştan ayağa süzdü. “Enfes bir şey bu. Özellikle de senin fâniler arasında ne kadar da zavallı bir hayat yaşadığını görmek. Nereden nereye işte!”

Ona parmağımı doğrulttum. “Benimle ilgili bu söylediklerinin hepsi çok yanlış, tamamen saçmalıktan ibaret.”

Gözleri karanlıkta insanın içine işliyordu. Yavaş adımlarla hücreme doğru yaklaşıp parmaklıkları tuttu. “Bu akşam çok keyifliydi. Bu kadar zevkli olacağını hiç tahmin etmemiştim.” Her fırsatta beni tehdit etmesine rağmen sesi yumuşak, baştan çıkarıcı bir okşama gibiydi; çıplak tenimde süzülüyor, bedenime sıcak bir ürperti yayıyordu. Bu son derece kafa karıştırıcı bir histi. “Şimdiye kadar başıma gelen en muhteşem olay olabilir. Beni görmeye geldiğin zamanı hatırlıyor musun?”

Paniğe kapıldığımdan kesik kesik nefes alıyordum. “Ben sandığın kişi değilim. Bunu daha açık nasıl ifade edebilirim?”

Buz gibi bir gülümseme takındı. “Öyle mi? Son iki yüzyılda fikrin mi değişti? Artık iyi biri olmaya mı karar verdin?” Ses tonuna yoğun bir iğneleme hâkimdi. “Maddi durumları iyi olmayan fâni çocukların spor masraflarını karşılamak için hamur işi kermesleri de düzenleyelim mi?”

“Ben iki yüz yaşında değilim, sadece bir fâniyim. Farkı anlayamıyor musun? Osborne’da doğdum, Osborne Lisesi’ne gittim. Üçüncü sınıftaki tiyatro gösterilerinden birinde Lady Macbeth’i oynadım ve gösteri sırasında sahneden düştüm. Jared Halverson dalga geçmek için beni mezuniyet balosuna çağırdı ve siyah bir elbise giydim ama o beni ektri.” Bu son bilgileri ona karşı bir tehdit olmadığımı açıklamak amacıyla çaresiz bir çabayla ağızımdan kaçırmıştım.

Kaos Lordu'nun gülümsemesi daha da genişledi; güzelliği kalbimi acıtıyordu. "Pekâlâ, bu çok *acıması* bir gösteriydi. Gerçekten böyle numara yapmaya devam mı edeceksin? İnfazından önceki son gecende insanların arasında zavallı bir fâniymişsin gibi mi davranacaksın, Mortana? Hayranlık uyandıran bir şey bu."

Beni nasıl küçümsediğini görmezden gelip tek bir kelimeye odaklandım; Mortana'ya. Sonunda beni karıştırdığı kadınla ilgili elimde bir isim vardı. Buna dikkat çekmek isteyerek parmağımı ona doğrultrum. "Tamam, Mortana'dan başlayalım. Ben Mortana değilim, adım Rowan Morgenstern. Cüzdanıma bakarsan kimliğimi görebilirsin zaten. Yirmi iki yaşımdayım, bu akşam da doğum günüm. Bugün bastırılmış anılarla ilgili bir sunum yaptım ve berbat geçti. Bir bodrum katında örümceklerle birlikte yaşıyorum." Görünüşe göre alakasız bilgileri ağızımdan kaçırmaya engel olamıyordum.

Kadim ve dehşet verici bir iblisin, Massachusetts ehliyetini kimlik kanıtı olarak kabul etme ihtimali neydi? Bence durum pek parlak değildi.

Kalbini yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Sana Mortana olmadığımı kanıtlayabilmem için bir yolu olmalı." Örümcekli bodrum katıma geri dönmek için daha önce hiç bu kadar sabırsızlanmamıştım.

Kaos Lordu acımasız bir kahkaha attı. "Ben de burada durmuş pişmanlık duyacağını, ölmenden önce günahlarından kurtulmak isteyeceğini düşünüyordum. Ama görüyorum ki o zevke erişemeyeceğim."

Ağızım kurudu. "Ölmenden önce mi?"

"Zindandaki darağacını hatırlıyor olmalısın," dedi sessizce. "Ben kesinlikle hatırlıyorum."

Başımı iki yana salladım, nabzım iyice hızlanmıştı. "Hayır, hatırlamıyorum," diye bağırdım. "Çünkü lanet olsun son kez söylüyorum, ben Mortana değilim!"

Karanlık büyüü bir anda etrafını sardıktan sonra tavana doğru yükseldi. "Şehir kapılarından çıkmalı yeterince uzun zaman olduğu için, yarın sabah büyü gücün geri dönmeden önce infazını gerçekleştirirsem ölümün bir fânininki kadar çabuk ve kolay olacaktır. Hak ettiğin ölüm şekli bundan çok daha kötüsü ama bu seferlik böyle olacak. Merhametli ve çabuk bir ölüm için yarın bana teşekkür edebilirsin, canım. Bana teşekkür etmeye şu an için hazır olduğunu sanmıyorum."

Bunu dedikten sonra arkasına dönüp hiç acelesi yokmuş gibi rahat adımlarla ve etrafında kıvrılan gölgeleriyle birlikte uzaklaştı.

Hücre parmaklıklarının arasından gidişini izlerken meşalelerin ışıkları titreyerek söndü ve zindan yine karanlığa büründü.

Derin bir nefes alarak birbirleriyle yarışan düşüncelerimi toparlayıp bir plan yapmaya çalıştım. Çılgılık atmamın ya da yalvarmamın hiçbir faydası olmazdı. Karanlıkta kuru bir yer aradım ve kıvrılarak bir köşeye oturdum. Sessizlik içinde otururken ilk hatamı fark ettim, Dr. Omer olsa bunu anında yüzüme vururdu. Birine hatalı olduğunu öylece yüzüne söylerseniz ilk yapacağı şey size karşı çıkmak olacaktır. Kendi fikriymiş gibi göstererek uygun bir şekilde sonuca yönlendirmelisiniz.

Yüzümü avuçlarıma bastırdım, düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu.

Hücrenin soğuk zemininde otururken yalnızlık hissi kendimi önemsiz ve değersiz hissetmeme neden oldu. Gerçekten burada mı ölecektim? Bütün sırlarımla birlikte mi gömülecektim? Hiç kimseye anlatmadığımı o kadar çok şey vardı ki. Çok karanlık ve korkutucu şeyler.

Annemin öldüğü gece üstümü başım küllerle kaplıydı. Lise son sınıftayken polis annemin yanmış cesedini Osborne Ormanı'nda bulmuştu. Beni de sekiz yüz metre kadar uzakta titrerken ve isle kaplı bir hâlde yolun kenarında bulmuşlardı. Annemin cinayetinden ne zaman bahsetsem havadaki değişikliği hissedebiliyordum. Kaslatımın gerildiğini, nefes almamın zorlaştığını fark ediyordum. Hiç kimse ormanda yakılan bir anneyle ilgili daha fazla şey duymanın kaçınılmaz dehşetine maruz kalmak istemiyordu. İnsanlar ne olduğunu öğrendikten sonra sanki bu trajedi beni lanetlemiş gibi bana farklı bir gözle bakmaya başlamışlardı. Gerçekten de lanetlemişti.

O geceye dair bulanık anılarımın etkisiyle neredeyse taş gibi donup kaldığımı kimseye söylememiştim. Polis beni sorguladığında tutarsız davrandığımı ve bir süreliğine şüpheli olduğumu Sha'ye bile anlatmamıştım. Tek hatırlayabildiğim annemin ayak bileğini incittiği idi. Bana hızlıca koşup yardım çağırmamı söylemişti. Tehlikede olduğumuzu biliyordum ve karanlık ormanın içine doğru koşmaya başlamıştım. Ama sonra insana ait olmayan bir hırıltı duymuş, yanan etin kokusunu almıştım; peşinden de annemin çığlıkları gelmişti. Hatırladıklarım o noktada bulanmaya başlıyordu ama karanlıkta göz alıcı bir şekilde parlayan beş köşeli yıldızı çok iyi hatırlıyordum.

O andan sonra benim için hâlâ net olan tek şey kemiklerime işleyecek kadar yoğun bir korkuydu.

Polisler beni sorguladıktan sonra aklımın başında olmadığı, muhtemelen uyuşturucu kullandığım sonucuna vardılar. İblisler yüzyıllardır fânileri öldürmemişti, polisler bunun mümkün olmadığından çok eminlerdi. *Aklını mı kaçırdın, Rowan?*

Sonunda cinayetin uyuşturucuyla ilgili olduğuna dair yarım yamalak bir açıklamayla saçma sapan bir sonuca varmışlardı. Ama annem öyle birisi değildi, hayatı boyunca hiç uyuşturucu kullanmamıştı.

Okulda dedikodular kontrolden çıkmıştı. Annemle ilgili hiçbir şey bilmeyen insanlar onun uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olduğunu söylüyorlardı. Bazıları geçirdiğim bir öfke krizi sırasında onu öldürdüğümü, üzerine benzin döküp yak-
tığımı söylemişti.

Sadece gerçek katili bulduğumda gerçekten ne yaşandığını öğrenecektim.

“Lanet olsun!” diye söylendim. Sonra daha yüksek sesle, “Ben Mortana değilim!” diye bağırdım.

Yan hücreden bir iç geçirme sesi geldi. Orada birisi mi vardı?

Tekrar deneyerek bu kez daha alçak bir sesle, “Kimse var mı?” dedim. Yakınımda birisi olduğu için tuhaf bir şekilde rahatlamıştım. “Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum.”

Aldığım tek cevap başka bir iç çekmişti. Orada *kesinlikle* birisi vardı.

Kendi kendime sarılarak güçlkle yutkundum. “Burada olmamalıyım. Biliyorum, muhtemelen herkes böyle söylüyor ama ben fâniyim. İblislerin fânileri tutsak etmelerinin yasal olduğunu sanmıyorum. Buradan nasıl çıkılacağını bilmiyorsun sanırım, değil mi?”

Cevap gelmedi.

“Bilsen burada olmazdın. Mortana diye birini duydun mu hiç?”

Yanımdaki su birikintisine su damladı.

Başımı ellerimin arasına aldım, vücudum paniğin etkisiyle hâlâ titriyordu. “Ben Mortana değilim. İki yüz yaşında bir iblis de değilim.”

Nedense yeni hapishane arkadaşımın sessizliği ona daha çok şey anlatmak istememe neden oldu. Çünkü Kaos Lordu haklıydı, gerçekten de *içimi* dökmek istiyordum ama suçlu-

luk duygusundan değil. Sırlarım bana yük oluyor, nefesimi kesiyordu ve artık onlardan kurtulmak istiyordum.

“Sana bir şey anlatayım, hapishane arkadaşım,” diyerek konuşmaya başladım. “Ben yirmi iki yaşındayım ve yarın ölmeyi reddediyorum. Nedenini bilmek ister misin? Henüz hiç âşık olmadım. Üniversite birinci sınıfta bir erkek arkadaşım oldu; çizgi romanları severdi, piyano çalardı, uzun boylu ve hoştu. Ama bana hep daha çok spor yapmam gerektiğini söylerdi ve ona sinir olmaya başladım. Sonunda seks yaptığımızda bu... çok sıkıcıydı. Bitmesini bekleyerek rafta duran kitaplarının sırtlarındaki yazıları okuduğumu hatırlıyorum. Bir sivrisineğin popomu ısırıldığını hatırlıyorum. Sonra zaten kasabasında tanıştığı kız için beni terk etti. Tek ilişkim oydu.”

Zihnimde düşünceler birbiriyle yarışıyordu. Bunlardan daha önce kimseye bahsetmemiştim ve hepsini dışa vurmak iyi gelmişti. Bir de bu yabancının ne düşündüğü aslında hiç umurumda değildi. Bu yüzden içimi dökmek için mükemmel kişi oydu.

Bu yaptığımı *özgürleştiriciydi*.

“Sanırım Jack’le ilgili de konuşmamız gerek,” diyerek devam ettim. “Sen iyi bir dinleyicisin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Jack’in lisedeki hâli, “Golcü Rowan” takma adı, Jared Halverson’ın beni ektiği akşam kafa karışıklığıyla attığımı mesajlarımı sosyal medyada yayımlamasıyla ilgili iğneleyici uzun bir konuşma yaptım. Sonra da yaptığımı her patavatsızlığı, her utanç verici ya da korkunç şeyi saçma sapan bir şekilde anlatıverdim. Matematik öğretmenimin kıyafetlerindeki ter lekeleriyle ilgili çirkef bir e-posta yazıp arkadaşşıma göndermek yerine nasıl yanlışlıkla matematik öğretmenime gönderdiğimi, mikrodalgada pişmiş şekerli ve tereyağlı tortillalardan oluşan tuhaf atıştırmağımı, çok fazla tekila içtikten sonra Harvard Meydanı İstasyonu’ndaki çöp kutusuna nasıl defalarca kustu-

ğumu, Cambridge'de asılmaya çalıştığım kalın favorili taksi-
ciyi, tuvaleti kullanmama izin vermedikleri için bir Dunkin'
Donuts'ın önüne nasıl işediğimi, nasıl hiç orgazm olmadığımı
ve orgazmın gerçek olduğuna inanmadığımı, tamamen bir
kurmaca olduğunu düşündüğümü anlattım. Erkeklerden vaz-
geçip babaanne külotları giymeye başladığımdan bahsettim.
Çünkü ne fark ederdi ki?

En az bir saat boyunca düşündüğüm veya yaptığım her
utanç verici ve bencilce şeyi ifşa ettim.

"Ayrıca beni cinsel anlamda tatmin edebilecek gibi gö-
rünen tek erkeğin neden aynı zamanda bir iblis olduğunu ve
beni kaçırıp bir zindana attığını bana açıklayabilir misin?
Tanrı'nın olmadığını buradan anlıyorum işte, bu çok zalimce.
Hayatımda gördüğüm en seksi yaratık, dantelli iç çamaşırı
giymek istememe neden olacak adam aslında doğaüstü dün-
yanın lanet olasıca Hannibal Lecter'ı. Bu kesinlikle evrenin
bir *şakası* olmalı."

Hücreler çok sessizdi ve gözlerimin ağırlaştığını fark ettim.

Yan hücreden bir erkek sesi geldi, ses fısıltıdan bile alçaktı.

"Bitirdin mi?"

Anlatacaklarımın hepsini bitirdiğimi ancak o zaman fark
ederek iç geçirdim. "Evet, sanırım bunlar hayatımın çoğunu
özetliyor," deyip bitkin bir hâlde başımı ellerimin arasına aldım.

Ama bahsetmediğim tek bir şey vardı. O da annemin
yıldız sembolü olan bir iblis tarafından öldürülmesiydi. Çünkü
buradan kurtulmanın bir yolunu bulma konusunda hâlâ karar-
lıydım. Ayrıca bu konuda benim için herkes birer şüpheliydi;
Kaos Lordu ve sessiz zindan arkadaşım da dâhil.

Bütün iblisler suçlu olabilirdi.

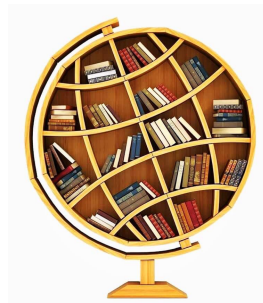
Soğuk taş zeminde otururken üç şeyden emin oldum.

Birincisi, buradan çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

DIKENLER ŐEHRI

İkincisi, Dikenler Şehri'nde kalmanın bir yolunu bulacaktım.

Üçüncüsü de annemi öldüren iblisten mutlaka intikam alacaktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir konuda endişeliysem genellikle uyuyamazdım. Aslında binfaz edilmeden önceki gece bir iblis zindanında yatmak da beni endişelendirmeliydi.

Ama tuhaf bir şekilde gözlerimi kapattığımda kendimi huzurlu hissettim.

Belki tüm bunları düzeltebileceğime inandığımdan ya da yan hücredeki iblise sırlarımı döktükten sonra hissettiğim özgürlükten idi. Sebep ne olursa olsun başımı kollarıma yaslamış bir hâlde uyandım. Ter ve rutubet kokuyordum, tuvalete gitmem gerekiyordu. Ama sonuçta uyumuştum.

Tavandaki çatlaklardan içeri birkaç ışık demeti süzülüyordu.

Doğrulup oturdum. “Hâlâ orada mısın?” diye sordum. Beni sessizlik karşıladı.

Süzülen ışık dışında burası hâlâ gece kadar karanlıktı. Dişlerim titreyerek birbirine vururken dizlerimi göğsüme doğru çektim. Etrafımdaki karanlık hücreyi incelerken gözüm duvarlardan birinde, sarmaşıkların hemen arasındaki bir noktaya takıldı. Yaprakların arkasında taşta kazınmış bir yazıyı ince bir ışık huzmesi aydınlatıyordu.

Uzanıp bitkinin dallarını çekiştirmeye başladım ama karanlıkta okumak yine de güçtü. Okumak yerine parmaklarımı harflerde gezdirerek hatlarını hissettim.

L...U...C...I...F...E...R...

Ürpererek devam ettim. Biraz zamanımı aldı çünkü harfler eski ve aşınmıştı ama sonunda kafamda birleştirdiğim bir cümle ortaya çıktı.

Lucifer urbem spinarum libarab...

Gerisi aşınmıştı. Ama lisede öğrendiğim kadarıyla Latince çevirim doğruysa *Lucifer'in Dikenler Şehri'ni özgür bırakacağı* yazıyordu.

İlginçti ama bunun benim özgür bırakılmama bir faydası yoktu, değil mi?

Duvarдан uzaklaşıp dizlerimi tekrar kendime çektim.

Sessizlikte buradan kurtulmak için uygulayacağım plana odaklanabilirdim. Planım, Kaos Lordu'nu sandığı kişi olmadığımı ikna edebilmeme bağlıydı. Tek yapmam gereken şüphelenmesini sağlamaktı. Biraz zaman kazanınca da infazımı geciktirebilirsem Mortana olmadığımı anlaması için uğraşacaktım. Sorunu ne olursa olsun bir fâniyi öldürerek savaş başlatmak istemediğinden emindim. İblisler ve insanlar yüz yıllardır barışı korumayı başarmışlardı.

Hücrelerden yankılanan ayak seslerini duyduğumda vücudum alarma geçti ve nabzım hızlandı. Kaos Lordu'nu ikna etmeye hazır bir hâlde ayağa fırladım. Ziyaretçi yaklaştıkça meşaleler tekrar yandı ve karşımdaki taş duvarda sıcak bir ışık dalgalandı.

Kaos Lordu buz mavisi gözleriyle hücremin önünde belirdi. Üstünde, kolları dirseklerine kadar sıvanmış, darağacı ilmeği gibi kıvrılmış bir yılanın rahatsız edici dövmesini açıkta bırakan beyaz bir gömlek vardı.

Ondan yayılan yakıcı güç nefesimin hızlanmasına neden oldu. Daha önce hiçbir iblise bu kadar yakın olmamıştım ve onunla ilgili her şey sinir bozucuydu. İnsan gibi görünüyordu

ama fazla uzun, fazla mükemmel ve ürkütücü bir şekilde fazla hareketsizdi.

Ve şimdi konuşmam gereken zaman gelmişti.

“Bir mahkemeye çıkmayacağım herhâlde, değil mi?” diye sordum.

Yavaşça başını iki yana salladı.

“İki yüz yıldır yaşanmadığından bahsetmiştin,” diye söze başladım. “Mortana’yı görmeyeli ne kadar zaman oldu?”

Gözlerinde merak kıvılcımları çıktı. “Savunman bu mu?”

Onu sonuca götür. Neredeyse hiçbir şey söylemezken bunu yapmak epey zordu. Kendi sözlerini kullanmam gerekiyordu. “Mortana’yı öldürerek intikam almak istediğinden emin misin? Bunca zamandan sonra yanlış hatırlıyor olamaz mısın?”

Moral bozucu bir sessizlikle bir süre öylece baktı. Bunun iyi gittiğinden pek emin değildim.

Sonra cevap verdi. “Ona benzediğini söylerken, tıpatıp benzemenden bahsediyorum. Hafızamda herhangi bir sorun yok. Yüzünün en ufak detayı bile aklımda. Böyle bir şeyi asla unutmam,” derken ses tonu ters ve mesafeliydi.

Kalbim umutla daha hızlı atmaya başladı. Şimdi ondan başka biri olarak bahsediyordu. “*Yüzünün* hiçbir detayını unutmadın. Ondan üçüncü şahıs olarak bahsettiğini fark ettin mi?”

Tek kelime etmeden cebinden bir anahtar çıkarıp hücremin kilidini açtı. Tenimi okşayan büyüyle içeri girdiğinde uzun boyuyla tam anlamıyla üzerime çökmüş gibiydi.

İçgüdüsel olarak geri çekildim, hissettiğim ürperti sırtımdan aşağı doğru yayıldı. Fânilerin karşı koyacakları silahlarının olmadığı zamanlarda âdeta iblislerin avıydık. İblisler fânileri baştan çıkarmadıklarında kanımızı emerlerdi. On binlerce yıllık evrim ondan hemen uzaklaşmamı söylüyordu.

DIKENLER ŞEHİRİ

Aklımdan milyonlarca korkunç düşünce geçince sırtımı duvara yaslayarak durdum. “Osborne polisi işinde çok iyidir,” diye yalan söyledim. “Beni öldürürsen mutlaka öğrenirler.”

Başını yana yatırıp kadıfemsi bir sesle, “Ah, o konuda epey şüpheliyim,” diye mırıldandı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nefesim boğazımda tıkanıp. “Hâlâ Mortana olduğumu mu düşünüyorsun?”

Beni öylesine dikkatle ve yakından inceledi ki ruhumun derinliklerini gördüğünü hissettim. “Dün akşam söylediğin her şeyi dinledim.”

Ona öylece baktım. Tanrım, ona ne anlatmıştım? “Yan hücredeki sen miydin?”

“Aklıma şüphe düşürmeyi başardın. Mortana’nın böyle bir maskaralığa girmeyecek kadar kendisine saygısı vardı. Mezuniyet balosu olayı, geceleri bodrum katındaki dairende yalnız başına ağlaman, uğur böceklerinden korkman, sana bir güven hissi vermesi için kullandığın şanslı kaleminin olması... Hepsi acınasıydı.”

“Kalemimi geri almak istiyorum, lütfen,” diye fısıldadım.

“Kimse sana çıkma teklif etmese de odanda tek başına karaoke şarkılarını söylemeye çalışman. Dün akşam hayatının detaylarını dinleyene kadar bazı fânilerin hayatlarına son verme arzularını hiç anlamadığımı düşünürdüm.”

Gözlerimi kısarak, “Bak, biraz tuhaf biri olabilirim ama hiçbir zaman hayatıma son vermek istemedim,” dedim.

“Seni değil, kendimi kastettim. Hayal edemeyeceğin karanlıklar, ruhunu sakatlayacak kadar dehşet verici şeyler gördüm. Yine de yüzyıllardır süren hayatımda, bu fâni karmaşadan

kurtulmayı daha önce hiç acınası monoloğunu dinlerken istediğim kadar çok istemedim.” Parmağını dudaklarına bastırdı. “Öğle yemeğini birlikte yiyecek kimsen olmadığından çantanda bebeklere özel yapılan hazır yoğurtlar taşıdığın için olduğunu düşünüyorum.”

Bu düpedüz aşağılayıcıydı. “En azından ben psikopat gibi insanları kaçırmıyorum. Bana deli diyebilirsin ama insan kaçırmak çantada yoğurt taşımaktan daha kötü bir özellik. Ayrıca o yoğurtların içinde sağlığıma çok faydalı probiyotikler var.”

Etrafında gölgeler yoğunlaşırken bana dik dik baktı.

“Demek istediğim, sen de mükemmel değilsin,” diye ekledim. “Ayrıca Mortana’ya tuhaf bir şekilde kafayı takmışsın.”

Gözlerinde acımasız bir ifade belirip kayboldu. “Hiçbir zaman mükemmel olduğumu söylemedim. Dürüst olmak gerekirse sağlıksız intikam takıntısı olan pisliğin tekiyim. Ama senin kadar da iç karartıcı değilim ve cumartesi akşamı tek başıma yemek yemek için tişörtümden kahvaltılık gevrek kâsesi yapmadım.”

Intikam. Onu konuşturmayı başarmıştım ve tekrar ne istediği konusuna gelmiştik. Bu, kullanabileceğim bir şeydi. Şansıma, sağlıksız intikam takıntısı benim çok iyi anladığım bir şeydi. Görünüşe göre bu iblis pislikle ortak bir yanımız vardı.

Dr. Omer’in öğrettikleri aklıma geldi. *Danışmanınızın sözlerini kendisine yansıtarak bir ilişki kurun.*

“Tamam, o zaman içine bir şüphe düştü,” diyerek başladım. Dr. Omer ne söylerdi? “O zaman o şüphenin üzerine gidelim hadi.”

Başını iki yana salladı. “Senin bir iblis olmayabileceğini kabul ediyorum. Yine de ıpatıp ona benziyorsun ki bu çok şaşırtıcı.”

“Belki de soy ağacımız bir yerlerde kesişmiştir.”

“İblislerin nadiren çocukları olur. Olduğunda da yalnızca iblis dünyaya getirebilirler. Sen bir fâniyken Mortana’nın soyundan geliyor olamazsın.”

Dudağımı ısırdım. “Bir tesadüf olabilir mi?”

Bu ihtimali değerlendirdi. “Çok ender durumlarda iblislerin fâni görsel ikizleri olabilir. Bu çok nadir bir durumdur ama sonuçta olması mümkün.”

Göğsümdeki sıkışmanın hafiflemesine neden olan bir rahatlamayla iç çektim. “Evet, kesin böyle bir durum söz konusu o zaman.”

“Ama bundan emin olmak için iki kanıta ihtiyacım var.”

İçimde ufacık bir umut ışığı belirdi. “Tamam, neye ihtiyacın varsa.”

Bakışlarıyla vücudumu baştan ayağa süzdü. “İlk olarak, Mortana’nın bacağıının üstünde ufak bir yara izi vardı. Bacaklarını görmem gerekecek.”

“Elbisemi kaldırmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Peki.”

Bu sırada dün akşam dantel iç çamaşırı giymek istememe neden olan, bana orgazm yaşatabilecek tek erkeğin kendisi olabileceğini söylediğimi hatırladım. Utançtan yüzümün kızardığını hissettim.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Hadi,” dedi.

Burun deliklerim genişledi ve elbisemin eteğini iç çamaşırımın hemen altına kadar kaldırırken ona öfke dolu bakışlar attım.

Soğuk zindan havası tüylerimi ürpertirken Kaos Lordu başını yana eğerek bacaklarıma baktı. Etkilenmiş gibi görünürken gözleri daha da parladı. Sonra yaklaştı ve sağ bacağıma dizimin altından tutarak yukarı kaldırıp bir tür zindan tangosu yapıyormuşuz gibi kalçasına doğru çekti. Şimdi kalçalarımın

sadece birkaç santim uzaktaydı ve tenimi inceliyordu. Boştaki eliyle parmak ucunu uyluğumda gezdirdi ve bedenimde âdeta şimşekler çaktı.

Vay canına! Bu epey dikkat dağıtıcıydı. Onun büyülü aurası baştan çıkarıcı ve sarhoş ediciydi. Temas ettiğimiz yerden tenime bir sıcaklık yayıldı. Herhangi bir özelliği olmayan bir parça çıplak ten karşısında böylesine büyülenen birini daha önce görmediğim gibi tek bir dokunuşun böylesine güçlü olabileceğini de tahmin etmemiştim.

“Gördün mü?” derken sesim fısıltı gibi çıktı. “Yara izi yok.”

Bacağımı bıraktı. Geri çekildiğinde tekrar üşüdüğümü hissettim.

Kaşlarını çatarak, “İlginç,” dedi.

İlk aşamayı geçmenin rahatlığıyla derin bir nefes verdim. “İkinci kanıt nedir?”

Dudaklarını gerdi ve iki keskin beyaz dişini gösterdi; sonra o dişlerden birini yaladı.

Ürperdim. “Ne?”

“Fâni kanının tadı iblis kanından farklıdır.”

İlkel bir korku kemiklerime kadar işledi. “Kanımı içmek mi istiyorsun? Eski çağlardaki gibi?”

“Tek ihtiyacım olan birazcık tadına bakmak.”

Kalbim küt küt atıyordu. “Bunun kulağa ne kadar korkutucu geldiğinin farkında mısın? Bunu yapmanın daha tıbbi bir yolu yok mu? Bir şırıngayla mesela.”

“Şırıngam yok. Ama sandığın kadar korkunç olmadığını göreceksin. Fâni kadınlar bir zamanlar boyunlarını erkek iblislere sunmak için sıraya girerlerdi,” dedi. “Seve seve yaptıkları, hoşlandıkları bir olaydı.”

“Eminim öyledir.”

Yavaş ve sinir bozucu bir tavırla omuz silkti. “Sana bir pislik olduğumu söylemiştim, değil mi? Bu yüzden masum

bir insanı tutsak edip etmediğim pek de umurumda değil. Açıkçası buradaki hayatının, Osborne'da bodrum katındaki hayatından çok daha kötü olacağını sanmıyorum. Seni burada kilitli tuttuğum için kendimi suçlu hissedeceğimi de sanmıyorum. Sonuç olarak ya boynunu ısırmama izin verirsin ya da sonsuza kadar zindanda kalabilirsin. Seçeneklerin bunlar."

Belki de pazarlık yapma zamanı gelmişti. "Tamam, kanımı tatmana izin vereceğim. Ama işin bittiğinde Osborne'a geri dönmeyeceğim. Dikenler Şehri'nde kalmak istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Kalamazsın. Eğer fâniysen, o zaman buraya ait değilsin. Burada kalabilmen için ya üniversitenin öğrencisi olmalısın ya da ailen nesiller boyu hizmetkârlık yapmış olmalı."

Kollarımı kavuşturdum. "İsmi Kaos Lordu olan birisinin kuralları esnetmenin bir yolunu bulabileceğinden eminim."

Bana ukala bir ifadeyle gülümsedi. "Sana, herhangi bir talepte bulunacak kozun olduğunu düşündüren nedir?"

Artık zayıf noktasını biliyordum; intikam arzusuuydu. Bu benim derinlemesine anladığım bir şeydi. Ayrıca onunki kadar kavurucu intikam hırsının özelliği, vahşi bir orman yangını gibi hızla yayılabilecek olmasıydı. Sadece bir kişinin hayatına son vermek istemezsiniz, ona yardım eden herkesi ve bunun olmasına müsaade eden herkesi öldürmek isterdiniz. Dünyayı yakıp kavurmak isterdiniz.

"İntikam istiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Mortana'nın kâbuslarına musallat olduğunu söylemiştin. Bu oldukça yoğun bir nefret duygusu. Peki, sadece o mu yoksa ölmesini istediğin başkaları da var mı?"

Gözleri parlayınca nereye varmak istediğimi anladığı hissine kapıldım. "Tek başına çalışmıyordu."

Bir adım daha yaklaştım ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Mortana'yımıym gibi yapabilirim. Nefret ettiğin diğer insanlardan bilgi alabilir, casusun olabilirim."

Bedeni etrafımızdaki taşlar gibi hareketsizdi, sırtımdan enseme doğru bir ürperti yayılıyordu. Sonunda, "Bütün bunların bir oyun olmadığını varsayarsak *succubus*² gibi baştan çıkarıcı olabileceğini sanmıyorum."

Yüzümü ekşittim. *Ah!* "Her şey öğrenilebilir. Bir *succubus* gibi baştan çıkarıcı olmak bile." Nasıl olacağını daha sonra düşünürdüm artık.

Karşımda büyülenmiş gibi duruyordu. "Kanını tattıktan sonra bunu düşüneceğim. Daha ileri gitmeden önce fâni olduğundan emin olmam gerekiyor."

Kollarımı açarak, "Tamam, hazırım. *Isır beni,*" dedim.

Sıcak büyüü yasak bir dokunuş gibi anında tenimi sararak kanımı kaydattı. İnsanın içine işleyen bakışlarıyla beni olduğum yere mühürlemişti, elbisemin altında meme uçlarımla sertleştiğini hissettim. Şaşkınlıkla haklı olduğunu fark ettim, gerçekten de beni ısırmasını istiyordum. Beni tutup duvara itmesini ve dişlerini boğazıma geçirmesini istiyordum. Aslında -tuhaf bir şekilde- bana her türlü müstehcen şeyi yapmasını istiyordum.

Gözlerimin içine bakarken ondan yayılan hâkimiyet duygusuyla tüm vücudumu kontrol edebilirdi. Yanan sedir ağacı gibi topraksı, baştan çıkarıcı kokusu etrafımı sardı. İçimde, göğüs kafesime kadar işleyen korkudan daha güçlü bir his vardı; teslim olma içgüdüü.

Binlerce yıllık evrimle şekillenen bu içgüdü, yaşamak istiyorsam ona teslim olmamı söylüyordu.

Belimden tutup iyice kendine yaklaştırdı, bir anda aramızda hiç mesafe kalmamıştı. Kasları etrafımızdaki taş duvarlar kadar sertti. Buz mavisi gözlerinin koyulaşmasını hayranlıkla izledim. Öylesine hissettirmeden hareket ediyordu ki beni

2 Erkeklerin rüyasına girip onları tahrik ettiğine inanılan dişi şeytan.
-d.n.

duvara yasladığını fark etmedim bile. Soğuk taşı sırtımda hissettiğimde elbiseme rağmen tenim üşüdü. Dizi bacaklarımın arasına girdi.

Onun ne kadar tehlikeli, ne kadar gerçek dışı olduğunu; hayatımı tek bir hamlede bitirebileceğini ve arkasına bakmadan sonraki kurbanına geçebileceğini görmezden gelmek imkânsızdı.

Kadifemsi bir sesle, "Boynunu uzat," dedi.

Emrine itaat etme dürtüsüne karşı koyamadım. Gözlerim kapandı ve kendimi savunmasız hâle getirerek boynuma rahat ulaşması için başımı yana eğdim. Nefesinin boynumu ısıttığını hissettiğim anda şiddetli bir sıcaklık tüm vücudumu sardı. Nefesim hızlandı, meme uçlarım canımı acıtacak kadar hassaslaşmıştı. Beni kaçıran dayanılmaz derecede kibirli iblisten tahrik olmak istemiyordum ama yine de tepkilerimi kontrol edemiyordum. Ya vücudum ya da kalbim kontrolü ele almıştı.

Köpek dişlerinin dokunuşunu boğazımda hissettiğimde nefesim kesildi. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık saf arzudandı. Kollarım, iradem dışında, onu daha fazlası için davet edercesine boynuna dolandı. Bedeni arkamdaki duvar kadar sağlamdı. Nabzım küt küt atarken dişlerinin keskin sızısını hissetmeyi bekledim. Bunun yerine hissettiğim öpücüğünün sıcaklığıydı.

Ah, Tanrım! Çok güzel bir histi bu.

Ağzının boynuma değdiği yerden nabız gibi atan, şehvet dolu bir sıcaklık yayılıyordu. Dilini boynumda gezdirdi, sonrasında keskin bir batma hissi ayak parmaklarımın kıvrılmasına, kalbimin göğsümden fırlayacak gibi atmasına neden oldu. Dişleri derimi delerek beni sahiplenirken parmakları belimi daha da sıktı. Acının yerini haz aldı, ta ki tek hissedebildiğim gittikçe yoğunlaşan cinsel acı olana dek.

Bu durum fena hâlde boku yediğimin kanıtıydı.

Yine de boynuma rahat ulaşması için başımı daha fazla eğdim. Artık arzunun etkisiyle kuşatılmış bir hâldeydim ve elbisemin eteğini yukarı kaldırmamak için kendimle mücadele ediyordum. Boşalmaya *ihtiyacım* vardı ve bunu bana verebilecek tek kişi oydu.

Bir süre sonra köpek dişlerini boğazımdan çektiğinde kollarım hâlâ boynuna dolanmış bir hâlde göğsüne iyice dayanmıştım. Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Belli ki vücudumun erkekler söz konusu olduğunda korkunç bir zevki vardı. Gerçekten de seçebileceklerimin en *kötüsüydü*. Kibirli, küstah, kendini beğenmiş bir pislikti ve beni gerçek bir zindana hapsetmişti. Ah, bir de birkaç asırdır yaşayan kan emen bir iblisti.

Eliyle saçımı arkaya atıp okşarken, "İşte oldu," diye fısıldadı. "Kesinlikle bir fânisin."

Sert ve kaslı bir duvar gibi göğsüne yaslandım ve başımı kaldırıp ona baktığımda neredeyse benim kadar sersemlemiş olduğunu gördüm.

"Berbattı," diye yalan söyledim. "Nefret ettim."

Kulağıma fısıldayarak, "Sana inanmıyorum. Ama kaçırılman konusunda üzgün olduğumu söyleyebilirim," dedi.

Belime dolanmış güçlü kola, ürkütücü yılan dövmesine göz ucuyla baktım. "Tamam. Casusun olarak Dikenler Şehri'nde nasıl kalacağımı konuşalım."

"Buna karar vermiş miydik? Çünkü neredeyse Mortana'dan nefret ettiğim kadar fânilerden de nefret ediyorum." Başını yana doğru eğdi. "Ama gerçekten de efsane bir tadın var; bu, nefretimi bir parça çekilir hâle getiriyor."

Boynuma dokundum ve iki küçük delikten oluşan yaranın çoktan iyileşmeye başladığını fark edince şaşırdım. Neredeyse hiç kan yoktu.

“Ama planım ilgini çekiyor, değil mi?” Ona gülümsedim. “Çünkü sen Kaos Lordu’sun ve bir *succubus*un fâni ikizinin şehri altüst edebileceğini biliyorsun.”

“Peki, sen neden burada kalmayı bu kadar çok istiyorsun?”

Omuz silktim. “Durumu kendin özetledin. Hayatım çok acınası; hazır yoğurtlar, tişörtten kahvaltılık gevrek kâsesi gibi şeylerden ibaret. Hayatım bir fâni için bile berbat. Bu sefilliğe geri dönmek istemiyorum.”

“Anlaman gereken bir şey var. Aslında iblislerin fânileri öldürme izinlerinin olduğu bir durum var. Ceza almadan kanınızı akıtabiliriz veya bir ateş çukuruna atabiliriz. Bu da ancak Dikenler Şehri’ne izinsiz ya da yalan söyleyerek girerseniz olur. Kral ya da askerleri fâni olduğunu anlarsa muhtemelen acı çekeceğin bir ölüme karar verirler. Bu yüzden, burada kalmak istediğine gerçekten emin misin?”

Kesinlikle değildim. “Evet.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sana Dikenler Şehri’nin sırlarını anlattığımda, ne istediğimi söylediğimde geri dönüşü olmayacak. Sırlarımla birlikte şehirden özgürce ayrılmaya, duyduklarını insanlara anlatmaya izin vermeyeceğim. Ayrılmaya çalıştığın an seni öldürmek zorunda kalırım.”

Dudağımı ısırdım. “Buradan asla ayrılamayacağımı mı söylüyorsun?”

“Görevimi bitirmeme yardım edene kadar ayrılamazsın.”

“Peki görevin ne?”

Yavaşça başını iki yana salladı. “Bunu sana henüz söyleyemem, değil mi? Var mısın yok musun, önce karar vermelisin ve seçimini hemen şimdi yapmalısın. Planlarımı açıklamak için seni daireme götürürsem görev tamamlanana kadar geri dönemeyeceğin bir eşikten geçmiş olacaksın.”

Korkunun etkisiyle ensemden bir ürperti duydum. Ama artık çok geç olduğunu, geri dönüşün olmadığını biliyordum.

Çünkü şu an cevaplar almaya çok yakındım. Anneme ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı ve bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdım.

Şimdi ya da asla.

Ayrıca gerçek şu ki tek istediğim intikam almak değildi. Bu işte benim de parmağım olabileceğine yönelik kendime dair şüphelerimden kurtulmak da istiyordum.

Göğsüm sıkışırken başımı aşağı yukarı sallayarak onay verdim. "Risk almaya hazırım. Ama senin için yapacağım şey tehlikeli olduğundan üniversite kredi borçlarımı ödemen gerekiyor. Ayrıca Belial Üniversitesi'ne geçiş yapmak istiyorum."

Omuz silkti. "Kredi borçlarını ödemek sorun değil, hallederim. İstersen sana bir fâni diploması da satın alabilirim. Ama üniversiteye geçiş yapamazsın çünkü *Mortana üniversiteye gitmezdi.*"

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Öylece pat diye diploma satın alamazsın."

Bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki alabilirim. Para her kapıyı açar."

Muhtemelen haklı olduğunu fark edip başımı sallayarak onayladım. Çok tehlikeli bir işe girişmek üzere olduğumun farkına varınca midem düğüm düğüm oldu. "Peki. Tehlikeleri ne olursa olsun ben anlamaya hazırım. Hadi, yapalım şunu." El çırttım. "Ama önce saygınlığıma dair fikirlerin daha da olumsuz bir hâl almadan banyonun yerini göstermene ihtiyacım olacak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gözlerim bağlı hâlde bir dizi tünel olduğunu düşündüğüm yerden geçtim. Kaos Lordu yönlendirmek için ellerimden tutunca kendimi tarihteki en berbat randevudaymış gibi hissettim.

Kısa bir yürüyüşten sonra, “Gerçek adın ne?” diye fısıldadım.

Alçak sesle, “Orion,” dedi.

İsminin tınısı kulağıma karanlık, gizemli ve etkileyici gelmişti.

İkimiz sessizlik içinde yürürken gerçekten istediğimi elde ediyor olduğum için çılgınca bir heyecan duyuyordum. Para biriktirmeyi ya da şehre girmenin başka yollarını bulmayı dert etmeme gerek kalmamıştı.

Artık Dikenler Şehri’nde kalabilecektim.

Serin havada birkaç dakikalık yürüyüşten sonra merdivenlere ulaştık. Orion, elimi bırakmadan ikimizi merdivenlere yönlendirdi, gürültüyle açılan bir kapının önüne gelene kadar yukarı çıktığımızı fark ettim.

Göz bağıını çıkardığında kendimi sütunlarla çevrili Akdeniz tarzında bir dairede buldum. Her şey altın rengi mermerden yapılmış gibi duruyordu. Açık pencerelerden birinin yanındaki fildişi vazoda kan kırmızısı gelincikler göze çarpıyordu. Tavana baktığımda maviye boyandığını ve büyüyle parlayan yıldızlarla

süslenmiş olduğunu gördüm. Odanın iki yanındaki pencereler mavi topaz gibi ışıldayan bir okyanusa bakıyordu. Manzara, kasvetli ve karanlık Atlantik Okyanusu'na hiç benzemiyordu. Burası tam anlamıyla *cennetti*.

Karşımdaki duvarın olması gereken yerde balkon vardı ve okyanusa tepeden bakıyordu. Köşedeki çıkıntıda üzerine beyaz kuş tüyü yorgan serilmiş yatak duruyordu. Okyanusa bakan balkonu diğer tarafında iki sandalyeli bir masa kurulmuştu. Ilık, tuzlu bir meltem odanın içine doğru esti.

Vay canına! Orion'ın hayatı muhteşemdi.

Hayranlıktan açık kalan ağzımı kapatmayı başarıp Orion'a döndüğümde telefonda konuştuğunu gördüm. "Morgan? İki kişilik kahvaltı ve kahve getir lütfen." Telefonu kapattı, balkonu işaret ederek, "Hadi, teklifimi orada konuşalım," dedi.

Onu parlak sabah güneşine doğru takip etmeden önce odanın geri kalanını inceledim; duvarları kaplayan kitaplıklar, krem rengi koltuklarıyla oda göz alıcı görünüyordu. Ben de burada mı kalacaktım?

Odanın içine ılık bir rüzgâr esti ve ben de Orion'ın peşinden balkona çıktım. Dışarıda güneş okyanusun üzerinde göz kamaştırıyordu.

Masadaki yerime otururken kapı açıldı. Kır sakallı ve bembeyaz gömlekli bir adam içeri girdi. En fazla elli yaşında görünüyordu, fiziği muhteşemdi ve gözlerinde kusursuz çekilmiş sürmeler vardı.

Orion gülümsedi. "Morgan."

"Orion, *canım!* Erken kalkmışsın." Morgan melodik bir Galler aksanıyla konuşuyordu.

Meyve, yoğurt ve kahvenin olduğu bir tepsiyi balkon masasına yerleştirirken ona gülümsedim ama ben daha ağzımı açmadan Orion beni tanıttı. "Bana Leydi Mortana eşlik ediyor,

Kral Nergal'ın eski danışmanı. Yılanlar Şehri'nde yaşıyordu ve uzun bir aradan sonra buraya geri döndü."

Morgan bana gülümsedi. "Hoş geldin, canım. Dünyadaki en muhteşem şehre neden geri döndüğünü anlayabiliyorum. Bu şehrin güzelliği sır değil." Morgan meyve kâsesini Orion'ın önüne itti. "Bugün çörek yemeyeceksin. Kadim ve güçlü bir iblis olsan bile abur cubur yiyerek sonsuza kadar güzel görünemezsin."

Orion kollarını sandalyesinin arkasına dayadı. "Çörekleri seviyorum, onlar insan uygarlığının en iyi eserleri. Özellikle de ortasında ahududu reçeli olanlar."

Morgan, "Onlar insan uygarlığının en iyi eseri değiller," derken başını iki yana sallayarak bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse bazen çok fazla patronluk taslıyor. Aralarında seçim yapılabilecek daha bir sürü şey var. Mesela düşününce aklıma hemen İskenderiye Kütüphanesi geldi."

Orion bir çilek aldı. "Peki, İskenderiye Kütüphanesi'ne ne olduğunu biliyor musun? Fânilerden oluşan kalabalık bir grup kütüphaneyi yakıp içindeki her şeyi yok etti. Sonra da çok şey bilen kadınların cadı olduğunu öne sürerek filozof Hypatia'nın derisini diri diri yüzdüler. Evet, fâni uygarlığının harika bir örneği bence de."

Orion'la yeterince zaman geçirirsem insanlardan nefret etmeye başlayacağımdan endişelendim. Bizi kötü gösterme konusunda kusursuz bir yeteneği vardı.

Morgan dijital saatini işaret etti. "Tamam. Kadim dünyayı unut, o zamandan beri epey geliştik. Artık Apple saatlerimiz var. Bugün tam olarak kaç adım attığımı ve şu ana kadar on iki kez ayağa kalktığımı gösteriyor."

Orion sessizliğin uzamasına izin vererek Morgan'a öylece baktı. Bu, Dr. Omer tekniğinin canlı bir uygulamasıydı.

Morgan gittikçe daha rahatsız göründü ve gömleğinin kollarını düzeltti. “Bak, biraz araştırma yaptıktan sonra daha iyi bir cevap hazırlayarak geleceğim. İnsan uygarlığının en iyisi öylece akla gelen bir şey olamaz. Değerlendirilecek *birçok* eser var.”

“Sen bu konuda düşünürken senden bir iyilik daha isteyeceğim.” Orion dönüp bana baktı. “Yeni kralımızın Leydi Mortana’yı yakında görmek isteyeceğinden eminim ama tabii ki onunla köylü gibi giyinmiş hâlde görüşemez.”

Üstümdekiler sahip olduğum en güzel kıyafetlerimdi.

Morgan endişeli bir ifadeyle bana bakarak başını salladı. “Dolce e Malvagia saat onda açılıyor. Muhteşem kıyafetleri var. Bir şeyler seçip yukarı göndermemi ister misin?”

Orion başıyla onayladı. “Mortana’nın denemesi için bir sürü elbise seç, sabahlık, pijama, ihtiyacı olabilecek her şeyden eklendiğine de emin ol. Ödemesini benim adıma yazdırabilirsin.”

Morgan, “Peki,” deyip beni baştan ayağa süzdü. “Hoş, kum saati şeklinde bir vücudun var. En sevdiğin renk nedir?”

Mortana’nın en sevdiği rengin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama şehirden yüzlerce yıl uzak kaldıysa herhangi birinin bunu bilme ihtimali ne kadardı? “Siyah.” Bir iblis için en güvenli cevaptı.

Orion parmak uçlarını birleştirdi ve ikimizin arasına doğru baktı. “Morgan, sana Mortana’yla ilgili söylemem gereken önemli bir şey daha var. O bir *succubus*. Diğerlerini uyarabilirsin.”

Morgan’ın rengi attı. “*Succubus* mu?”

Tepkisine bakarak bunun büyük bir olay olduğunu anladım. Ona gülümseyip mümkün olduğunca az konuşmanın en iyisi olacağına karar vererek omuz silktim. Özellikle de neler olduğuna dair hiçbir fikrim yokken ağzımı açmam pek iyi olmazdı.

Orion, "Geriye kalan tek *succubus*," diye ekledi. "Kralla görüştükten sonra Asmodean Bölgesi'nde kalacak."

Morgan'ın bakışları endişeyle ikimizin arasında gidip geldi. "Beni öldürebilir mi?"

Orion rahatlatıcı bir sesle, "Seni öldürmeyecek," dedi. "Bu, kurallara aykırı, değil mi?"

Morgan yine de çok korkmuşa benziyordu. "Ama Asmodean Bölgesi tamamen terk edilmiş hâlde. Liluların soyunun tükendiğini sanıyordum. Bana onların çok tehlikeli oldukları söylendi."

Orion kahve demliğini kaldırdı ve iki fincanı dumanı tüten kahveyle doldurdu. Bunu yaparken bir tutam gümüş rengi saç gözlerinin önüne düştü. "Soyları *neredeyse* tükendi."

Morgan başını sallayarak onayladı ve geriye çekildi. Sonrasında sanki peşinden hayalet kovalıyormuş gibi odadan çıktı. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Arkasından afallamış bir hâlde baktım. "Anladığım kadarıyla o fâni bir hizmetkâr. Öyle mi?"

"Evet ve beslenmeyle ilgili fikirlerine önem verdiğime dair yanlış bir izlenime kapılmış. Ama yardımına fazlasıyla önem veriyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Seni birkaç konuda bilgilendirmeliyim."

"Bence de. Mesela son *succubus* olmam meselesi de ne? Diğerlerine ne oldu?"

Kahveye biraz krema ekledi. "Lilular yüzlerce yıl önce avlandığı için soyları tükendi."

Bir kâse yoğurda biraz orman meyvesi koydum. "Neden?"

Bakışları benimkilerle her buluştuğunda göğsümde elektrik çarpması gibi sinir bozucu bir sarsıntı hissediyordum. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğuna dair hiçbir fikri olmamasını umuyordum. Zaten şu hâliyle bile yeterince kendini beğenmişti.

“Lilular iki nedenden dolayı öldürüldü,” dedi. “İblislerle Püritenler arasındaki savaşı biliyorsun, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Evet, 1680’lerde.” İblisler ilk başta bu şehre söz konusu savaşla birlikte hapsedilmişlerdi.

“Teslim olma şartlarının bir parçası olarak Kral Nergal, Liluları öldürmeyi kabul etti. Püritenler bütün iblislerden nefret ediyorlardı ama Lilulardan özellikle nefret ediyorlardı. Her şeyden çok bir iblis tarafından tahrik edilip baştan çıkarılmaktan korkuyorlardı.” Orion kısa bir an duraklayarak ışıldayan okyanusa baktı. “Nergal da kabul etti çünkü iblisler de aynı şekilde Lilulardan nefret ediyorlardı. Onların diğerlerini tehdit eden bir güçleri vardı; kendi türünden olmayanları zorlama, zihinlerini kontrol etme, istediklerini yaptırmaya ikna etme yetenekleri vardı. Ayrıca kanatları olan tek iblisler onlardı. Kısacası, diğer iblislerden çok daha güçlülerdi.”

Güneş ışığına karşı gözlerimi kıstım. “Peki, Mortana hayatta kalmayı nasıl başardı?”

“Kurnaz, çıkarıcı ve en büyük günah kadar kötü olarak. Kral Nergal sıkıcı ve uyuşuk bir adamdı. Mortana’ysa tam tersiydi; akıllı, esprili ve büyüleyiciydi. Ayrıca neredeyse herkes ona âşıktı, kral da dâhil. O da kralla bir anlaşma yaptı. Tüm Liluları avlayıp katletmesine yardım edecekti ve karşılığında hayatta kalacaktı. Kral onu Baal Kulesi’ndeki bir odada tuttu, o da kendini herkese kâhya olarak tanıttı.”

Orion’a ne yaptığını merak ettim. “O zaman kral ona âşıktı.”

“Evet, diğer birçok kişi gibi.” Kahve fincanının üzerinden bana baktı. “İtiraf etmeliyim ki senin güzelliğini reddeden tüm erkeklerin acınası yargıları karşısında hayrete düştüm. Anlaşılan o ki iblisler fânilerden çok daha zevkli.”

ONUNCU BÖLÜM

Bu bir iltifat mıydı? Kızardığımı hissedebiliyordum ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

“Mortana,” diyerek konuşmaya devam etti. “Kralın kan yemini etmesini talep etti. Ona, kraliyetin kendisini her zaman güvende tutacağına dair söz verdirdi.”

“Kan yemini nedir?” diye sordum.

“İki kişinin kanlarının karıştırılmasıyla mühürlenene yemindir. Birisi kan yeminini bozarsa bu, lanetin büyüsüne bağlı olarak acı dolu bir ölümle sonuçlanır. Sorun şu ki bu anlaşmada yalnızca kral yemin etti. Bu şehirdeki iblislerin geri kalanı bir *succubus* olduğun için muhtemelen seni öldürmek isteyecektir.”

Orman meyveleri ve yoğurtla açılan iştahım birden kaçmıştı, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı hissetmeye başlıyordum. Görünüşe göre Dikenler Şehri’nde ölmenin birçok yolu vardı. Ama kararımı vermiştim ve Orion’ın söylediği gibi, artık geri dönüş yoktu. “Ne kadar tehlikede olacağım?”

“Benim yanımda olmazsan daha çok tehlikede olursun. Birlikte epey zaman geçireceğiz.” Seksi dudaklarında bir gülümseme belirdi ama o gülümseme gözlerine kadar ulaşmadı. “Seni çok yakından korumam gerekecek.”

Güçlkle yutkundum. “Kimin hakkında casusluk yapmamı istiyorsun?”

“Kral Cambriel.”

Ah, harika. Katil bir kral hakkında casusluk yapacaktım. Midem kasıldı ama en nihayetinde bu benim fikrimdi. “Cambriel babasının kafasını kesip sarayın kapısına astı, değil mi?” Kaşığım havada durakladım. “Onunla yakınlaşmamı mı istiyorsun?”

Kahvenin buharı kıvrılarak Orion’ın yüzüne doğru yükseldi. “Cambriel bir eş arıyor olacak. Gerçek Mortana burada olsaydı güçlü bir aday olurdu. O, bölgelerden birinin düşesi, bazıları onun tahtta hakkı olduğunu düşünüyor. Cambriel’in babasının metresiydi, aynı zamanda annesi Kraliçe Adele’i öldürdüğüne dair çok yaygın söylentiler var ama Cambriel’in kin tuttuğundan emin değilim.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Tamam, yavaşla bir saniye. Mortana muhtemelen kralın annesini öldürdü ve ben de onu benimle evlenmeye mi ikna edeceğim?”

Orion omuz silkti. “Bu hiç kanıtlanamadı, sadece söylenti olarak kaldı. Mortana’nın kraliçenin yerini almayı umduğunu ve bir gün Kraliçe Adele’in cesedinin kalbi kesilip alınmış hâlde bir şarap fıçısında bulunduğunu söylüyorlar.”

Elimdeki fincana bakıp kaşlarımı çattım. “Sence bunu Mortana mı yaptı?”

“Muhtemelen. Tam onun yapacağı bir şey. Kraliçe Adele alkol kullanmazdı ve bu da Mortana’yı sinir ederdi. Bu nedenle şarap fıçısı Mortana için güzel bir gönderme olurdu. Her neyse, bunların hepsi artık geçmişte kaldı, bundan eminim. Kralı etkile, onunla flört et, seninle yakınlaşmasını sağla. Mortana olduğuna inandırmayı başarabildiğimiz sürece, fark ettirmeden sırlarını öğrenme şansın olacak.”

Göğsüm sıkıştı. “Tam olarak ne öğrenmeye çalışıyorsun?”

“Kralın zaafını bulmanı istiyorum.” Güneş ışığı buz mavisi gözlerinde parlıyordu. “Çünkü herkesin illaki zayıf bir noktası vardır.”

Bu cümleyi, sanki aklımı okumuş gibi düşüncelerimin arasından çekip almıştı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. “Kralı öldürmek istediğini mi söylüyorsun? Yalnızca vârisinin kralı öldürebileceğini sanıyordum. Yani Cambriel ölmesini isteyen bir çocuğu yoksa öldürülemez, değil mi?”

“Sana bunu arkadaşın Shai mi anlattı?”

Nefesim daraldı, Shai’yi bu işe bulaştırmak istemiyordum. “Neden bahsediyorsun?”

Güneşin ısıltı ısıltı yansıdığı okyanusa baktı. “Onu barda senin yanında gördüğümde el çantasındaki Belial Üniversitesi amblemi gözüme çarptı. Sen hücrede uyurken onu Osborne’da dolaşırken buldum ve bazı sorular sordum.”

Ah, kahretsin! Elim masaya vurup öne doğru eğildim. “Shai’yi sorguya mı çektin?”

“Sadece soru sordum. Seninle ilgili bildiklerini anlatmasını istedim.” Sakince kahvesini yudumladı. “Krala ve zayıf noktasına gelecek olursak tahttaki kişiyi yalnızca vârisinin öldürebileceği doğru ama öldürülemezse bile kral hapsedilebilir. İntikam almanın birden fazla yolu vardır.”

Kahve beni biraz sersemletmeye başlıyordu. “Tamam, kraldan kurtulmayı planlıyorsun ve kellen, babasınıninkinin yanında yerini alması diye bütün bunların son derece gizli kalmasını istiyorsun.”

Buz gibi bakışları içime işledi. “Aynen öyle. Her şeyin gizli kalması gerekiyor. Yapmayı planladığımı şeyi bilen tek kişi sensin.” Masanın üzerine doğru eğildi. “İşte şimdi neden geri dönüşün olmadığını biliyorsun. Amacıma ulaşana dek buradan ayrılmana izin veremem ve bu sır açığa çıkarsa benim

için her şey bitmiş olur. Ben kraldan kurtulana dek benimsin. Bana karşı gelir ve planlarımı başka birine anlatırsan sevgili arkadaşın Shai'yi öldürürüm."

Kanım dondu. Kafamda durumun ahlaki yönünün karmaşıklığını çözmeye çalıştım. Bir iblisin bir kralı hapsetmesine yardım edecektim ama o iblis, kralı öldüremeyecekti. Ayrıca söz konusu kral kendi babasını öldürmüştü. Bu şartlarda benim yaptığım şeyin doğruluğu ya da yanlışlığı tartışılabilirdi. Bütün bunların içinde tek pişmanlığım, bu durumun Shai'nin hayatını tehlikeye atmasıydı.

Kahvemi bitirdim. "İnsanların zayıf noktalarını bulma konusunda epey yetenekli olduğumu düşünüyorum."

"Buna ben de inanıyorum," derken kahve fincanının üzerinden gözlerini kıstı. Ortamın gittikçe ısındığını hissettim. "Biliyor musun, sadece bir görsel ikiz olduğunu bilsem de en büyük düşmanımın yüzüne bakmak sinir bozucu. Masanın karşısına uzanıp kalbini göğsünden söküp okyanusa atmamak çok güç."

İğrenç! Artık kesinlikle iştahımı kaybetmiştim. "Lütfen bu dürtüye karşı koymaya çalış."

"Elimden geleni yapacağım."

Dudağımı ısırdım. "Sana ne yaptığını anlatacak mısın?"

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum." Gözlerinde bir anlığına savunmasızlık belirtisi yakaladım. "Ama intikam almak için her şeyi yaparım. Bunu gerçekleştirmek için kimi öldürmem gerekirse öldürürüm. Benim ahlaki kurallarım yok, sadece için için yana intikam arzum var. Anlıyor musun?" Sözcükleri kalbimin hızlanmasına neden oldu ve ortam daha da ısındı.

Açık ve net bir şekilde anlamıştım. Ahlaki kuralları yoktu. O bir psikopattı.

Kollarını masaya dayadı. “Eğer bunun işe yaramasını istiyorsak iblisler ve Dikenler Şehri’yle ilgili bilgi edinmelisin. Mortana’nın burada yaşarken nasıl biri olduğunu öğrenmen gerekecek. Bununla birlikte son iki yüz yılda yaptıklarına dair bilgiler çok da öncelikli değil. Nasılsa iblis şehirleri arasında bilgi paylaşmamız yasak. Bu plan işe yarayacaksa arkadaşın Shai bizim için bir tehlike, kimliğini açığa çıkarabilir.”

Derin bir nefes aldım. Onu öldürmeyi önermeyecekti, değil mi? “Eminim bu sırrı saklamaya razı olacaktır.”

“Ne yazık ki bu yeterli değil. Ondan bir kan yemini almam gerekecek.”

Kendime demlikten bir fincan kahve daha doldurdum. “Bu, onun için pek de adil olmaz, öyle değil mi? Sen bu işten bilgi elde edeceksin, ben Dikenler Şehri’nde yaşayabilecek ve böylece daha az acınası bir hayat sürebileceğim. Shai kan yemini etme riski karşılığında ne alacak?”

Yavaşça omuz silkti. “Her şey satın alınabilir. Eminim onun da bir bedeli vardır.”

“Senin sınırsız para kaynağın falan mı var?” diye sordum.

“Öyle sayılır.”

“O zaman yeni cep telefonu alabilir miyim? Benimki dün gece kavga ettiklerimden biri vurunca elimden düştü.” İşaret parmağımı ona doğru kaldırdım. “Ah! Bir de şanslı kalemimi geri istiyorum.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Sana az önce sınırsız param olduğunu söyledim ve tüm istediğin bu mu?”

“Konuştuğumuz gibi öğrenci kredilerimin ödenmesini istiyorum. Ayrıca bir üniversite diploması istiyorum. Hazır başlamışken 100 bin dolar istiyorum.” Neden olmasın?

“Ah, böylesi çok daha hoşuma gitti.”

Kahveme krema karıştırdım. “Benden de kan yemini alman gerekecek mi?”

Omuz silkti. "Sırrımı saklayacağına dair kan yeminine ihtiyacım olacak."

Derin bir nefes verdim. "Peki."

"Ama kendi hayatına yeterince değer vermiyorsan... ki hayatının ne kadar acınası olduğu göz önüne alınırsa neden veresin?"

"Asıl meseleye gelebilir misin?"

Bana muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Lütfen Shai'nin hayatını da düşün. Benim için elinden gelen en iyi işi çıkarmanı istiyorum."

Başım dönmeye başlayınca ellerimin arasına aldım. "Shai'yi bu işe karıştırmamız şart mı? Onu tehlikeye atmak istemiyorum."

Bana bir aptala bakar gibi bakıyordu. "O zaman hiçbir şeyi mahvetme. Bu kadar basit."

Ellerimi yüzümden çektim. "Peki, bu iş bittiğinde Shai tamamen güvende olacak, değil mi?"

"Evet. Bir an önce kralın zayıf noktalarını öğrenmeye çalışmalısın. Shai'yi güvende tutmanın ve iblislerin seni öldürmesini engellemenin en iyi yolu bu. Burada uzun süre kalırsan hata yaparsın, sonra da ifşa olur ve öldürülürsün."

Hissettiğim sıkıntıyla göğsüm sıkıştı. Böyle bir dairede kalma umudum yok olmuştu. Ama daha da önemlisi, burada uzun süre kalamazsam annemin katilini bulma ihtimalim de azalacaktı. Bunu bu kadar kısa sürede başaramazdım.

Derin bir nefes aldım. Sanırım elimden geldiğince çok şey öğrenmek zorundaydım. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Buradan ayrıldıktan sonra Osborne'da kalmak istemeyebilirsiniz. Dikenler Şehri'ne fazla yakın ve tehlikede olabilirsiniz."

Kafam allak bullak olmuştu. "Eh, beni oraya bağlayan pek bir şey yok zaten."

“Evet, ben de öyle tahmin etmiştim.”

Ona ters bir bakış attım. “Ama borçlarımı ödeyeceğini ve diploma sözünü tutacağını nereden bileceğim?”

“Bana güvenmeni beklemiyordum zaten. Doğrulamak için bugün kredi hizmet kurumunu arayabilirsin.”

Vay canına! Olan bitenin en heyecan verici yanı 75 bin dolarlık borcun bir çırpıda silinmesiydi. Artık aylık ödemeler olmayacaktı, faiz olmayacaktı, hayat boyu borçlar olmayacaktı.

İçimi baş döndürücü bir coşku sardı ve neşeyle sıırıttım. “Kredi hizmet kurumuyla ödeme için görüştüğünde ben de orada olmak istiyorum. Her şeyi bilmek, hepsini *duymak* istiyorum.”

Kolunu sıkıca tuttuğumu fark ettim. Biraz çıldırmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü bana, az önce bacaklarımın oselo³ kürküyle kaplı olduğunu söylemişim bakıyordu. Belli ki Orion öğrenci kredisi faizlerinin fâniler için ne kadar zorlayıcı olduğunun farkında değildi, yoksa mutluluktan havalara uçmamın nedenini anında anlardı.

Hâlâ bunun gerçekten olduğuna inanamayarak kolunu sıkmayı bıraktım. “Ben daha fazla heyecanlanmadan önce Kral Cambriel sahtekâr olduğumu öğrenirse ne olacağını anlatır mısın?”

Orion’ın kaşları kalktı. “Pekâlâ, pek hoş şeyler olmayacağını söyleyebilirim. Hatta Osborne’daki hayatından daha kötü şeyler seni bekliyor olacaktır, tabii böyle bir şey hayal edebilirsen. İşkence, ateşte yavaş yavaş yanmak ve küllerinin okyanusa atılması. Biz en iyisi bunun olmaması için uğraşalım.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ama dört yıl boyunca bu şehrin kapılarından içeri girmeyi hayal ettikten sonra bu, annemin ölümüyle ilgili *bir şeyler* öğrenme fırsatımdı.

3 Cüce leopar, başta Teksas olmak üzere ABD’nin güney eyaletlerinde görülen vahşi kedi ırkı. —*d.n.*

Orion ayağa kalkıp kınından bir hançer çıkardı. Gözleri ışıldarken avucunu açıp elini bana uzattı. Masadan kalkıp elimi onunkinin içine koydum. Bıçağı sıkıca kavrarken gözlerimin içine baktı. “Dediklerimi tekrar etmen gerek. ‘Ölümün ıstırabı üstüne, görevimi diğer iblislerden gizli tutacağıma dair kutsal kan yemini ederim.’”

Derin bir nefes alıp yemini kelimesi kelimesine tekrar ettim. Ben yemini bitirir bitirmez Orion elimi daha sıkı tuttu. Bıçağı avucuma sürttü ve kesğin keskin acısı irkilmeme neden oldu. Tenimde kırmızı bir çizgi parladı ve kanım masaya damladı.

Sonra kendi avucunu kesti ve avuçlarımızı birbirine bastırdı.

Kan görmekten mi yoksa yeminin büyüünden mi emin değildim ama ellerimiz birleştğinde başım döndü. Zihnimde çok net bir görüntü belirdi: Yıldızları kısmen gösterecek şekilde çatlak taş duvarlar... Taşın üstünde sallanan bir gölge; asılmış bir beden kanlar içinde sallanan ayakları... Tahta gıcirtısı... Bütün bunlardan hissettiğim acı kalbimin en derin yerine kadar işledi.

Gözü korkmuş bir hâlde elimi geri çekmemle görüntü kayboldu. Orion’a dikkatlice baktım, kanım hâlâ masaya damlıyordu.

Kaşlarını çatarak, “Ne oldu?” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Yok bir şey. Sadece... Canım acıdı.”

Tekrar elini uzattı. “İzin ver de seni iyileştireyim.”

Ona tekrar dokunduğumda büyüünün sıcak ve hoşuma giden tatlı bir ürpertiyle tenimi okşadığını hissettim.

Aslında canımın acıdığını söylediğimde bıçağın acısından bahsetmemiştim. Zihnimde canlanan görüntünün, taşın üstünde sallanan o ayakların görüntüsünün kalbimi sızlatan üzüntüsünü kastetmişim.

Bir şekilde Orion'ın zihninin içini mi görmüştüm? Orada hayal bile edilemeyecek bir karanlık olduğunu düşündüm. Ama şimdilik benim müttefikimdi ve Orion gibi ben de intikamımı almak için her şeyi yapacaktım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Orion'ın küveti bir kat yukarıda, ikinci kattaki bir balkonda altın rengi mermer zemine yerleştirilmişti. Tavan yüksek sütunlarla destekleniyordu ve güneş çıplak vücudumun üzerine vuruyordu.

Burada aydınlıkta çıplak olmak son derece tuhaftı. Güneş ışıklarının meme uçlarıma daha önce hiç vurmadığını kesin olarak söyleyebilirdim. Okyanusa baktığımda yüzen ya da sörf yapan tek bir kişi bile göremedim. Sadece ben, yavaş yavaş köpüren banyom ve güneş ışığının sıcaklığı vardı.

Ortam çok hoşuma gitmişti ama çok uzun süre kalamazdım. *Succubus*ların güneşte bronzlaştıklarını sanmıyordum, bu yüzden işimi bitirmek için en fazla on dakikam vardı.

Bugünkü plan, ilk olarak yeni kıyafetler almaktı, ardından Orion bana Mortana ve Dikenler Şehri'yle ilgili bir şeyler öğretecekti.

Küvetin yanından sabunu alıp bacaklarımda gezdirerek o korkunç hücrenin pisliğini temizledim. Bazı yönlerden şansına inanamıyordum. Hayatımın en berbat gecesi olduğunu düşündüğüm gecenin birçok problemimin çözümü olduğu ortaya çıkmıştı. Tabii, Orion'ın istediğini yaptığımı ve Shai'yi hayatta tuttuğum sürece. Bir de kendimi.

Üst kattaki banyoya çıkmadan önce borçlarımı ödemek için Federal Kredi Hizmet Kurumu'nu birlikte aramıştık. Bu,

hayatımın en güzel anlarından biriydi. Hesap bilgilerimi ve PIN numaramı verdikten sonra banka bilgilerini vermesi için telefonu Orion'a vermiştim. Ne kadar ödeme yapacağımı açıklayabilmem için telefonu geri vermişti; hepsini ödeyecektim. Hattın diğer ucundaki adam daha önce hiç böyle bir telefon almamıştı ki bu beni daha da mutlu etti.

Şimdi bütün dikkatimi Dikenler Şehri'ne verebilirdim. Şu ana kadar şehrin nasıl görüldüğüne dikkat etmemiştim, sadece parlak mavi okyanusu görmüştüm. Yıllardır burayı takıntı hâline getirdikten sonra sonunda sırlarını öğrenmeye başlayacaktım. Dışarı çıkar çıkmaz şehirdeki her iblis hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya başlayacak, alnında beş köşeli yıldız olan birini bulmak için ortalığı didik didik arayacaktım.

İyice temizlendikten sonra küvetten çıkıp raftan yumuşak, beyaz bir havlu aldım. Kurulandıktan sonra da siyah bir sabahlık giydim. Siyah ipekten, kolları dantelli, bir bacağına kalçasına kadar yırtmacı olan sabahlığın Orion'a ait olmadığı çok belliydi. Aslında etiketi hâlâ üstündeydi; markası *La Perla*'ydı ve 1.500 dolar fiyatı vardı.

Vay canına! Morgan'ın pahalı zevkleri vardı. Sabahlığı düzeltip etiketini koparttım, kemerini de bağladıktan sonra ipeğin çıplak tenimde bıraktığı muhteşem hissin tadını çıkardım.

Lüks ve zenginlik karşısında öylesine afallamıştım ki birdenbire sabahlığın buraya nasıl geldiğini görmediğimi fark ettim. Banyo yaparken Orion'ın burada olup olmadığını merak ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Misafir odasından geçerek tamamı mermer merdiven boşluğuna çıktım. Oturma odasına girdiğimde Shai'yi avucunu sargı beziyle sararken buldum. Tulumuyla ve örgüleriyle insanın içini aydınlatacak kadar normal görünüyordu, onu görmek içimi rahatlattı.

Orion ise gözlerini eline dikmiş iyileşmesini izliyordu. Neşeyle sırıtarak, "Shai!" diye bağırdım.

Shai başını kaldırıp bana baktığında gözleri ışıldıyordu. “Bil bakalım ne oldu?”

İpek sabahlığa sarınarak krem rengi tekli koltuğa oturdum. “Lütfen bana degecek bir şey için pazarlık yaptığını söyle çünkü harcamakla bitiremeyeceğin kadar çok parası var.”

“Eğitim görmek istediğim sürece, ki bu hayatımın geri kalanı boyunca olabilir, Belial’daki bütün masraflarımı karşılayacak.”

Shai pazarlıkta gerçekten de iyiydi.

Orion onun gözlerinin içine baktı. “Peki, kan yemininin Rowan’ın gerçek kimliğinden herhangi birine bahsedersen büyüyle korkunç bir şekilde öleceğin anlamına geldiğini anlıyor musun? Yani bizim dışımızda herhangi birine.”

Shai yüzünü eksitti. “Evet, anladım. Onun insan olduğunu ya da onu tanıdığımı kimsenin bilmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca dürüst olmak gerekirse bunun neyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikrim yok, o yüzden istesem de başka herhangi bir sırrı ifşa edemem.”

Orion, “Mümkün olduğunca az şey bilmen en iyisi,” derken gözleri ışıldadı. “Kendi iyiliğin için,” diye ekledi.

Shai bana mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Kedi iyileştirme dersine gitmem gerek. Ama yapabilirsen bana mesaj at, tamam mı? Burada her ne haltlar karıştırıyorsan her şeyin yolunda olduğundan haberdar olmak istiyorum.”

Hissettiğimden daha fazla öz güvenle, “Beni merak etme,” dedim.

Shai aceleyle kapıdan dışarı koşuştururken Orion koltukta arkasına yaslandı. O bir pislikti ama kaşmir kazağının kesimi yüzünden vücudunun ne kadar muhteşem görüldüğünü fark etmemek zordu.

“Bir haftamız var,” diye söze başladı. “Kralla görüşmen için hazırlanmalıyız. Sonrasında Asmodean Bölgesi’nde kalacaksın.”

Derin bir nefes aldım. “Sadece bir hafta mı? Hazır olacak mıyım?”

“Şehir daha şimdiden geriye kalan son *succubus* haberleriyle çalkalanıyor. Kral bu akşam bir tanışma talep etti. Kendisiyle pazarlık yapmak zorunda kaldım.” Suratını astı. “Ama onları kandırmayı planlıyorsan çok işimiz olacak.”

Bacak bacak üstüne attığımda sabahlığın yırtmacı açılınca çıplak bacağımanın bir kısmı ortaya çıktı, Orion’ın bakışları anında çıplak tenime yöneldi. Uyluklarımı birbirine bastırınca hâlâ iç çamaşırı giymediğimi fark ettim. Bu da bana, Orion’ın beni çıplak görmüş olabileceğini düşündürdü. Bu düşünceyle de Orion’ın dudakları boynumdayken hissettiğim rahatsız edici hazzı ve bedenimin, üstümdeki hâkimiyetine nasıl karşılık verdiğini hatırladım. Aklımdan geçen düşüncelerle nabzım hızlanmaya başladı. Orion’ın fark etmemesini umarak ipek sabahlığı çekiştirip bacağıma örttüm.

Alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak, “Neden kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor?” diye sordu.

Tamam, umut etmek buraya kadarmış.

Sabahlığı çekiştirerek iyice örttüm. “Beni küvette çıplak gördün mü?”

Vücudu o kadar hareketsizdi ki ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Mükemmel görüntüsüne rağmen beden dilindeki bu ürkütücü farklılıklar onun bir avcı olduğunu açıkça belli ediyordu. “Seni çıplak gördüğümü düşününce kalbin daha hızlı mı atıyor?”

İma ettiği şey ne kadar doğru olsa da gözlerimi devirme isteğime engel olamadım. “Konuyu çarpıtma bence. Sadece sinirim bozuldu, hepsi bu. Sinirlenmenin de nabızı hızlandırabileceğini biliyorsun, değil mi? Tamamen artan kortizol seviyeleri yüzünden, bu da öfkelenmenin bir sonucu.”

Kendime bir hatırlatma; Orion kan emici dişleri, öldürücü büyü ve kararan gözleri olan farklı bir tür. Unutma!

Alçak sesle, "Tamam, sinirlenmene gerek yok," dedi. "Sabahlığı Morgan senin için bıraktı, ayrıca misafir odasındaki çok sayıda kıyafet poşetini de. Fânilerin bedenleri konusunda ne kadar tutucu olduklarını çok iyi biliyorum. Püritenler döneminde hayattaydım. Morgan kadınlara ilgi duymadığı için banyoya girmesinin sorun olmayacağını düşündüm."

Tutucu olmadığımı iddia etme isteğine karşı koydum çünkü doğruyu söylemek gerekirse tutucuydum. Özellikle de Orion'ın yanında tutucuydum çünkü sabahlığı çıkarıp atmak istememe neden oluyordu.

Kaşlarımı çatarak konuyu değiştirmeye çalıştım. "Püritenler döneminde hayatta mıydın? Senin bu bölgeden olmadığını sanıyordum."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. "İngiltere'de de Püritenler vardı. Onların meclisine başkanlık eden Praisegod Barebone⁴ adında birini tanıyordum. Hatta seninle ilk karşılaştığımda kıyafetlerin bana onun kıyafetlerini hatırlattı."

Hâlâ sabahlığı sıkıca tutarak, "Gotik Püriten tarzını tercih ediyorum," diye savunmaya geçtim.

"Yüzün iyice kızardı."

Boğazımı temizledim. "Burası çok sıcak."

"Morgan birazdan yeni kıyafetlerinin kalanıyla geri gelecek. Mortana hep çok güzel giyinirdi."

Tenimin fazladan birkaç santimini görürse alev alacakmışım gibi sabahlığı sıkıca tutmaya devam ettim. "Tamam, sanırım bir an önce Mortana ve bu dünyayla ilgili öğrenebileceğim kadar çok şey öğrenmeye başlamalıyım."

4 17. yüzyılda İngiltere'de yaşayan İngiliz radikal Püriten vaiz. *id.n.*

“Daha az tutucu görünmeyi öğrenmen gerekecek, yoksa sonun bir ateşe atılmak olacak. Mortana bir *succubus*.”

Sahte bir öz güvenle çenemi kaldırdım. “Halledeceğim.” Yani halletmek zorundaydım. “Bugün şehri görme fırsatım olacak mı?”

“Sen giyinir giyinmez. Ama şimdilik Dikenler Şehri’nin geçmişiyile başlayalım. Ne biliyorsun?”

Tarih derslerimi hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. “Şehrin kapıları, 1680’lerde Püritenlerin ve iblislerin Massachusetts ormanlarında birbirlerini öldürmeye çalıştıkları Cehennem Savaşı’ndan sonra inşaa edildi. Her zaman kapıların iblisleri içeride tutmak için yapıldıklarını düşünmüştüm ama görünüşe göre şehrin dışına çıkabiliyorsunuz.”

Açık balkon pencerelerinden içeri sıcak meltem esti. “Kral Nergal savaşı kaybettiğinde şartları müzakere etti. İblisler kısa bir süreliğine şehirden ayrılabilir ama birkaç gün sonra büyümüz etkisini kaybeder. Şehrin dışında yaşarsak savunmasız oluruz; güçsüz, yavaş hareket eden ve sersemlemiş. Aslında fânilerden çok da farklı değil.” İşte yine kadifemsi ses tonuyla sarılmış ufak ama sivri iğnelemesi sözlerine işlemişti.

Dudaklarım büzüldü. “Laf sokup durmak zorunda mısın? Bu, profesyonel ilişkimizin önüne geçebilir.”

“Nasıl düşündüğümüzü anlaman gerek. Kendimizi fânilerden üstün görüyoruz çünkü...” Düşünüyormuş gibi yaparak parmağını dudaklarına götürdü. “Ah, çünkü öyleyiz. İblisler daha akıllı, daha hızlı ve daha zariftir. Binlerce yıldır bize tanrıymışız gibi taptınız; bize kurban verdiniz, çoğunlukla hayvanları ama bazen çocuklarınızı bile. Kısacası biz ilahiyiz. Can sıkıcı Amerikan iblisleri bile fânilerden üstündür.”

Başımı yana doğru eğdim. “Ama yine de hepiniz burada, bize karşı bir savaş kaybettiğiniz için şehrin duvarlarının ardında tutsaksınız. Tam bir bilmece.”

Dudağının kenarı seğirdi. "Fânilerin, rekabet etmeyi zorlaştıran, etkileyici askerî teknolojileri olduğunu kabul etmeliyim. Son teknoloji silahlar geliştirdiler ve bizi burada tutmak için kullanabilecekleri büyüler öğrendiler. Ayrıca sivri sinekler gibi ürettiğiniz için nüfusunuz iblislerden çok daha fazla." Bana büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. "Çılgılık çılgılığa ağlayan, yoğurtla beslenen soyunuzun devamıyla gezegeni istila ediyorsunuz, her yıl daha çok yer kaplıyor ve diğer bütün türleri bir çekirge istilası gibi defediyorsunuz."

Gözlerimi iyice kıstım. "Bizimle girdiğiniz savaşı kaybedip teslim olmak zorunda kaldıktan sonra bile bizden üstün olduğunuza inanmanıza hayran kaldım." Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "*Bilişsel uyumsuzluk*' terimini duydun mu hiç?"

"Silahsız, teke tek yapılan mücadelede kazanan her zaman bir iblis olacaktır. Seni öldürmenin benim için ne kadar kolay olacağına dair herhangi bir fikrin var mı?"

Gülümsemem kayboldu. "Ama artık silahlarımız var," dedim ters bir şekilde.

Tek kaşını kaldırdı ve öne doğru eğilerek yaklaştı. "Ama bunu sen de hissediyorsun. Hiçbir fâni erkek seni cinsel anlamda tatmin etmedi. Ne zaman yakınında olsam, türünüzdeki erkeklerden üstün olduğumu hissedebiliyorsun. Seni tatmin etmeyi başaracak tek erkek olduğumdan şüphelendiğini kendin söyledin." İpeksi sesi tenimde günahkâr bir dokunuş gibiydi. Şimdi de dudaklarını kulağıma neredeyse değecek kadar yaklaştırmıştı. "Ve ben de bu konuda haklı olduğumu düşünüyorum, Rowan."

Bedenim izinsiz bir sıcaklıkla sarmalandı ve uyluklarımı sabahlığın altında birleştirerek sıktım.

Ah, kabretsin!

Orion'ın yakınında olduğum sürece başım beladaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Açık açık bana asılıyor muydu yoksa beni kızdırmaya mı çalışıyordu, anlayamadım. Ama flört ediyorsa da bunu küçümseyici bir şekilde yapıyordu, o yüzden karşılık vermeyecektim. Adamın üstünlük duygusu ortamdaki bütün oksijeni emecek kadar alev alev yanıyordu.

"Fânilerin, *sarhoş kafası* deyimini biliyor musun? Seni gördüğümde içtiğim mojitolar yüzünden ben de o hâldeydim işte." Yalan söylediğimi anlayıp anlayamadığını merak ettim. "Bana pek çekici gelmiyorsun. Artık ayık olduğum için seni garip bir uzaylı gibi görüyorum. Hatta ürkütücüsün."

Arkasına yaslandıktan sonra yine hareketsiz kalarak bana baktı. Dr. Omer'in taktiklerinden birini kullanarak aptalca bir şey söylediğimi kabul etmemi bekliyor gibiydi. Yüzü sanki kayıtsızlık maskesiyle kaplıydı.

Bütün gün bekleyebilirdi çünkü bariz yalanlarımınla hayatta kalabilirdim. Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım. "Bana şaşırtıcı boyuttaki egondan başka bir şey öğretecek misin?"

Kollarını koltuğun arkasına doğru açarak iğneleyici sorumu duymazdan geldi. "Lilular, *incubuslar*' ve *succubuslar*la başlayalım. Dünyamızın baştan çıkarıcıları, şehvet iblisleridir; arzuyla beslenirler. İblisler buraya, Dikenler Şehri'ne hapsedil-

5 Uyuyan kadınları, cinsel ilişkiye girmek için rüyalarında baştan çıkaran erkek görünümündeki iblis. -d.n.

meden önce Lilular Püriten şehirlerinde serbestçe gezerek tutucu fânileri baştan çıkarırdı. İblisleri de baştan çıkarırlardı ama bir fâni için Lilularla seks yapmak ölüm demekti. 1680'lerdeki savaşın başlıca nedenlerinden biri şehvet düşkünü Püritenlerin yataklarında zevkten ölmeleri idi."

Ölmek için ne ilginç bir yol ama... "O zaman Mortana -nerede olursa olsun- eline geçen her fırsatta fânileri baştan çıkarmaya mı çalışırdı?"

Orion başını iki yana salladı. "Bugünlerde daha çok iblisleri. Artık istemediğimiz sonuçları göze almadan fânileri öldürmemiz mümkün değil. Mortana bir savaş başlatmadan da iblisler üzerinde kolayca hâkimiyet kurabilir."

Sabahlığıma hâlâ bekâret kemeri gibi sıkıca sarınıyordum. "Yani baştan çıkarıcı görünmem gerek."

"Flört ediyormuşsun gibi, seksi, baştan çıkarıcı, bedenle barışık." Gözleriyle beni âdeta olduğum yere çiviledi. "Belli ki bu kavramlar üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Lilular ne zaman infaz edildi? Savaştan sonra mı?"

Başını hayır anlamında salladı. "Hemen değil. Yaklaşık on yıl kadar Asmodean Bölgesi'nde yaşadılar. Her bölge ayrı iblis tanrısına tapar, Lilularınki şehvet tanrısı Asmodeus'tu."

"Biz şimdi hangi bölgedeyiz?"

"Gurur tanrısı Lucifer'in bölgesindeyiz."

Yani Orion en kibirli iblislerin olduğu bölgede yaşıyordu. "Evet, mantıklı görünüyor."

"Nüfusu yoğun olan bir şehirde diğer iblislerin Lilulara tahammül etmeleri çok zordu. Lilular evlilikleri mahvettiler, insanları manipüle ettiler. Dişi iblisler *succubus*lardan, erkek iblisler de *incubus*lardan nefret ediyordu. Liluların iblislerin zihinlerini kontrol etmeleri yasaktı ama yine de bu gücü kullanıyorlardı. Bu da Kral Nergal'ın halkı üstündeki hâkimiyetine yönelik bir tehditti. Onun da zihnini kontrol ettiklerine dair

söylentiler başlamıştı. Böylece 1690'larda Cotton Mather⁶ Di-kenler Şehri'nden fedakârlık yapmasını istediğinde Kral Nergal memnuniyetle yerine getirdi. Diğer iblisler şehrin Lilulardan kurtarılmasından memnundu ve Nergal da onları zindanlarda kurban etti. Asıldılar ve kalpleri kesilip çıkarıldı."

Bedenimi bir ürperti sardı. Daha bu sabah dehşet verici olaylara sahne olduğunun farkında olmadan o zindanlardan birindeydim. "Mortana da kan yemini sayesinde hayatta kalmayı başardı."

"Aynen öyle. Her zaman etkileyici derecede kurnazdı. Ama birkaç yüz yıl önce ortadan kayboldu ve o zamandan beri kimse görmedi."

Dudağımı ısırdım. "Büyü gücümün olmaması sorun olacak mı? Kimsenin zihnini kontrol edemem."

Başını iki yana salladı. "Hayır. İnsanlara geçen zamanda fikrini değiştirdiğini söyleyeceksin. Kral Cambriel'in yasakladığı hiçbir şeyi yapmayacaksın. Ama cinsel büyüün için... İnsanların hâlâ arzularından beslendiğini düşünmelerini sağ-laman gerekecek."

Gözlerimi kapatıp başımı sağa sola salladım. "Affedersin ama bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

"Çok basit, Rowan." Alçak, boğuk sesinden baştan çıkarcı vaatler damlıyordu. "İnsanların seviştığımızı düşünmeleri için beden dilimizi kullanacağız." Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Tabii garip ve ürkütücü bir uzaylıdan etkileniyormuş gibi yapabileceğini varsayıyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öyleymiş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım ama krala yaklaşmam gerekiyorsa seninle birlikte olduğumu düşünmesi sorun olmayacak mı?"

6 17. yüzyılda Amerika'da yaşayan New England'lı Püriten siyasetçi, papaz ve yazar. -d.n.

“Sorun değil, Cambriel her zaman başkasının sahip olduğunu elde etmek ister.”

“Sanırım babasını da bu yüzden öldürdü.”

“Cambriel, Beelzebean Soyundan. Kıskançlık onların doğasında var. Daha şimdiden Cehennem Sınavı'nda bu kadar çok kişiyi öldürdüğüm için gördüğüm ilgiyi kıskanıyor. Sen de beni arzuluyormuş gibi görünürsen sana sahip olmak için kral olarak konumunu kullanacaktır. Sadece gerçekmiş gibi görünmesini sağlamak zorundayız.”

Ortama sıcak bir gerilim dalgası hâkim oldu. “Yani sen de bu oyuna ayak uyduracaksın. Beni istiyormuş gibi yapacaksın.”

Umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “Öyleymiş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım.”

“Burada Mortana'yı çok iyi tanıyan birisi var mı?”

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. “Herkes Mortana'dan nefret ederdi. Ona kralın fahişesi derlerdi, tek müttefiki Nergal'ın kendisiydi. Nergal sonunda ondan sıkıldığında ve evlenmeyi reddettiğinde artık bir koruyucusu olmadığını fark edip buradan ayrıldığında şüpheleniyorum.”

“Onunla empati yapmayı hiç denedin mi? Belki de sadece kendi türü katledilirken hayatta kalmaya çalışıyordu.”

Çılgınca bir şey söylemişim gibi kaşları çatıldı. “Hayır. Empati yapabilme yeteneğim yok. Olsaydı bile kesinlikle Mortana için harcamazdım.”

“Anladım.”

Kapı açıldı ve arkamı döndüğümde Morgan'ın kıyafetlerle dolu paketler taşıyarak odaya girdiğini gördüm. Endişeli bir tavırla ikimize de baktı ve elindekileri yere bıraktı.

“İhtiyacın olabilecek her şey burada. Ne yazık ki acilen gitmemi gerek.” Gözünü üzerimden ayırmadan geri çekildi. “Lütfen ona karşı dikkatli olun, efendim. Olur mu?” Endişeli

bakışlarla, "Alınma lütfen, canım," diye ekledi. "Ama onun aklını bulandırmanı istemiyorum."

Daha önce kimse benden korkmamıştı. Bunun... Bunun hoşuma gitmesi kötü bir şey miydi? Morgan beni korkutucu bir şey olarak görüyordu.

Sabahlığımı tutmayı bırakıp öfkeli bakışlarımı ona yönlendirdim. Ardından Orion'ın karşılaştığımızdan beri bana yaptığı gibi ukala bir ifadeyle gülümsedim. "Ona karşı nazik olmaya çalışacağım, Morgan ama söz vermiyorum." Sesim buz gibi ve acımasızdı.

Morgan'ın yüzünün rengi attı, *gözüm üzerinde* der gibi parmağını bana doğrulttu. Arkasını dönüp giderken kapının ardından çarparak kapanmasına neden oldu.

Arkama dönünce Orion'ın gökyüzü gibi masmavi gözlerle bana baktığını gördüm. "Yaptığın rahatsız edici derecede ikna ediciydi. Gerçek Mortana'nın gözümün önünde canlanışına tanık oluyormuşum gibiydi."

Aslında birinin sizden beklediği gibi davranmak kolaydı. İnsanlar sunumum sırasında deli olduğumu düşündüklerinde bocalamıştım ve gözü dönmüş gibiydim, yani deli gibi davranmaya başlamıştım. Osborne Lisesi'nde de beni dışladıklarında tuhaf davranmaktan kendimi alamamıştım.

İnsanlar korkutucu olduğumu düşünürlerse ben de bu duruma daha kolay ayak uydurabilirdim.

Ama bütün bunları açıklamak yerine sadece omuz silkerek, "Ben de daha ne numaralar var," dedim.

Orion bana dikkatli gözlerle bakıyordu, daha iyi bir açıklama yapmamı bekler gibiydi.

İç çektim ve cesaretim kırıldığında çoğu zaman olduğu gibi zihnim akademi ayarına geçti. "Sosyal psikoloji dünyasında, kendini gerçekleştiren kehanet ya da davranışsal doğrulama denen bir kavram vardır. Bu, insanların davranışlarının ken-

dilerinden beklenene bağılı olarak değiştiği anlamına geliyor. Bir insanın beklentileri aslında belirli davranışları tetikler.”

“Anladım...” Parmağını alt dudağında gezdirerek beni inceledi. “Sana inek öğrenci demek çok da yanlış olmayacak sanırım. Bunun farkındasın, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Ah, inan bana, farkındayım.”

“Yani sana baştan çıkarıcı bir kadın gibi davranırsam aniden bir *succubus* gibi davranabileceğin anlamına mı geliyor?”

Güçlkle yutkundum. “Eh, kesinlikle deneyebiliriz.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Orion'ın misafir odasındaki yatakta çıtırçıplak yatıyordum. Utangaç olmama alıştırmaları yapmamı gerekiyordu ama yalnızken bile hafif rüzgâr çıplak tenime değdikçe son derece rahatsız hissediyordum. Dışarıda havanın karanlık olmasının ve spot ışığı gibi parlayan bir lambanın altında yatıyor olmamın da ruh hâline katkısı olmuyordu.

Burada, okyanusa bakan misafir odasında bir hafta daha kalacaktım. Yerden tavana penceresi, pencerenin yanında da duvar yerine yağmurdan korunmamı sağlayan bir balkon vardı. Duvarın eksikliği düşme ihtimalini artırsa da oda çok güzel görünüyordu. Tüm güzelliğine rağmen benim için mahremiyet sunmaktan epey uzaktı. Okyanusta kiniseyi görmüyordum ama bütün dünyanın önünde çıplakmış gibi hissediyordum.

Ayrıca Orion'ın burada çıplak olduğumu düşünüp düşünmediğini merak etmeden duramıyordum. Günü baştan çıkarma becerilerim; yürüyüş tarzım, flört yeteneğim, seksi ve cazibeli bakışlar ve müstehcen şakalar üzerinde çalışmayı deneyerek geçirmiştik.

Hepsinde herbattım. Sorun Orion'ın aşırı seksi olmasıydı. Kendimi baştan çıkarıcı büyüüne kaptırırsam yanardım. Kahvaltıda ikimiz de kremaya uzanırken parmakları benimkilere değdiğinde çarpılmış gibi yersiz bir heyecan hissetmiştim. Ne yazık ki sürekli yüzü kızaran biriydim ve *succubuslar* kızartma-

dıkları için Orion benim gergin olduğum ve vücudumla barışık olmadığımı sonucuna varmıştı. Bu yüzden burada çıılçıplak yatmış, rahatlamaya çalışıyordum.

Ayrıca gergin olduğum doğrudu ama utangaçlığım onun yakınındayken daha da beter bir hâl alıyordu. O, tehlikeli bir orman yangını gibiydi.

Gözlerimi kapattığımda seksi, kıvrımlı dudaklarını görebiliyordum.

Ay ışığında parlayan okyanusa göz ucuyla baktım ve gerçekten de bir *succubus* gibi davranabilir miyim diye merak ederek battaniyeyi üstüme çektim.

Derin bir nefesle kendimi sakinleştirmeye çalışarak odayı inceledim. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Buradaki dekorasyon sadeydi; beyaz bir yatak, cilasız parke zemin. Odanın güzelliği dekorasyonunda değil, okyanusun ve gökyüzünün mavisinde ya da yıldızların ışıltısında idi. Ilık, tuzlu bir meltem odanın içinde dolaştı. Etrafımdaki doğanın güzelliği sayesinde biraz daha az utangaç hissederek battaniyeyi açtım ve dizlerimin üstünde doğruldum.

Orion'ın derin ve baştan çıkarıcı sözlerini beynimin içinde tekrar tekrar duyabiliyordum. *Seni tatmin etmeyi başaracak tek erkek olduğumdan şüphelendiğini kendin söyledin ve ben de bu konuda haklı olduğumu düşünüyorum, Rowan.*

Gözlerimi aniden tekrar açıp ışığı kapatmak için koştum. İçerisi karanlığa bürününce sürünerek yatağa girip battaniyeyi üstüme çektim. Belki çıılçıplak ortalıkta dolaşamazdım ama çıplak uyuyabilirdim.

Orion kahvesini içerken, "Nasıl uyudun?" diye sordu.

Önünde açık bir kitap vardı ve gözleri sayfalarında idi.

Boğazımı temizledim. Beni tutsağı olarak yatağına bağladığı müstehcen rüyadan bahsetmek istemiyordum. "İyi... İyi uyudum."

Bakışları birden benimkilerle buluştu. "Neden böyle söyledin?"

"Nasıl?"

Gülümsediğinde dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Masanın üstüne çıkıp beni boğmak istiyormuşsun gibi."

Kahretsin. Resmen içimi okuyordu. Kızardığımı hissedebiliyordum. Kızarmama engel olabilirmiş gibi başımı iki yana salladım. "Bir sorun yok. İyi uyudum, sadece bazı tuhaf rüyalar gördüm."

"Neyle ilgili?"

Senin her yerimi öpmeyle ilgili. "Sadece... uh... Canavarlarla ilgili. Ne okuyorsun sen?"

Orion'ın gözleri ışıldadı ve kapağını görebilmem için kitabı kaldırdı.

Grinin Elli Tonu

İsmi okumamla kahvemi püskürtmem bir oldu. Sonra elimin tersiyle ağzımı sildim.

Kollarını kavuşturmuş, karşımda oturuyordu. Sabrının tükenmek üzere olduğunu görebiliyordum. "Yarın kralla buluşacaksın ama beden dilin hâlâ gergin ve tedirgin. Endişeli olduğunda yüzünü nasıl ekşittiğini görüyor musun? Peki ya boyun kaslarının nasıl sert ve kaskatı olduğunu?"

Kaslarımı gevşetmeye odaklanarak iç çektim. Derin bir nefes aldım. Orion'ın son iki geceyi nerede geçirdiğini ve akşam yemeğinde nerede olduğunu merak etmeden yapamıyordum.

"Çalıştığın Mortana yürüyüşünü görelim hadi," dedi.

Sandalyeden kalktım.

Burada olmadığında nereye gittiği beni ilgilendirmezdi. Ama günlük rutinlerini öğrenmeye çalışıyordum. Çok erkenden, şafak söker sökmez uyanıyordu. Sabahları kahve içip meyve yiyordu. Bazen sabahları yüzmek için balkonundan doğruca okyanusa dalıyordu. Günün yarısını bana nasıl Mortana gibi davranacağımı, onun nasıl konuştuğunu, nasıl durduğunu, ne tür şakalar yaptığını öğretmekle geçiriyordu. Bir öğleden sonra bana tek başıma çıplak yüzmemi söylemişti. Yüzerken suyun altında süzülmenin nasıl hissettirdiğini ve ne kadar güzel olduğumu düşünmem gerekiyordu.

Günün geri kalanında beni tek başıma bırakıyordu. Morgan'ın getirdiği yemeklerini onun balkonunda yalnız yiyordum. Yemek yedikten sonra da Orion'ın erotik aşk romanlarından birini okuyordum. Raflarında edebî klasiklerden epik Yunan şiirlerine; kırbaçlar, şaplaklar ve akıllara durgunluk veren -kabul edelim ki gerçek hayatta o kadar iyi olamayacak- orgazmlarla dolu modern sevişme festivallerine kadar birçok değişik türde kitap vardı. Tamamen öğrenmek amacıyla deniztarağı ya da somondan oluşan akşam yemeklerini yerken okumak için erotik aşk romanlarını tercih ettim. Bence epey eğiticilerdi.

Yine de Orion'ın benimle olmadığında kiminle yemek yediğini merak ediyordum. Ayrıca nerede uyuyordu?

Gerçi beni ilgilendirmezdi.

Koltukta oturduğu yerde tek kaşını kaldırdı. "Odaklanıyor gibi durmuyorsun."

Bana öğrettiği şekilde doğruldum, sonra saçımı omzumun üzerinden geriye attım. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dudaklarımı kıvırdım.

Orion başını yana eğdi. "Güzel. Yüz ifadesini hallettin."

"Her zaman takındığın kendini beğenmiş, *ben berkesten üstünüm* diyen yüz ifadesini taklit ediyorum."

Omuz silkti. “Şimdi de buna inanman gerek. Şehirdeki en güzel kadın olduğuna, diğerlerinin senin etrafında olma ayrıcalığına sahip olduklarına kendin de inanmalısın. Mortana varlığıyla diğerlerini kutsadığını, dünyaya bir armağan olduğunu düşünürdü.”

Tıpkı Mortana'nın yapacağı gibi çenemi biraz daha yukarı kaldırdım. *Ben dünyaya bir armağanım.*

“Nasıl yürüdüğünü görmek istiyorum. Bu kez adımlarını bir kedi gibi düz bir çizgide tutmayı dene. Omuzların geride, kalçaların öne doğru olsun.”

Sırtımı dikleştirip boynumu uzattım ve sonra bana söylediği gibi, bir ayağımı diğerinin tam önüne atarak yürümeye başladım. Yürürken kalçalarımın kendiliğinden sallandığını fark ettim ve yeni, küçük, siyah yazlık elbisemle odada kasılarak gezindim. Gözlerinin üzerimde olduğunu, nasıl hareket ettiğimi ya da daha doğrusu Mortana'nın nasıl hareket ettiğini izlediğini hissedebiliyordum.

Alçak sesle, “Omuzlar geriye,” dedi. “Her zaman seks hakkında düşünüyormuş gibi görünmen ve davranman gerek.”

Olduğum yerde dönerek tekrar odanın karşısına yürüdüm.

Onun talimatlarıyla kendimi tam bir seks objesi gibi yürürken buldum; göğüsler dışarıda, kalçalar bir o yana bir bu yana sallanırken. Belki ben bedenimle barışık değildim ama Mortana barışıktı. O kitaplarda okuduğum her şeyi yapmıştı; erkeklerle duvara karşı sevişmiş, tırnaklarını sırtlarından aşağı gezdirmiş, birisi onu arkadan becerirken yatak başlığını ısırmıştı.

Mortana'nın okyanusta çıplak yüzerken ya da Orion kendisini izlerken ne hissedeceğini düşünerek kıvırttım. Mortana, onun gözlerinin çıplak vücudunun her yerinde gezinmesini isterdi. Bundan tahrik olurdu ve onun tam olarak ne kadar

tahrik olduğunu bilmesini isterdi. Orion'a işkence etmek, ona sataşmak isterdi.

Tekrar arkama döndüm ve Mortana'nın Orion'ın kucağında oturmak istediğine karar verdim. Bu yüzden de aynen öyle yaptım ve bacaklarımı onun beline doladım, elbisemin eteği kalçalarım kadar sıyrıldı. Orion'ın gözleri anında gece gibi karardı. Alçak, beğeni dolu bir inlemeyle elini belimden saçıma kadar sırtımda gezdirdi. Parmaklarını buklelerimin arasına daldırarak başımı hafifçe geriye çekti ve alçak bir sesle, "Aferin kızıma," dedi. "Çok zekiceydi." Yumuşak sesi tenimde titreşti.

Sanırım biraz fazla ileri gitmiştim, değil mi?

Boğazımı temizledim ve birden kucağından kalkarak elbisemi düzelterip eteğimi aşağı çektişirdim. "Gördün mü?" Yavaşça nefes verdim. "İstediğimde Mortana olabilirim. Sadece bunu her zaman yapmak zorunda değilim."

Orion'ın gözleri hâlâ üstümdeydi, ilkel gölgelerle doluydu. "Tabii ki değilsin."

Yarın akşam kralla görüşecektim ve bu, şu an hayatımdaki en korkutucu şey olmalıydı. Ama gerçekte beni en çok korkutan Orion'dı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bugün büyük gündü.

II. Dünya Savaşı sırasında büyük günün ne anlama geldiğini net olarak bilmiyordum ama benim için *iblisler* ve muhtemelen *felâket* demekti. Orion'ın dairesinin güvenli sınırlarından çıkıp gerçek anlamda iblis dünyasına gireceğim gündü. Hepsinden daha da korkutucusu, babasının kafasını kesip bir kapıya asan iblis kralla tanışacağım gündü.

Kral katili ve baba katili iblis kralla tanışmak için ne tarz bir kıyafet giyilirdi?

Meme uçlarımı ve popomu zar zor kapatacak kadar küçük yeni iç çamaşırlarıma bakarak suratımı astım. Ama ne de olsa ben artık bir *succubustum*. Buna alışsam iyi ederdim. Küçük de olsa bir memnuniyet hissiyle bu cam duvarlı odada çıtırçıtlak dururken aslında gayet rahat olduğumu fark ettim.

Elbiseler arasında daha günlük olanlar da vardı; siyah deri taytlar, şık ceket pantolon takımlar, mini etekler ve bluzlar. Ama Orion bugün şehre ses getiren bir giriş yapmam için insanların gözlerini kamaştırmam gerektiğini söylemişti. Anlaşılan bütün gözler üzerimde olacaktı.

Yatağın üstünden tamamı siyah dantelden, yılan desenleri olan ince askılı bir sütyen aldım. Göğüs dekoltesi ortadan memelerimin altına kadar iniyordu. Koyu renkli, seksi ve iblislere

yakışır türdendi. Üstüme geçirdiğimde tam da beklediğim gibi meme uçlarımı zar zor kapattı.

Takımın diğer parçası olan küçük külotu alıp giydim.

Sonra elbiseleri inceledim. Siyah, gri ve altın renginde bir sürü elbise vardı. Hepsi bir şekilde dekolteliydi. Daracık korse tarzı üstleri, kalçaya kadar uzanan yırtmaçları, derin sırt dekolteleri ya da kısacık etek boyları vardı. Önce yüksek belli ve etrafını saran ince, çapraz şeritleri olan Yunan tarzı açık gümüş rengi uzun elbiseyi aldım. Ama göğüs dekoltesi belime kadar iniyordu ve bunun için hazır olduğumdan emin değildim.

Bunun yerine üstüme tam oturan, uzun kollu, ipeksi, kısa kırmızı elbiseyi seçtim ve çekiştirerek kalçalarımın yukarı doğru geçirdim. Eteği, üst bedenine göre biraz daha boldu ama etek ucunun hemen popomun altında bitmesi benim için kesinlikle yeni bir şeydi. Altına üst bacaklarıma kadar uzanan bir çift çizme giydim. Topuk boyu amaçladığım gibi salınarak yürüyebilmem için çok uygundu.

Kendime bakmak için aynaya döndüğümde çok seksi göründüğümü kabul etmek zorunda kaldım. Çizmeleri giyince uyluklarımın üst kısımlarından ve göğüs dekoltemden tenimin sadece küçük bir kısmı görünüyordu. Yine de bir şekilde alışık olduğumdan çok daha seksi bir tarzdı. Saçlarım kurumuştı ve dalgalar hâlinde omuzlarıma dökülüyordu. Kırmızı üstüne serpiştirilmiş kızıl tutamlar; bunun hiç de *kötü* bir tarz olmadığını fark ettim.

Tamamen giyinmiş bir hâlde oturma odasının kapısını açtım. Orion hâlâ koltukta oturuyordu; kollarını koltuğun arkasına uzatarak geriye yaslanmıştı. Beni incelerken ölüm kadar hareketsizdi, gözleriyse yıldızlar gibi parlıyordu.

Derin bir nefes alarak ona doğru yaklaştım. Yavaşça ayağa kalktı, bakışları âdeta içime işliyordu. Karanlık büyüü etrafını

sardı ve ağzından kaçan alçak sesli bir inleme bedenimi okşadı. Dün kucağına oturduğum zamanı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sonra dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Güzel. Bir *succubus* gibi görünüyorsun. Hadi, son bir kez Mortana gibi hareket edişini görelim. Bazı yönlerden vücuduna güvendiğini biliyorum. Yumruk atıp dövüşebiliyorsun, o fâni pislikleri nasıl alt ettiğini gördüm." Gözlerinde başka bir dünyaya özgü gümüş rengi bir ışıltı vardı. "Seni birahänenin dışında köşeye sıkıştıran o herifi... Adı Jack Corwin miydi?"

Neredeyse bütün sırlarımı ortaya döktüğüm için benimle ilgili ne kadar çok şey bildiğini unutmuştum. "Evet, oydu."

"Sana yaptığı onca şeyden sonra neden canını yakmayı bırakmamı söyledin? Hem de acıyla aklını başından alırken."

İtaatkâr bir şekilde gözlerimi kaçırmak istememe neden olan hükmedici iblis bakışlarıyla bana bakıyordu. Ama gözlerinin içine baktım çünkü Mortana böyle yapardı. "Ben sokak ortasında başka birinin beyninin dağılmasını izlemek istemeyen normal bir insanım. Buna empati deniliyor. Birinden nefret etsen bile ona işkence edildiğini görmekten keyif almazsın."

"Empati mi?" Gözleri buz gibi soğuk ve acımasızdı. "Kulağa sıkıcı geliyor. Böyle bir özellikle lanetlenmediğime memnunum."

"Hayatında tam olarak kaç kişi öldürdün?"

Yanıma geldi. "Sırf güzel yüzünün dehşete kapıldığını görmek için her birini sana tek tek anlatmak çok hoşuma giderdi ama kambur duruşun üzerinde çalışmak için sadece birkaç saatimiz kaldı."

Kaşlarını çattım. "Kambur mu?"

"Son bir şey deneyeceğiz. Parmağımı omurganda gezdireceğim ve ben bunu yaparken sırtını parmağımla birlikte düzeltmeni istiyorum. Parmağıma yaslan, omuzlarını dikleştir."

Daha şimdiden büyüünün gücünü tenimde hissedebiliyordum. Belime dokunduğunda hazdan neredeyse nefesim kesilecekti. Elbisemin üzerinden bile sırtımdaki parmak ucunun hissi vücudumda gezinen sıcak, heyecan verici bir titreşim gibiydi.

“Gözlerini kapat. Omuzlarının gevşemesine izin ver ve geriye yaslan. Başının üstünden tavana doğru çeken bir iplik hayal et.” Enfes bir yavaşlıkla parmağı yukarı doğru kaydı. Vücudum dokunuşuna tepki verdi; aynı anda omurgam dikleşti, nabzım hızlandı ve tenim alev aldı.

Vay canına, Rowan. Unutma, bu sadece bir görev. Ayrıca onun iblis olduğunu ve Shai'yi öldürmekle tehdit ettiğini de unutma. Parmağıyla enseme okşarken boynum doğruldu. Sonra rüy kadar hafif bir dokunuşla tekrar aşağı indi ve dokunduğu her noktadan sıcaklık yayıldı. Parmağını kürek kemiklerimin arasında bekletti. “Göğsünü biraz öne çıkar ve çeneni yukarı kaldır. Güzelliğinle gurur duyuyorsun. Bu senin gücünün bir parçası.”

Nefesim hızlandı ve onun arkamda hareket ettiğini hissettirdi, elleri kalçalarımın gitti. Güçlü vücuduna yaslanmak için duyduğum çılgınca dürtüyle savaştım.

Kısık bir sesle, “Kalçalarını biraz dışarı çıkar,” dedi. “Şimdi gözlerini aç.”

Yeni duruşumla daha şimdiden farklı hissederek gözlerimi açtım.

“Mükemmel.”

Zarif hareketlerle önüme geçti. Güzelliği derin ve ne yazık ki dikkat dağınıcıydı. Gözleri dudaklarıma indi ve birden utanarak dudaklarımı yaladığımı fark ettim. Yanaklarıma anında kızarıklık yayıldı.

Başını yana doğru eğdi. Muzip gülümsemesiyle yanağında bir gamze belirdi.

Gerçekten kendimi bir kez olsun seksi hissediyordum ve şimdi gözlerinin üstümde, bacaklarımın çıplak yerlerinde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Hatta ona bütün vücudumu göstermek için çok uygunsuz bir arzu duyuyordum.

Daha önce defalarca gösterdiği gibi bir ayağımı diğerinin önüne atıp kalçalarımı sallayarak odanın diğer tarafına doğru kasıla kasıla yürüdüm.

“Güzel,” diye mırıldandı. “Şimdi yüzünü bana dön.”

Kendi etrafımda dönünce buklelerim dalgalandı. Orion’ın duruşu rahat, elleri ceplerinde, omuzları gevşekti. Ama gözlerindeki ateşle, dişlerini sıkıyormuş gibi duruşuyla ilgili bir şey aslında hiç de sakin olmadığını söylüyordu. Sakin ve rahat dış görünüşünün altında neler vardı? Öfke mi? İhtiras mı? Hâlâ kalbimi söküp almamak için kendisine hâkim olmaya mı çalışıyordu?

Ve dün gece nerede uyumuştun?

Durum ne olursa olsun, bana, beni yiyip bitirmek istiyormuş gibi bakıyordu.

“Sırada ne var?” diye sordum.

“Şimdi, tekrar bana doğru yürüdüğünde bir su damlasının boynundan memelerinin arasına doğru yavaşça aktığını hayal etmeye çalış. Onu parmak ucunla takip et.”

Tekrar kedi gibi yürümeye başladım ve parmak ucumu boğazımdan göğsüme doğru indirdim. Bu tıpkı dövüş sanatları gibiydi, değil mi? Yani vücudumu doğru şekilde hareket ettirmeyi öğrenmekti.

Sıcak büyüünün üzerimde gezindiğini hissettiğimde durdum. Şimdi olduğumdan daha yakın olmak, gözlerinin içine bakmak nefesimi kesecek kadar yoğun olacakmış gibi geldi.

Kaşlarını kaldırdı. Memnuniyetle homurdanır gibi, “Çok iyi,” dedi. “Birini becermek istediğini her zaman vücut dilinle

yansıtman gerekir. Bunu imayla, göz temasıyla ve dokunuşla iyice belli et.”

Saçlarımı omzumdan geriye attım.

“Bu hoş bir hareketti ama ilk olarak bundan daha yakın durmalısın. Dün yaptığın gibi.”

Güçlkle yutkunduktan sonra ona yaklaştım. Ellerinin vücudumda dolaşmasının nasıl bir his olacağını hayal ederek ona baktım. *Sadece bir görev, Rowan. Bu, sadece bir görev.*

Gözleri memnuniyetle parladı. “Şimdi de şu *yüzüne far tutulmuş geyik* ifadesinden kurtulman gerekecek. Hafifçe gülümseyip tek kaşını kaldırmayı dene.”

Söylediğini yapmaya çalışırken yüzümü eğri büğrü bir şekle soktum.

Suratını ekşitti. “Ah, hayır. Öyle yapma. Unutma, sen bir armağansın.”

Yüzümün gevşemesine izin verdim, sonra kibirli bir ifade takınmayı denedim.

Bakışları baştan ayağa vücudumda gezindi. “Biraz daha yaklaş. Savunmasız olduğunu göster. Boynunu açığa çıkarmak için başını geriye eğ; seni tekrar ısırma izin veriyormuşsun, bunu yapmam için beni davet ediyormuşsun gibi.”

Ona bu kadar yaklaşıncı şehveti bir dalga gibi etrafımı sardı. Nabzım hızlanırken kendimi onun uçsuz bucaksız gözlerine bakarken buldum. İpeksi kumaşın altında meme uçlarım belirginleşti. Gerçekten istediğim tek şey beni eğip külotumu çıkarması, beni okşaması ve...

Kes şunu, Rowan. O insan bile değil.

Ne olduğunu biliyordum. Eğer izin verirsem benim için her şeyi mahvedecek olan beynimin aptal ve hayvansı kısmı, yani bilinçaltım kontrolü ele geçiriyordu. Ama belki de ihtiyacım olan şey bilinçaltımı dinlemektir.

Alçak sesle, "Güzel," dedi. "Göz temasını hallettin. Şimdi benimle konuşurken dokunma duyunu biraz kullanmaya çalış."

Uzanıp göğsüne dokundum. Parmak uçlarımı yumuşak kumaşta gezdirirken altındaki sert kasları hissederek dudağımı ısırdım.

Alçak sesle, "Konuşmayı unuttun," dedi.

Ah! Çünkü zihnim tamamen boşalmıştı.

Kendisi kıyafetlerimi parçalamak istiyormuş gibi bakmak konusunda epey ikna ediciydi ama zaten rolü buydu, değil mi? Seksiymişim gibi davranmayı deneyeceğini söylemişti.

Kollarıma uzandı ve onları kaldırıp boynuna doladı, böylece vücudum onunkine iyice yaslanmış oldu. Yukarı uzandığımda kısa elbisem iyice sıyrıldı ve ılık esinti bacaklarımdan popomun altına doğru süzüldü.

Sıcaklık vücudumu sardı. Flört etmek böyle mi oluyordu? Bu, kesinlikle edepsiz geliyordu ve içimde sıcak bir nabız atıyordu. Gözlerinin içine bakınca tehlikeli bir uçurumun kenarındaymış gibi hissettim.

Vücudum birden kasıldı.

İblis katil. Hemen geri çekil, Rowan.

Dişlerimi sıkarak kollarımı boynundan indirdim ve bakışlarımı kaçırdım. Kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyordu ki bu talihsiz bir durumdu çünkü artık onun duyabildiğini biliyordum. "Tamam, bu kadarı yeter." Güçlkle yutkundum. "Sanırım Mortana rolü yapabileceğimi kanıtladım," deyip yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Neden bana şehri gezdirmiyorsun?"

"Önce kızarmayı bırakman gerekecek."

Saçlarımı düzelttim. "Peki."

"Haritayı ezberledin mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Sanırım."

"Sadece, Mortana rolünden yanlışlıkla çıkarsan sonunun bir ateş çukuru olacağını unutma," diye uyardı.

DİKENLER ŞEHİRİ

“İçimi nasıl rahatlattın anlatamam.”

Ama gerginlik ve korkunun altında aslında heyecandan havalara uçuyordum. Bugün, bunca yıllık bekleyişin ardından, sonunda Dikenler Şehri’ni tamamıyla inceleme imkânım olacaktı.

Ve sonrasında da annemin katilini bulacaktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Orion beni dolap olduğunu düşündüğüm ama aslında asansör olan yere götürdü. Aşağıya inerken haritayı incelemeye devam ettim.

“İndiğimizde onu kaldırmalısın.”

“Biliyorum.” Şehrin kapılarını birçok kez çizmiştim ama içinde ne olduğunu hiç hayal etmemiştim. İçeride ne olduğu gizli bilgiydi ve inanılmaz büyüleyiciydi.

Harita şehrin yedi, Archeron Nehri’nin güneyindeki Elysium Vahşi Ormanları’nı da dâhil ederseniz sekiz bölüme ayrıldığını gösteriyordu.

Lucifer Bölgesi ve Orion’ın yaşadığı Leviathan Otel şehrin okyanusa bakan doğu tarafındaydı. Lucifer Bölgesi’nin güneyinde Beelzebub Bölgesi ve kralın yaşadığı büyük Baal Kulesi vardı. Kralın onayını aldığım da ben de buranın batısında, nehrin yukarısındaki Asmodean Bölgesi’nde kalacaktım. Orası en küçük bölgeydi ve yıllar boyunca komşu bölgeler sınırlarını ihlal ettiği için daha da küçüldüğünden şüpheleniyordum.

Şehre olan merakım gittikçe artıyordu. Her şeyi, eski zindanları, antik iblis tapınaklarını, iblis bankasını görmek istiyordum. Burası sadece annemin katilini barındırmakla kalmıyordu, aynı zamanda *büyülü* bir yerd.

Zemin kata indiğimizde asansör lobiye açıldı ve haritayı yeni kırmızı el çantama yeni telefonumun yanına tıktırdım.

Gün ışığıyla aydınlanmış lobiye adım attım. Tepedeki kubbe şeklinde pencerelerden içeri Viktorya dönemi bir sera gibi güneş ışığı doluyordu. Yerler fildişi rengi mermerdendi ve Art Deco tarzında siyah çinilerle özel olarak döşenmişti. Geniş, kıvrımlı merdivenler, bir şekilde seksi dantel şeritler gibi görünen siyah tırabzanlarla asma kata çıkıyordu.

Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Ağzımı kapalı tutmayı ve ihtişamı karşısında büyülenmemiş gibi görünmeyi hatırlamam gerekiyordu. Mortana bu yerden etkilenmezdi, hatta bütün bunlardan sıkılırdı. Bu nedenle gözlerimi binanın güzelliğinden uzaklaştırdım ve kedi gibi yürüyüşüme, kalçalarımı sallamaya odaklandım.

Çıkışa giderken bana ağızları açık bakan birkaç kişinin yanından geçtik. Kırmızı gözleri ve fildişi rengi boynuzları olan, birisi sarışın diğeri kuzguni siyah saçlı çok güzel iki kadın, ben geçerken kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Söylentinin çoktan yayıldığı hissine kapılmıştım ve onlara kendinden emin bir ifadeyle gülümsedim.

Bu doğru, iblisler. Succubus kaltağı geri döndü.

Orion büyük cam kapıyı itip geçmem için tuttu. Kalçalarımı sallayarak dışarı çıktığımda kendimi altın taştan bir şehre adım atarken buldum. Dünya gözümün önümde parlıyordu ve güzelliği karşısında nefesim kesildi.

Şehir, bariz bir şekilde arabanın bulunmasından önceki bir zamanda yapılmış gibi duran dar sokaklarıyla orta çağa aitmiş gibi görünüyordu. Otel, kafelerin ve mağazaların geniş bir taş avlu boyunca sıralandığı meydana açılıyordu. Meydanın etrafında kemerli geçitler uzanmaktaydı. Ortasındaki taşlar, ters çevrilmiş ikizkenar üçgene benzeyen geometrik bir şekil oluşturuyordu; üzerinde kıvrımlı çizgiler ve altta bir V şekli vardı.

Orion sembolü işaret etti. "Gördüğün gibi Mortana, Lucifer Bölgesi değişmedi ve Lucifer'ın yüce sembolü hâlâ duruyor."

İç geçirdim. "Çok hoş."

Şimdi asıl soru, bu meydanlardan herhangi birinde yıldız sembolü olup olmadığıydı. Ayrıca bu pisliklerden hangisi ateş büyüsü kullanarak annemi diri diri yakmıştı?

Meydanı incelediğimde tüm gözlerin bana çevrildiğini fark ettim. Korkudan bütün bedenim ürperdi ama Mortana huzursuz görünmezdi. Mortana kolunu Orion'ın koluna takar ve ukala bir şekilde, tıpkı Orion'ın tanıştığımızdan beri yaptığı gibi alaycı bir şekilde gülümserdi. Bu yüzden ben de aynen öyle yaptım.

Orion'ın vücudu benimkine bu kadar yakınken hem rahatlatıcı hem de baştan çıkarıcı ateş gibi sıcak büyüsü bedenimi sardı.

Kol kola boş olan kemerli geçitlerden birine girdik ve Orion eğilip, "İnsanların geri dönüşün konusunda çok mutlu olduklarını sanmıyorum," diye fısıldadı.

Alçak sesle, "Sadece *succubus* olduğum için mi?" diye cevap verdim.

"Kısmen o yüzden. Kısmen de benimle birlikte olduğun için. Kral ve ben şu an şehirdeki en zengin bekârlarız ve evli olmayan dişi iblisler dikkatimizi çekmek için yarışıyor. Cehennem sosyetesinden olanların her biri, kraliçe ya da düşes olmayı umarak bir dizi balo ve partide saraya takdim edilirler. Dişi iblisler kendilerine en faydalı olacak eşi bulmak umuduyla yıllarca, hatta yüzyıllarca beklerler."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen neden evli değilsin?"

"Evlenmek için herhangi bir sebep görmüyorum."

"Peki ya kral?" diye sordum. "Bilmem kaç yüz yaşında. Neden şimdi evlensin ki?"

Orion omuz ilkti. “Daha önce şehirdeki her kadını becerebilirdi, muhtemelen de becermiştir. Kimse onun üstünde hak iddia etmedi. Ama bir kralın nihayetinde evlenmesi beklenir, bu nedenle de bir eş seçmesi gerekir.”

Bir dizi dar sokaktan, taş merdivenlerden, mağaza ve otellerin olduğu meydanlardan yürümeye devam ettik. Belial Üniversitesi'ne ait yuvarlak kütüphanenin önünden hızla geçtik.

Yürüyüşümüz sırasında Orion, kadim günlerde gözde kişi olarak Lucifer'in en üstün iblis tanrısı olduğunu alçak sesle açıkladı. Şimdi bile Lucifer'in gücü şehre nüfuz ediyordu. Tapınakların çoğu terk edilmişti ama bazı iblisler hâlâ eski tanrılara hediyeler bırakıyordu.

“Onlara inanıyor musun?” diye fısıldadım.

Göz ucuyla bana baktı. “Bilmiyorum, ayrıca gerçek olup olmamaları hiç umurumda değil.”

Ah, tabii ki umurunda değildi. Orion'ın kibrinin sınırı yoktu, tanrılar söz konusu olduğunda bile.

Mammon Bölgesi'nde, nehrin kollarından biri olan Erebus Irmağı'nın kıyısındaki bir restoranda öğle yemeği için durduk. Irmak, güneşte ışıldayarak gürül gürül akıyordu. Restoran aynı zamanda kehribar taşından yapılmış yaya yolunun yanındaydı. Oturduğumuz yerden, öğle güneşinde parlayan metalik boynuzları olan, tasarımcı kıyafetleri içindeki iblisleri izledim. Tam karşıda Dikenler Bankası eski bir tapınak gibi görünmesine neden olan sütunlarla meydana yükseliyordu. Taşların üstünü kara böğürtlen çalılar sarmıştı.

Belial Üniversitesi *sweatshirt*leri ve taytlarıyla günlük tarzda giyinmiş birkaç fâni de yoldan geçti. İblislerden farklı hareket ediyorlardı ve etraflarındaki muhteşemliğe hayranlıkla bakan

ifadeleri savunmasızdı. Onların aksine iblisler bana ölümcül bir zarafetle süzülen avcılar gibi görünüyordlardı. Onların yüzleri genelde daha rahat ve ifadesizdi.

Ayrıca hiçbiri aradığım yıldız sembolünü taşımıyordu.

Orion'ın sipariş verdiği kırmızı şarabı yudumlarken arkama yaslandım. Şarap uzmanı değildim ama bu muhteşemdi. Keskin lezzetin dilime yayılmasına izin verdikten sonra yutkundum. "Enfes."

Orion gülümsememe karşılık verdi. "Elysium tarlalarındaki üzümlerden bordo şarabı. En sevdiklerimden birisi."

Garson kız geri geldiğinde gözünü Orion'dan ayırmıyordu. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Kadın kör değildi, adam da bir tanrı gibiydi. Orion'ın siparişini alırken yanakları kızardı ve uzun kahverengi saçlarını omzundan geriye doğru attı.

Orion ukala bir gülümsemeyle, "Ördek göğsü alacağım," dedi.

Göğüs kelimesini duyduğunda kızın nefesinin kesildiğinden emindim. Sanki ona az önce şaplak atmayı teklif etmiş gibi dudağını ısırp başını yana eğdi. "Elbette, başka bir isteğiniz var mı?"

Orion flört etmenin birini becermek istediğini açıkça belirtmekle ilgili olduğunu söylemişti ve bu piliç, flört konusunda lanet bir uzmandı. Dürüst olmak gerekirse *succubus* olarak benden çok daha iyi rol yapardı.

İtiraf etmeliyim ki bunu biraz sinir bozucu buldum. Birincisi çok açtım ve hâlâ benim siparişimi almamıştı. İkincisi de ya bu gerçek bir randevu olsaydı? Yani tabii ki değildi; kıskanmak için bir nedenim yoktu, o yüzden kıskanmıyordum.

Ama kız bunu bilmiyordu.

Asıl soru Mortana'nın bu durumu nasıl idare edeceğiydi. Şahsen çok fazla sinirleneceğini düşünmüştüm. Mortana ilgi odağı olmaktan hoşlanıyordu ve şu anda Orion'ın odak noktası

başkasına kaymıştı. Ayrıca onun bu tür bir saygısızlığı alttan alacağını sanmıyordum.

Boğazımı temizledim. Garson kız sonunda bana bakmak için döndüğünde gözlerimi kısıp vücudumu mümkün olduğunca hareketsiz tuttum. Bunu Orion'dan birkaç kez deneyimlemiş biri olarak ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyordum. Ayrıca bu aslında Dr. Omer'in, *sen ne yaptığını fark edene kadar sessizce oturacağım* taktığının sürtüksü bir versiyonuydu.

Kızın pembe yanaklarının renginin solmasını izledim, sonra tırnaklarımı yavaşça masaya vurdum. "Küçük gösterin bitti mi?" Sesim soğuk ve mesafeli çıktı.

"Affedersiniz," diye kekeledi. "Sadece onun siparişini alıyordum."

"Ah, bana pek öyle gelmedi, fâni," deyip neşeyle güldüm. "Ama biliyorsun, senin arzun bana güç veriyor." Hayatımda daha önce hiç bu kadar otoriter görünmemiştim. Gerçeği söylemek gerekirse bu özelliğin nereden çıktığından da tam olarak emin değildim. "Şehvetin iştahımı kabarttı."

Yutkunurken boğazının yükselip alçalmasını izledim. "Ögle yemeği ister miydiniz?"

Hesabı Orion ödeyecekti, o nedenle pahalı bir şey isteyebilirdim. "Lobster Fra Diavolo" alacağım." Düşündüğümde bu, duruma uygun bir isimdi. "Kendimi biraz şeytan gibi hissediyorum." Sırıtarak dişlerimi gösterdim. "Eğer bu yemek beni tatmin etmezse daha taze bir şeyler yemem gerekecek, bu yüzden şefinize yemeğin lezzetli olduğundan emin olmasını söyleyen iyi edersin."

Kız sendeleyerek geri çekildi, sonra da aceleyle mutfığa gitmek için arkasına döndü.

7 (İt.) Şeytanlar Arasındaki İstakoz; istakozun domates sosu ve makarna ile servis edildiği İtalyan-Amerikan yemeği. -d.n.

Vay canına! Bugüne kadar kendimi baskılamıştım ve gerçek bilinçaltım bu muydu? Benim de içimde kötülük mü vardı?

Tekrar Orion'a döndüğümde beni dikkatle inceliyordu. "Mortana, gerçekten hiç değişmemişsin."

Ona doğru eğildim ve kulağına, "Geri dönmekten memnunum," diye fısıldadım.

Elindeki şarap kadehini *şerefe* der gibi kaldırdı. "Bu şehri varlığıyla onurlandıran en tehlikeli, en günahkâr iblise."

Etrafa her baktığımda insanların dinlemeye çalışarak boyunlarını uzattıklarını fark ettim.

Archeron Nehri'nden güney yakasına doğru bakarak iç çektim. "Elysium Çayırları. Sanırım onları seviyorum. Cehennem Sınav'ında elli iblisi öldürdüğün doğru mu?"

Kadehinin sapını parmak uçlarının arasında döndürdü ve kan kırmızı sıvı güneş ışığında parladı. "Şey, övünmekten hoşlanmam..."

"Yalancı."

Dudaklarında keyif dolu bir gülümseme belirdi. "Tamam, kabul. Övünmekten çok hoşlanırım. Ayrıca evet, elli iblisi öldürdüm ve diğerleri beni çok korkutucu buluyor."

Kral da onu korkutucu buluyor muydu?

Rölüme bürünmeye çalışarak iç geçirdim. "Kral Nergal'ı görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Endişelenme." Bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. "Yakında onun kellesini göreceksin. Artık yeni krala karşı sarsılmaz bir sadakatin var, değil mi? Burada işler nasıldır bilirsin. *Vae Victis*."

Yenilenlerin vay hâline. Zafer kazananların elinden acımasız muamele görmeyi bekleyin. Bu da düşmanın eline düşmemem gerektiğine dair başka bir hatırlatmaydı.

Gülümseyerek kadehimi kaldırdım ve tekrar ettim. "*Vae Victis*."

ON ALTINCI BÖLÜM

Yemeğimizi bitirdiğimizde şehir turu, birbiri ardına bal renkli taşları olan başka yerlere doğru devam etti ve şehri çevreleyen duvarları gördükten sonra Osborne'a bakan kulelerde noktalandı.

Seçeneklerim arasından en rahat çizmeleri giydiğim için çok mutluydum. Çünkü Loncalar Salonu'nun bulunduğu Belpagor Bölgesi'nden, nehir kıyısındaki eski Parlamento'ya kadar kilometrelerce yürüdük. Sathanas Bölgesi'ndeki hayaletli zindanları, infazların gerçekleştirildiği dışarıdaki darağaçlarını gördük. Demir kapıların ardından üç başlı bir bekçi köpeği bizi görünce hırladı. Sanırım şehir büyüden dolayı dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü.

Modanın her bölgede biraz farklı olduğunu fark ettim. Lucifer Bölgesi'nde ipek elbiseler ve geniş kemerlerle derin göğüs dekolterleri modaydı. Sathanas'da daha çok büstiyer giyen kadınlar ve ince kravatlı takım elbise giyen erkekler görmüştüm.

Ama Asmodean Bölgesi'nde durum bambaşkaydı. Burada, şehrin içinden yollar yerine kanallar geçiyordu ve terk edilmiş tekneler turkuaz sulara yüzüyordu. Sokaklar dar ve ıssızdı, bir kısmı eski ihtişamını kaybetmiş meydanlara açılıyordu. Klasik binalar, sütunlar ve yüksek pencerelerle süslenmişlerdi ve rengi solmuş taşların bir zamanlar göz alıcı renklere boyandığı anlaşılıyordu. Binaların dış cephelerinde sıvaların çoğu dökül-

müştü, pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Meydanın ortasında yüzleri kırılmış heykellerin süslediği akmayan bir çeşme vardı.

Gördüklerim karşısında kalbim sıkıştı. Hüzün, buradaki havayı bir sis perdesi gibi kaplamıştı. Bu yerin kaybını derinden hissettim.

Yolun karşısında kemerli, bölmeli pencereleri olan görkemli bir bina vardı. Binanın bir yanından kanal akıyordu. İşçiler telaş içinde girip çıkıyorlar, içerideki mobilyaları taşıyıp kırık pencere camlarını yenileriyle değiştiriyorlardı.

Orion binayı işaret etti. "İşte, evin şimdilik orası. Asmodean Bölgesi'nde yüzyıllardır kimse yaşamamıştı, yenileyip Mortana'nın kalmasına uygun hâle getiriyorlar."

Arkama bakmak için döndüm ve üç dişi iblisin peşimizden terk edilmiş bölgeye geldiğini görünce huzursuzlandım. Burada onların ilgisini çeken hiçbir şey yoktu, ne restoranlar ne mağazalar vardı; hatta kimse yaşamıyordu. Amaçları sadece bizi izlemektir ve fark ettirmemeye bile çabalamıyorlardı.

Uzun boylu, safir rengi gözleri ve siyah boynuzları olan esmer bir iblis kollarını kavuşturmuş, bana öfkeli bakışlar atıyordu. Gözlerindeki bakış, kemiklerime kadar ürpermeme neden olan katıksız bir nefreti yansıtıyordu. Deri şortu ve korsesiyle korkutucu olduğu kadar seksi de görünüyordu. Boynuzlu olanın iki yanında da sarışınlar vardı, her biri heykel gibiydi. Ama bu üçlünün en ilginç yanı, boynuzlu iblisin kollarında alev dövmelemleri olmasıydı. Acaba ateş büyüsü yapabiliyor muydu?

Alevlerin iblisler arasında ne kadar yaygın olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Orion'a yaklaşarak kollarımı boynuna doladım ve üçlüye kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedim. Orion da karşılık olarak ellerini belime doladı. Yoğun büyüsü bütün bedenimi karıncalandırarak beni ısıttı.

Uzanıp başını kendime doğru çekerek dudaklarımızı yaklaştırdım. "Orion," diye fısıldadım. "Hepsinin beni şimdiden öldürmek istediklerini görebiliyorum. Güçlerinin ne olduğunu bilmem lazım."

"Ne bilmek istiyorsun, canım?"

"Ateş büyüüne ne dersin?" diye fısıldadım.

Kolunu sırtıma doğru kaydırdı ve omzumun üzerinden baktı. Elimden tutup beni dışı tuğla görünümlü, pencereleri tahtalarla kapanmış, terk edilmiş eski bir malikâne gibi görünen binaya götürdü. Eski ahşap kapıları tekmeleyerek rengi solmuş mermer ve tozlu çini zemini olan bir odaya girdi.

Rutubetli hava yüzünden öksürdüm. Bu yerin, bir zamanlar gerçek anlamda büyüleyici olduğunu görebiliyordum. Koridor boyunca yer alan nişlerde dalgalı saçları ve başlarında taçları olan oyulmuş büstler sıralanmıştı. Ama onların da yüzleri kırılmıştı. Heykellerden birkaçı yere itilmişti ve paramparça bir hâlde mermerin üstünde yatıyorlardı. Eski, tozlu bir günlük ve güveler tarafından yenmiş bir pelerin yerde unutulmuştu. Bir masanın üzerinde iki kristal bardak ve bir sürahi vardı. Zeminin bir kısmını kızıl kahve bir leke boyamıştı; rahatsız edici derecede kurumuş kana benziyordu.

Bu terk edilmiş iblis malikânesini merak etmemek zordu, bu yüzden kapılardan birinden içeri baktım ve halo salonuna benzeyen, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı bir yer gördüm. Köşede bir klavsen duruyordu, masalara kristal bardaklar ve tabaklar saçılmıştı. Görünüşe göre burada yaşayan Lilular bunun olacağını öngörememişti; oda, yemeklerinin ortasında gitmek zorunda kalmışlar gibiydi. Bu manzarayı görmek kalbimi acıttı.

"Neden bütün bunlar öylece bırakılmış?" diye sordum. "Lilular gittilerse neden kimse onların saraylarını ele geçirmedi?"

Orion dönüp kırılmış büstlerden birine baktı ve parmak uçlarını eskiden yüzün olduğu yerdeki sert hatlarda gezdirdi.

“İblisler batıl inançlıdır. Korkunç bir şey olursa o yerin lanetli olduğuna inanırlar. Hayaletli olduğuna.”

“Sen buna inanıyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Hayalet olmaları için ruhlarının olması gerekir ama ben iblislerin ruhları olduğuna inanmıyorum.”

Fakat nedense buraya geldiğimizden beri, burası onu ürkütmüş ve gölgelerini daha da yoğunlaştırmış gibi görünüyordu. Sıcak büyüğü etrafındaki havayı ısıtıyordu.

“Fânilerin ruhları olduğuna inanıyor musun?” diye sordum.

Gözleri gözlerimle buluştu ama ifadesi mesafeliydi. “Fânileri düşünerek zaman harcamam. Belki ruhlarınız vardır. Dürüst olmak gerekirse sadece birkaç yıl yaşayan kırılgan, ufak canlılara ilgi duymak zor.”

Onun küçümsemelerine gerçekten alışmam gerekecekti. “Peki. Tamam. Sanırım bunların hiçbirinin şu an bir önemi yok.”

“Ateş büyüğüyle ilgili soru soracaktın.” Gözlerimin içine bakıyordu. “Neden özellikle ateş büyüğü ilginizi çekti?”

Omuz silktim. “Dışarıda alev dövmelemleri olan bir kadın vardı. İblislerin insanları yakabileceğine dair söylentiler duymuştum ve bundan epey korktuğumu söyleyebilirim.”

“O gördüğün kadın, Lydia; Lucifer Bölgesi’nden Shalem Hanesi Düşesi. Ateş büyüğü nadirdir. Çoğumuz fânilere oranla daha çok güce ve hıza sahibiz. Birkaç iblisin element büyüğü kullandığını görebilirsin; bazılarının buz, bazılarının su çağırma ya da fırtına çıkarma gibi büyüğü vardır. Ama ateş... Yalnızca en güçlüler ateşi çağırabilir. Kraliyet soyunun bir kolundan gelenler. Bazıları bunun Lucifer’in sana dokunduğu anlamına geldiğini söyler.”

İşte bu, geldiğimden beri öğrendiğim en önemli bilgiydi. “Peki, o özel listede kimler var?”

DİKENLER ŞEHİRİ

“Kral, Lydia ve Mortana.”

Ve şimdi de üç şüphelim olmuştu.

Orion elini kaldırdı ve parmak uçlarından mum gibi alevler çıktı. Ateş gözlerinin içinde dans ediyordu. “Bir de ben.”

Kalbim çılginca atarken içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Parmak uçlarındaki alevler bir anda kayboldu.

Bana merakla baktı. “Sen gerçekten de ateşten korkuyorsun.”

Yavaşça nefes verdim. “Evet, öyle bir sorunum var.”

Bir adım yaklaştı. “Burada benimle birliktesin, benimle çalışıyorsun. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?”

Ya doğruyu söylüyordu ya da çok ikna edici bir yalancıydı.

Arkasına dönüp kapıya doğru gitti. “Hadi gidelim, canım. Buradan hoşlanmıyorum.”

O zaman Orion’ı da şüpheli listesine eklemeliydim.

Kahretsin!

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Son durağımız Beelzebub Bölgesi'ndeki Valac's isimli bir restorandı. Nehir kenarındaki restoranda akşam yemeği için durduk. Batan güneş hemen yanıımızdaki nehrin üzerinde göz kamaştırıcı kızıl ve turuncu ışıklar saçıyordu.

Kıskançlığın hüküm sürdüğü Beelzebub Bölgesi'ndeki her şey altın yaldızlara sarılmış gibi görünüyordu. Kum taşı sokaklar, sarı çiçekler açan ağaçlar, metalik elbiseli kadınlar, altın tozuyla belirginleştirilmiş elmacık kemikleri... Güneşin batışı hepsini kehribar rengine boyuyordu.

Orion akşam yemeğinde beni tek başıma bırakmıştı. Ziyaretimden önce kralla konuşmak istediğine dair bir şeyler söylemişti. Yine de hesabı hâlâ o ödeyeceği için tereyağlı yengeç, sarımsaklı patates püresi, yanında da menüdeki en pahalı kırmızı şarabı sipariş ettim. Bunu yaparken Mortana'nın kraliçeyi içinde boğmak için ne tür bir şarap kullandığını merak ettim; bu kadar güzel bir şarapsa ziyan olmuş demektir.

Bu akşam beni bekleyen görev midemin kasılmasına neden oluyordu. Bir kralı büyülemem ve onu bir *succubus* olduğuma ikna etmem gerekiyordu. Başarısız olursam en yakın arkadaşım öldürülecekti ve tabii ben de gerçek bir ateşin içinde ölecektim.

Derin bir nefes vererek etrafımdaki manzarayı inceledim. Buradan, haritaya göre Acheron Nehri'nden geçen köprüyü, Harrowing Köprüsü'nü görebiliyordum. Nehrin diğer tarafında,

karanlığa bürünen ormanlarda gölgeler birikmişti. Güneyden esen ılık bir meltem vahşi ormanların yosun kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Aradığım yıldız sembolünü hiçbir yerde bulamamıştım. Onunla ilgili sorular sormayı çok istiyordum ama durduk yere lafını açamıyordum. Özellikle de Orion'ın kendisi de bir şüpheliyken.

Dikenler Şehri'nde, gizli görevdeki bir sivil polis gibiydim.

Bir keresinde, Keanu Reeves'in sörfçülerden oluşan banka soyguncuları çetesinin arasına sızan polisi canlandırdığı *Kırılma Noktası* adında eski bir filmini izlemiştim. Onların arasına karışıyor, kültürlerini öğreniyor ve bilginin kendisine gelmesini bekliyordu. Diğer sörfçüleri hemen sorguya çekmeye başlamıyordu. Ancak onların kendisine güvenmelerini sağladığında sırlar açığa çıkıyordu.

Acheron'a bakarak şarabımı yudumlarken Orion'ın katil olabileceğinin korkunç ama gerçek olma ihtimali üzerine kafa yordum. Ya beni Cirque de la Mer'de bulduğunda tam olarak kim olduğumu biliyorsa? Ya dört yıl önce annemi öldürdükten sonra *beni* gizlice gözetlemek için sahte bahanelerle buraya sürüklediye?

Ama bu teori pek tutarlı değildi. Neden beni gözetleyecekti ki? Parmak uçlarında ölümcül bir büyü vardı ve hiç empatisi yoktu. İsteseydi bana işkence ederek ağzımdan istediği cevapları alabilirdi.

Dövmeli kadın Lydia'nın karşımdaki masada oturduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Bana dik dik bakarken dudaklarını büzdüğünde kanım buz kesti.

Tedirgin olduğumu fark etmesine izin veremezdim. Bu yüzden rahat bir yüz ifadesi takındım ve akan nehre baktım.

“Mortana?” Orion’ın kalın sesi beni daldığım düşüncelerden çekip aldı ve ona bakmak için döndüm. Gün batımında güzel yüzü pembemsi tonlara bürünmüştü. “Kralla görüşmen için hazırlanma zamanı. Ne yazık ki bu akşam hayal ettiğimden biraz daha zor olabilir.”

Midem bir kez daha kasıldı.

Orion’la Baal Kulesi’nin dış kapılarına kol kola girmiş bir hâlde yaklaştık. Saray yıllanmış bir görünüme sahipti, dış duvarlarında okların neden olduğu derin boşluklar oyulmuştu. Kum taşından bir yol kemerli kapı girişine uzanıyordu. Buradan, önceki kralın giriş yolunun üzerindeki kapılara saplanmış kellesini zar zor da olsa görebiliyordum. Topuklarımın sesi taşlarda yankılanırken kanım dondu.

Son bir saat içinde taksiyle Orion’ın Lucifer Bölgesi’ndeki dairesine geri dönmüştük ve akşam için hazırlanmıştım. Çok güzel bir elbise seçmiştim. Uyluklarıma kadar uzanan derin yırtmacı ve sütyen giymenin bir seçenek olamayacağı kadar derin göğüs dekoltesi olan uzun, siyah dantelden bir elbiseydi. Ben asla böyle şeyler giymezdim ama Mortana giyerdi. Ve biliyor musunuz? Mortana epey seksi görünüyordu.

Ben saçlarımı düzeltirken Orion bombayı patlatmıştı. *Succubusun* dönüşüne dair o kadar çok anlaşılmazlık vardı ki kralla tek başıma görüşmeyecektim. Aslında bütün iblis konseyiyle görüşecektim ve kaderime onlar karar vereceklerdi. Bütün Cehennem Özel Konseyi, yani şehrin her bölgesinden bir dük ya da düşes katılacaktı.

Lydia da dâhil.

Herhangi birisi benim bir sahtekâr olduğumu hissederse tam orada, Baal Kulesi’nde bir ateş çukuruna atılacaktım.

En dıştaki kapıya yaklaştığımızda kralın neden özel bir konseyin fikrine ihtiyaç duyacağını düşündüm. Burada mutlak güç ondaydı. Ama tahminime göre, sonunda Mortana'nın büyük bir felaket olduğu ortaya çıkarsa diğerlerini suçlayabilmek istiyordu. Ne de olsa bu, onların da kararı olacaktı, değil mi?

Güçlü insanlar, bütün kontrol ellerinde olsa da başkalarını suçlamak konusunda ustaydılar.

Topuklarım taşların üstünde tıkırdarken alevleri düşünmemeye çalıştım. Tüm infaz yöntemleri arasında beni en çok korkutan gerçekten buydu. Ama bunu önce annem için, sonra da Shai için yapıyordum; bu yüzden ne olursa olsun başarılı olmak zorundaydım.

Yaklaştığımızda eski kralın kellesinin gür siyah saçları ve hâlâ pürüzsüz teniyle dikkat çekecek derecede iyi korunduğunu görebiliyordum. Ama gözleri kapalıydı ve yüz kasları gevşek görünüyordu. Duvarlara tutturulmuş meşaleler kum taşı duvarları titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Dans eden gölgeler Kral Nergal'ın kafasının neredeyse hareket ediyormuş, ölü dudaklarının da anlaşılmasız bir şeyler söylüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Uzun, yavaş bir nefes verdim.

Orion'ın koluna girmiş bir hâlde ona doğru eğilerek, "Bu, iblisler için normal mi? Kesilmiş kafayı sergilemek falan," diye fısıldadım.

Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Elbette değil."

Tanrıya şükür. Yani hepsi sosyopat değildi.

"Diğer iblislerin kapılarının üstünde kesik bir kafa bulundurmaları için bir sebep yok. Sadece eski kral olduğu için kellesi burada. Bu, Kral Nergal'ın daha güçlü biri tarafından alt edildiğini ve Cambriel'in meşru kral olduğunu tüm dünyaya hatırlatıyor. *Vae Victis*, hatırlıyor musun?" diye ekledi.

"Kesik kafa burada yaşayanları rahatsız etmiyor mu?" diye fısıldadım. "Ölüm korkusu yayıyor gibi biraz."

Orion omuz silkti. "Nergal pek popüler değildi."

Orion'a baktığımı, ne düşündüğünü anlamaya çalıştığımı fark ettim. Yüzü kesinlikle hiçbir şey belli etmiyordu ve belli ki kralın kellesi onu etkilemiyordu. Acaba bütün iblisler empatiden yoksun muydu?

Fânilerin deyişiyle empati yoksunu olan birine psikopat denirdi. Anladığım kadarıyla psikopatlar da beynin kaygı yaratan amigdala kısmında faaliyet düşüktü. Yani psikopatlar diğerleri kadar derinlemesine korku ya da herhangi bir duygu hissetmiyorlardı. Bu da bazen bir şeyler hissetmek için rahatsız edici derecede ileri gittikleri anlamına geliyordu. Orta sınıfta büyümüşlerse çok fazla talep gören hisseleri takip edebilirler veya siyasete atılabilirlerdi. Şiddet ve vahşet ortamında büyümüşlerse babalarının kafasını kesebilir ve onu bir kapıya asabilirlerdi.

Taş bir avludan geçtik ve kuleye varmadan önce geniş kapılı bir duvar daha olduğunu fark ettim. Kralın çok fazla güvenlik önlemi vardı. "Orion," diye fısıldadım. "Hiç korktuğun oluyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Neden korkacağım ki? Neredeyse herkesi öldürebilirim."

Ah, Tanrım! "Hiç birisi için üzüldüğün oluyor mu? Sadece kesik kafanın iyi bir fikir olacağını ne tür bir halkın düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne tür bir halkın bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini anlamak istiyorsan kendi tarihinizi okuyabilirsiniz. Bu geleneği aldığımız yer orası. 1600'lerde şehrin kapılarını kapattığımızda fâniler aynı şeyi yapıyorlardı. Alt edilmiş düşmanlarının kelleleri 1670'lerde Boston Common⁸'da sergileniyordu." Omuz silkti. "İblis kültürü sadece daha yavaş hareket ediyor."

8 Massachusetts'te bir park. -ç.n.

Vay canına!

Haklıydı. İblisler ve fâniler zaman zaman epey korkunç benzerlikler gösteriyordu.

Avlunun diğer yanında, iki dev gibi kaslı iblis, üzerine arma oyulmuş bir kapının önünde nöbet tutuyordu. Arma âdeta uzun bacakları olan böcek gibi görünüyordu, Beelzebub'ın sembolü olmalıydı.

Bekçilerin fildişi boynuzları başlarından kıvrılarak yükseliyordu; bu renk onların soluk, bal mumu gibi tenlerinin rengiyle uyumluydu. Bize öfkeli bakışlar atıp mızraklarını sıkıca tuttular. Gümüşü bir büyü vücutlarından kıvrılarak yükseldi ve ayaklarımızın altındaki taşların üzerinden alçak sesli bir hırıltı duyuldu. Ses yükselerek ortamı saran bir tür derin ve kasvetli bir şarkıya dönüştü.

Alışılmışın dışındaki bu görüntünün karşısında ensemeye doğru bir ürperti gezindi. Buna rağmen seksi, kedi gibi yürüyüşümü sürdürmeyi başardım, kalçalarımı sallamaya devam ettim. Bu çok tuhaf bir şeydi çünkü Mortana'yla hiç karşılaşmamıştım. Onunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Yine de onun nasıl düşündüğüne dair sezgisel bir yanımda varmış gibi hissediyordum. Öz güvenine, başkalarını küçümseme şekline, bir durumu kontrol etme yeteneğine daha önceden tanık olmuş gibiydim. O, gölgelerde saklanan acımasız karakterimin ortaya çıkması gibiydi; sanki bilinçaltımın yansımasıydı. Beynin utanç ve kaygıdan arındırılmış ilkel kısmıydı. Bilinçaltı sadece arzu ve öfkeden ibaretti ve belki de bütün bunların ortaya çıkmasına izin vermek biraz eğlenceli olabilirdi.

Kapıya vardığımızda iki bekçi yoldan çekildi. O anda kapılar kehribar, bal kabağı ve kiraz kırmızısından oluşan göz kamaştırıcı ateş tonlarındaki yaban çiçeği tarlasına açıldı. Tarlanın ortasından geçen taş bir yol, tepede daralan eş merkezli

dairesel zeminlerden yaldızlı bir kuleye uzanıyordu. Kulenin yakınına karşılama için kırmızı halı serilmişti.

Bu, hayatımda gördüğüm en ihtişamlı şeydi ve belli ki gözümü korkutmak için yapılmış bir hareketti. Kulenin etrafında göz alıcı balo elbiseleri ve takım elbiseler giymiş iblisler toplanmıştı. Kristallerden ve metalik renklerden yapılmış abartılı elbiselerle âdeta Met Gala'ya benziyordu. Aralarında çimenlerin üzerine uzanan uzun kuyruklu kırmızı elbiseler, çizgili ya da devasa kuşaklı kadife takım elbiseler vardı. Katılanların yarısının boynuzları olmasaydı bulduğumuz yeri New York'la karıştırabilirdim.

Bu akşamki etkinlik görünüşe göre epey ilgi çekiciydi. Herkes muhtemelen bir *succubus*un ateşte kızarışını izlemek için burada olmak istiyordu.

Sakin ifademi korumaya özen göstererek Orion'a bir bakış attım. Gümüş rengi saçları ay ışığında parlıyordu, bana bakmak için döndüğünde kalbimde istemediğim bir kıpırtı hissettim. Sorun şuydu ki onunla kendimi güvende hissetmeye başlıyordum, sanki koruyucummuş gibi geliyordu. Şüphelilerimden biri olduğu göz önünde bulundurulursa bu son derece aptalcaydı.

Biz kırmızı halıya yaklaştıkça bütün iblislerin gözlerini üstümde hissettim. Kalabalık bize doğru toplanmaya başladı. Kalbim pır pır ediyor ve midem kasılıyordu. Hiç öyle hissetmesem de sıkılmış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

Siyah elbisemle buradaki en sade elbiselerden birini giymiştim ama bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Mortana kendisini ön plana çıkaracak öz güvene sahip havalı sürtüğün tekiydi. Dikkat çekmek için de kıyafetlere güvenmezdi. Bütün ilgiyi *kendi* üzerine alabilecekken neden tasarımcıyı ilgi odağı yapacaktı ki?

DİKENLER ŞEHİRİ

Ben de onun öz güvenini hissediyor muydum? Ne yazık ki hayır. Ama öyleymiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

Kulenin merdivenlerinden çıkarken iblisler bize dikkatle baktı. Merdivenlerin başında iki bekçi daha duruyordu ve kapıları çekip açtılar.

İlk fark ettiğim şey ateş çukuru oldu; üzerinde alevler cehenneme açılan bir geçit gibi dans ediyorlardı.

Korkumu yönetemezsem bu gece kendimi bulacağım yer, işte orasıydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ateş çukuru salonun ortasına kurulmuştu. Midem ağzıma
Agelir gibi oldu ve nefesim sığlaşmaya başladı.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

Bu, ateşe dayanıklı kıyafetlerimin, battaniyelerimin ve
jellerimin yanımda olması için *harika* bir zamandı. Gerçi
bunlar bile bir süreliğine dayanırlardı. O çukursa sonsuza
denk yanabilir gibiydi.

Panik pençelerini kalbimin daha da derinlerine saplamaya
başladı. Bu endişeyi bir an önce kontrol altına almazsam nu-
mara yaptığım kesinlikle ortaya çıkacaktı.

Nefesimi kontrol etmeye, vücudum panik moduna girmesin
diye derin ve ağır nefesler almaya çalıştım. Olanların kontrolü
benim elimdeydi; inandırıcı bir şekilde numara yapabildiğim
sürece herhangi bir zarar almadan buradan ayrılabilirdim.
Ayrıca Sha'i'yi de hayatta tutabilirdim.

Hissettiğimin aksine sakın görünmeye çalışarak etrafım-
daki alanı inceledim.

Baal Kulesi ve iblis ateşi çukurunu duyduğumda mekânın
böylesine şık ve modern görünmesini beklemiyordum. Cilalı
kum rengi mermerle ışıldıyordu. Tepemizdeki dairesel katlar,
içinden ay görülebilen oval bir kubbe penceresine doğru uza-
nıyordu. Ortada bir ateş çukuru, sağımda da şık kanepeler
ve ordövrlerin olduğu ziyafet masası vardı. Ziyafet masasının

arkasındaki pencereler ay ışığıyla yıkanan bahçeye bakıyordu. Solda yana doğru kıvrılan havuzla, havuzdayken gidilebilen kokteyl barı vardı. Kısa elbiseli fâni garson kızlar içeceklerin olduğu tepsilerle etrafta süzülüyorlardı. Her şey son derece medeniydi.

Beş iblis, alev dövmeleri olan Lydia ve dört erkek ateş çukurunun etrafında durmuş, şampanya ve kokteyl içiyordu. Her biri bir bölgeyi temsil ederken kral da altıncı bölgeyi yönetiyordu.

Shai'nin anlatımından uzun siyah saçlı, bronz tenli, siyah vahşi dövmelerini gözler önüne serecek şekilde kollarını sıvamış Legion'ı tanıdım. Sathanas Bölgesi ve gazabın lideri... Seksiydi ama aynı zamanda çok korkutucuydu.

Belki de bana öfkeyle bakarken gözleri minik kıvılcımlarla parlayan Lydia kadar korkutucu değildi. Alevlerin ışığı yüz hatlarına dans eden gölgeler düşürüyordu ve dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bir fareyi katletmek üzere olan bir kedi gibiydi.

Fâni bir kadın yanımdan kıpkırmızı kokteyllerin olduğu tepsiyle geçerken birini alıp bir yudum içtim. Alkol sakinleşmeme yardımcı olurdu ve en azından eğleniyormuş gibi görünebilirdim.

Kral, ateş çukurunun diğer tarafında platformdaki yalızlı tahtta oturuyordu. Uzun sarı saçları geniş omuzlarına dökülmüştü. Başında gümüş rengi boynuzları vardı ve gözleri gece kadar karanlıktı. Kocaman bedenine yapışan gece mavisini kıyafetler giymişti. Üzerine vuran ateşin ışığı doğa üstü görüntüsünü daha da güçlendiriyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, bedeniyse etrafımızdaki taş duvarlar kadar hareketsizdi. Orion gibi onun da katıksız bir güç aurası vardı.

"Mortana, Lilitu Hanesi Leydisi," dediğinde alçak sesi salonda gümbürdedi. "Son *succubus*. Bize geri dönmüşsün."

Orion'ın yanımda olması bir şekilde bana yardımcı oluyordu. Sabahtan beri onu öylesine dikkatli izlemiştim ki onun ezici öz güvenini nasıl taklit edeceğimi öğrenmiştim.

Gülümsedim ve sanki çok rahatmışım gibi Orion'ın yapacağı şekilde miskin bir tavırla omzumu silktim. "Yılanlar Şehri beni sıkmaya başlamıştı." Votkalı nar suyu olduğunu düşündüğüm kırmızı kokteylimden bir yudum aldım. "Sonra Dikenler Şehri aklıma geldi. Burada epey eğlenmiştim." Sesim salonda yankılanıyordu.

Orion'ın bana söylediği gibi çenemi kaldırdım ve içkimin yarısını içtim. *Dünya umurumda değil*, mesajı veriyordum.

Kralın kara gözleri Orion'a kaydı. "Yılanlar Şehri'ni neden terk ettiğini biliyor musun?" Yüzükleri sıcak ışık altında parladı.

Orion hafif alaycı bir ses tonuyla, "Hadi ama, Kral Cambriel, orada ne olduğunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Şehirlerimizin mahremiyeti koruma altındadır," dedi.

İblis krala karşı gerçekten bu tavrı mı takınacaktı? Saygı göstermesini beklemiştim ama Orion kadar egolu birinden bunu beklemenin yanlış olduğunu bilmeliydim.

Kral buz gibi bir ses tonuyla, "Aynen öyle," dedi. "Bu yüzden Yılanlar Şehri'ndeki bölgeni neden terk ettiğine dair hiçbir şey bilmiyoruz, gerçi bunun bir skandalı içerdiğinden eminim. Ayrıca skandala bu *succubus*un dâhil olup olmadığını merak ediyorum. Ama sanırım haklısın, bu konular tartışmaya açık değil." Kral karanlık bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Babam sana çok düşküdü, Leydi Mortana."

Dışarıdaki kesik kafa bana çok düşküdü. Kirpiklerimi kırıştırdım ve bütün bunların tuhaflığını çözmeye çalışarak içkimden büyük bir yudum daha aldım. Her nasılsa bu bir test gibi geliyordu. Merhum krala sadakat gösterirsem başarısız olacağımı hissettim.

Kral, “İçeri girerken gördüğün üzere,” diyerek sözlerine devam etti. “Eski kral yenildi. *Vae Victis*. Onun yasını tutuyor musun, Mortana?”

Bu kesinlikle bir testti. Kral Cambriel’in gururunu okşayacak şekilde nasıl cevap verecektim? Orion, Kral Nergal’ın uyuşuk ve sıkıcı olduğunu söylemişti.

Gözlerimi kocaman açtım ve elimi şok olmuş gibi göğsüme götürdüm. “Kral Nergal öldü mü? Dürüst olmak gerekirse, kişiliği göz önünde bulundurulunca herhangi birinin bunu anlayabilmesine şaşırdım.”

Ne yazık ki Kral Cambriel birazcık bile gülümsemedi, bu sadece karın kaslarımın daha da kasılmasına neden oldu. Kokteylimi çoktan bitirmiştım ve alkol kafamı güzelleştirmeye başlamıştı. Bardağımı oradan geçen bir garson kızın tepsisine bıraktım.

Odaya hâlâ derin bir sessizlik hâkimdi ve nabzım hızla atıyordu. Bitmek bilmeyen birkaç dakikanın ardından sonunda kıkırdamalar yükseldi. Böylece biraz rahatlardım.

Fazla mı ileri gitmiştim?

Aslında Mortana’nın fazla ileri gideceğine dair bir hisse kapılmıştım. Onu ilgi çekici yapan şey kısmen buydu. Bu zamana kadar insanları şok etmeden, onlara hakaret etmeden bu kadar çok düşman edinemezdi. Nasıl dikkat çekeceğini ve ilgiyi nasıl üstünde tutacağını biliyordu.

Kralın dudakları sadece hafifçe kıvrıldı. Mortana’nın zalimliği hoşuna gitmişti. “Öyleyse onun yasını tutmuyorsun. Bir zamanlar sen de ondan hoşlanmış olmalısın.”

“Yani onun bir kısmından epey hoşlanıyordum ama sadece kellesi kaldığına göre o kısım çoktan yok olmuş gibi görünüyor.”

Vay canına! Kötü olmak eğlenceli gelmeye başlamıştı. Orion’a mı dönüşüyordum acaba? *Empati mi? Kulağa sıkıcı geliyor.*

Orion açık renkli gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarından eğlendiğini anladım.

Kral parmaklarından biriyle tahtının kolçağında ritim tutuyordu. Ateşin alevleri altın tacında ışıldıyordu. Orion'ın güzelliği şehvetli olsa da kral çarpıcı bir zarafete sahipti. İnceciklikli, erkeksi yüz hatları ve düz, siyah kaşları vardı.

"Burada ne yapmayı amaçlıyorsun?" derken sesi salonda yankılandı.

İşte, nasıl cevap vereceğimi bilmediğim bir soruydu bu. Sinir uçlarım bir parça endişeyle karıncalandı, parmaklarımla Orion'ın pazusunu sıktığımı hissettim. Belki de bu soruya önceden hazırlanmalıydık.

Karşılık olarak Orion yavaşça uzandı ve parmak uçlarıyla bileğimi okşadı. Sıcak büyüğü içime aktı ve anında kaslarımın gevşediğini hissettim. *Vay be!* Bunu öylece yapabilir miydi? Fâniler insanların endişeleriyle başa çıkmalarına yardımcı olacak rehberlik teknikleri için lisansüstü fakültelerde yıllarca eğitim görüyordu ve Orion'ın tek yapması gereken onlara dokunmaktı. İşte bu kadar. Tüm endişeler öylece yok oluyordu.

Ama hâlâ verecek uygun cevabı bulmak zorundaydım. Şu ana kadar iblisler çoğunlukla şık restoranlara gidip gece elbiseleri alıyorlarmış gibi görünüyordu. Bilinçaltım ne derdi? Ben ne istiyordum?

Alevler aramızda dans ederken kirpiklerimi kırptırdım. "Pekâlâ, izin vererseniz şu havuz barınızı kullanmayı düşünüyorum. Belki Orion da bana katılabilir." Bilinçaltımdan biraz daha faydalanıp Orion'a dönerek iri pazusunu okşadım. Bana attığı bakış son derece şehvetliydi ki bu iyi bir şeydi çünkü kralın kıskanmasını sağlamam gerekiyordu. "Ah, başka ne yapmak istediğimi biliyor musunuz? Orion'ın beni taş bir duvara yaslayıp sert bir şekilde becermesini istiyorum çünkü bunu henüz yapmadık."

Vay canına! Fazla bilinçaltı. Çok fazla bilinçaltı.

Alçak sesli bir inlemeyle Orion'ın gözleri karardı ve ateşli yüz ifadesi beni âdeta yakıp kavurdu.

Bu, ağzımı kapalı tutmam için bir uyarı mıydı yoksa başka bir şey miydi?

O anda ateş çukurundan alevler yükseldi; odanın havasının ısınmasına sebep olurken tenimi yakıp kavurdu. Bu, Orion'ın ateş büyüğü müydü, yoksa kralınkı miydi?

Kral sert bir tonla, "Kesinlikle dikkatimi çektin, Mortana," dedi. "Peki, Orion'la ilişkiniz tam olarak nedir?"

Dr. Omer'den öğrendiğim bir şey varsa o da kendinizle ilgili bir soruya cevap vermek istemezseniz onu karşınızdaki kişiye yansıtmanız gerektiği idi. Onu karşı tarafla ilgili bir soru hâline getirirdiniz.

Kalçamı yana doğru eğdim ve cilveli bir ifadeyle gülümse dim. "Majesteleri, aşk hayatıma olan ilginiz beni çok memnun etti. Merak ediyorum da bu kadar ilgilenmenize neden olan şey acaba nedir? Bu, incelememiz gereken bir şey olabilir mi?"

İncelemek. Bu, Dr. Omer'in kullandığı bir kelimeydi ama daha önce hiç bu kadar imalı bir şekilde kullanmamıştı.

Kral bana hafifçe gülümsedi. "Sen türünün son örneğisin, Mortana. Merak uyandıran bir şeysin. Hepsi bu." Artık bana Orion'la aynı şekilde bakıyordu; beni baştan ayağa yalamak istiyormuş gibi. Dikenler Şehri'ndeki kadınların çoğunun büyüleyici güzellikte olduğu düşünülürse Orion'ın, kralın dikkatini neyin çektiği konusunda haklı olduğu çok açıktı. Kıskançlık onun kalbinin anahtarıydı. Beni istiyordu çünkü Orion bana sahipti.

Orion'a dönerek ona dekoltemi tamamen sergiledim ve parmağım la dudaklarına dokunup vücudunda gezdirdim. Kaslarının dokunuşumla birlikte seğirdiğini hissettim.

Yüksek sesle, "Bence şehir yine bir *succubustan* faydalanabilir," dedim. "Sizce öyle değil mi?"

Orion'ın gece yarısı renkli gözlerindeki bakış kalbimin küt küt atmasına neden oldu. Beni duvara yasladığında, dişleri boynumdayken nasıl hissettiğimi düşünmemek zordu.

Derin bir nefes alıp krala döndüm. Tahtın kolçaklarını sıkıca kavramış, öne doğru eğilmişti. Neredeyse ateş çukurunun üzerinden atlayıp beni yakalamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Kral ilk kez ayağa kalktı ve boyunun tam olarak ne kadar uzun olduğunu gördüm, Orion'la hemen hemen aynı boydaydı. İkisi de diğer iblislerden uzundu. Kral kollarını açtı. "Dükler ve düşes, senin burada, Dikenler Şehri'nde kalıp kalamayacağın konusunda tavsiyede bulunacaklar. En son kararı ben vereceğim ve ben kalman gerektiğini düşünüyorum."

Yavaşça nefes verdim. Bu bir zafer gibi görünüyordu, değil mi? Görünüşe göre Özel Konsey ne derse desin kral beni burada tutacaktı.

"Majesteleri." Boğuk, kadınsı bir ses başımı çevirmeme neden oldu.

Shalem Düşesi Lydia öne çıktı. Alevli dövmelerini gözler önüne seren altın rengi bir elbise içinde göz kamaştırıcıydı. Bacakları uzun ve atletikti, koyu renk saçlarıysa çıplak omuzlarının üzerine parlak bukleler hâlinde dökülmüştü. Bir anlığına bana sindirici bir bakış attı, sonra ifadesini kontrol altına aldı ve tekrar krala baktı. "Majesteleri, şehirdeki tek kadın lider olarak diğer kadınların basit ve önemsiz endişelerini paylaşmadığımı biliyorsunuz."

Harika. Konuşmasına gerçekten de diğer kızlar gibi olmadığını açıklayarak mı başlayacaktı?

Çenesini kaldırdı. "Şehrimizdeki kadınların çoğu Mortana'nın buradaki varlığına karşı çünkü onu bir rakip olarak görüyorlar. Onlar sadece evlilik beklentileri, zenginliğe kavuşma

arzusu ve diğer yüzeysel meselelerle ilgili endişeleniyorlar. Onu, Dük Orion ve sizden görebilecekleri ilgiye bir tehdit olarak görüyorlar. Dürüst olmak gerekirse onların şöhret ve zenginlikle bu kadar meşgul olmaları toplumumuzun gerilediğini gösteriyor.”

Orion gözlerini devirdi. “Bu akşamın herhangi bir anında esas konuya gelecek misin?”

Lydia gülümsedi. “Ama bildiğiniz üzere, ben bu gelip geçici kadınsı endişelerin ötesini görüyorum ve diğer kadınlar gibi değilim. Benim endişelerim daha derin. Liluların diğer iblisler için oluşturdukları tehlike yüzünden yok edildiklerine dikkat çekebilir miyim? Dikenler Şehri bir zamanlar sokaklarını onlardan arındırmayı seçti çünkü diğerlerini manipüle etmek, kendi ahlaksız arzularını tatmin etmek için zihin kontrolüne başvurdular. Onlar iblislerin yüz karası.”

Tamam, tırnaklar kesinlikle ortaya çıkmıştı ama asıl soru, Mortana’nın bu yorumla ilgili nasıl hissedeceğiydi.

Bundan biraz olsun hoşlanacağını sanmıyordum. Karşı koymaya hazır olurdu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lydia'ya dönüp dişlerimi göstererek hırladım. Ses göğsümün derinliklerinden çıktı ve salonda yankılandı.

Ooo, *merhaba*, Mortana'nın öfkesi. Sanırım az önce hayvansı yanımla tanışmıştım.

Krala geri dönüp tekrar gülümsedim. "Bence *ahlaksız* arzularımı tatmin etmek için zihin kontrolüne başvurmaya ihtiyacım olmadığını anlayacaksınız."

Kralın keskin hatlı çenesi kasıldı ve dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Kolçakları kavrarken parmak boğumları bembeyaz oldu.

Bir dük öne çıktı. Koyu renkli saçları, esmer teni ve koyu kahve gözleri vardı. "Hepimiz Liluların geçmişte nasıl olduklarını biliyoruz. Baştan çıkarma becerilerini kullanarak bizi kandırıp paramızı elimizden aldılar. Bazılarımız bunu hatırlayacak yaşta." Bana öfkeli gözlerle baktı. "Mortana yüzyıllar önce kardeşimi ağına düşürdü ve o zamandan beri onu görmedim. Ortadan kaybolmasının hemen ardından altınları da onunla birlikte kayboldu."

Tamam, Mortana berbat biriydi. Ama yine de rolümde kalmak zorundaydım çünkü buradan canlı çıkmanın tek yolu buydu.

Başka bir dük kollarını kavuşturdu. Uzun boylu ve zayıftı, koyu renkli bukleleri gözlerinin önüne düşüyordu. "Kimse bunu

söylemeye istekli değilse o zaman sanırım ben söyleyeceğim. Herkes onun Kraliçe Adele'i öldürdüğünü biliyor."

Bir parmağımı kaldırdım. "Bunu herkesin bilmesine imkân yok çünkü kraliçeyi ben öldürmedim," dedim. Bunu yalan söylüyormuş gibi görünmekten korkmadan söyleyebilirdim çünkü bu akşam bir kez olsun yalan söylemiyordum. Belki Mortana bir zamanlar bir kraliçe öldürmüştü ama ben öldürmemiştim. "Bunlar sadece dedikoduydu. Hiçbir şey asla kanıtlanmadı."

Orion'ın yüzünde çok sakın bir ifade vardı. "Dört yüz yıl önceki dedikoduların sizi etkilemesine neden izin veriyorsunuz?" deyip omuz silkti. "Sanırım bunun benim için bir önemi yok, onu becermekten zevk alıyorum ve en sevdiğim oyuncağımı kaybetmekten hiç hoşlanmazdım." Tek kaşını kaldırdı, açık renkli gözleri muziplikle ışıldıyordu. "*Succubus*larla, onların nasıl dizleri üstünde yalvardıklarıyla ilgili dedikoduları duydum ama daha önce Liluların o vahşi çaresizliğini deneyimleme fırsatı bulamamıştım."

Ortamdakiler şok içinde bir şeyler mırıldandı ve içimde kor gibi bir öfke belirmeye başladı. Bunu gerçekten de öyle mi ifade etmek zorundaydı? *Aşağılık herif*. İblislerin ne düşündüğü umurumda olmamalıydı ve ben sadece rol yapıyordum. Ama buna rağmen daha ne kadar aşağılanmayı kaldırabileceğimden emin değildim.

Yine de...

Yaptığının çoktan işe yaradığını görebiliyordum çünkü kral benim için çıldırıyormuş gibi görünüyordu.

Lydia kalçasını bir tarafa doğru eğdi. "Seni rezil pislik. Sen o zaman burada değildin, Kaos Lordu. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Ayrıca en çok sebebi olan, kraliçe olmak için yanıp tutuşan oydu. Sadece Mortana, Tahttaki Kraliçe'yi bir şarap fıçısında bırakacak kadar zalim davranırdı. Önemsiz

evlilik meseleleri umurumda değil ama Mortana'nın güç için geri kalanımızı katletmeyeceğini nereden bileceğiz?"

İç çektim. "Benim Dikenler Şehri'ndeki tek zalim iblis olduğuma inanıyor olamazsın. Bunu yapan herhangi birisi olabilirdi."

Dolgun kahverengi bukleleri olan sıska bir düğ, bana dikkatlice bakarken kemikli parmaklarıyla kadehini kavradı. "Beni hatırlamıyor olabilirsin, Mortana. Sen gittiğin zaman henüz düğ değildim ama artık öyleyim." Bana yüzünü ekşiterek baktı. "O zamanlar bana hiç yüz vermemiştin. Senin gibi bir *succubus* doyumsuz bir iblis için fazla iyiydi."

Bir süre sonra içkisinin şarap olmadığını fark ettim. Kan gibi görünüyordu. O, insan kanına doyamıyordu.

Rahatsız edici...

Ona göz kırptım. "Ah, hâlâ senin için fazla iyi olduğumu düşünüyorum. Bu değişmedi."

Rölüme devam etmeye çalışıyordum. Ama sorun şuydu ki buna devam etmek herkesi kızdırmak demekti. Üstelik Özel Konsey'in onayını almak için benden hoşlanmalarına ne kadar ihtiyacım vardı?

Öfkeli bir ifadeyle içkisinin geri kalanını kafasına dikti. "Senin için tane tane anlatayım. Eğer Asmodean Bölgesi'nin düşesi olursan bu, geri kalanımız için daha az vergi geliri demek olur."

Düşes... *Doğru*. Geriye kalan son Lilu ben olduğum için lider olacaktım. Onlar da gücü benimle paylaşacaktı. Elbette hiçbirisi bunu istemiyordu.

Ama son kararı kral verecekti, öyle değil mi? O bir şeyi yeterince isterse onu elde etmek için bir yol bulacağından emindim. Amacım onu mümkün olduğu kadar yanıma çekmekti ve kalbinin anahtarı olan kıskançlığı kullanmaktı.

Orion'a döndüm ve parmak uçlarımı karın kaslarının üzerinde gezdirdim. Bunu yaparken kaslarının kasıldığını hissettim ki bu tuhaf bir şekilde enfes bir histi. Yanaklarım gittikçe daha çok kızarıyordu.

“Bakın, eğer hepiniz beni burada istemediğinize karar verirsiniz o zaman elbette gidebilirim. Ben her yerde yaşayabilirim. Belki de Orion’ı da benimle gelmeye zorlayabilirim. Sanırım onun gerçekten epey bağlandığım bir yanı, aslında çok büyük bir yanı var. Başka bir erkeğin yakınından bile geçebileceğini zannetmiyorum.”

Orion ayaklarımı yerden kesti. Hızla ama zarif bir şekilde hareket etti ve sonra bir de baktım ki beni bir sütuna yaslayarak kaldırıyordu. Büyüleyici mavi gözlerinin içine bakarak bacaklarımı beline doladım. Muzip ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle beni taşa yasladı.

Ilık hava uyluklarıma temas edince elbisemi neredeyse kalçalarıma kadar kaldırdığını fark ettim.

Ahh, merhaba!

Gözlerinin içine baktım. Bu noktada, mideye indirdiğim şarap ve kokteyle minnettardım çünkü normal hayatta asla böylesine rahat davranmazdım. Orion’ın da belirtmiş olduğu gibi biraz fazla gergindim. Ama bu sadece alkolden kaynaklanmıyordu, değil mi? Orion’ın kendisine özgü sarhoş edici güçleri vardı. Baştan çıkarıcı, kadifemsi büyüğü bedenimi okşadı. Beni sütuna yaslariken gözleri karanlık ve tehlikeli görünüyordu. Onun mükemmel, erkeksi yüz hatlarına dikkatlice bakınca etrafımdaki dünya kararmış gibiydi. Dudaklarını dudaklarıma indirip beni derinden öpmesini istiyordum.

Lanet olsun. Erkekler konusunda korkunç bir zevkin var, Rowan. Kesinlikle en kötüsü.

Salonda esen meltem çıplak tenimi okşadı. Elbisemin askısı düşmüş, neredeyse göğsümün tamamen açılmasına neden ol-

muştı. Aslında meme ucumun yarısı görünüyordu; sertleşmiş, ipeksi kumaşa takılmıştı.

Normalde nefesim kesilirdi ve hemen kapatmaya çalışırdım. Ama normalde utangaç olduğum için ateş çukuruna da atılmazdım, bu nedenle derin bir nefes alıp askının daha da düşmesine izin verdim.

Orion'ın gözleri aşağı doğru kayarken mememi süzüşünü izledim ve ani bir nefes aldığını duydum. Bacaklarımın arasına daha da bastırınca dudağımı ısırdım. Onu hissettiğim kadarıyla sadece rol yaptığı için arzuluyormuş gibi davranmıyordu. Ayrıca daha önce başka hiçbir erkeğin onun yakınından bile geçemeyeceğine dair söylediğim şey vardı ya? Kahretsin, yanılmıyordum.

Orion dudaklarını dudaklarıma indirmeye başladı, gözleri gece kadar karaydı...

"Bu kadar yeter!" dediğinde kralın sesi salonda gürledi.

Yarıda kaldığı için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı fark edince dehşete kapıldım.

Orion beni yere indirdi ve elbisemin etek ucu bir kez daha yere değdi.

Yanaklarımın kızardığını ve elbisemin askısını tekrar yukarı çekerken göğsümün hızla inip kalktığını biliyordum. Odaklanmam zor oldu. Sadece şu an birkaç metre tepemizde yükselen alevlerin görüntüsü kendime gelmemi sağladı. Alevler alçaldığında diğer tarafta kralı görebiliyordum; dişlerini sıkmış, vücudu kasılmıştı.

Kesinlikle dikkatini çekmiştik. Ateşin ışığı bronz teninde ve sarı saçlarında dans ederken alevlerden şekillendirilmiş yaldızlı bir heykel gibi görünmesine neden oluyordu. Adrenalin vücudumda hızlı bir nabız gibi atıyordu. Bu işi gerçekten de kıvırmış mıydık?

Kral gözlerini benden ayırarak Özel Konsey'i inceledi. Sonra dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bence Dikenler Şehri bir *succubustan* faydalanabilir."

Ortama bir sessizlik çöktü. Tıpkı düşündüğüm gibi diğerleri ne düşünürse düşünsün kararı kral verecekti. Diğerlerinin yüzleri düşmüştü ve öfke doluydu.

Platin sarısı saçları ve parmaklarında altın yüzükleri olan düğ öne çıktı. "Elbette sizin bilgeliğinize karşı çıkamayız." Çok kızgın görünüyordu. Ona baktıkça kafasından altın rengi bir sembol ışık saçmaya başladı, yarım ay şeklinde bir sembol.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Annemin öldürüldüğü gecedan hatırladığım buydu; bir iblisin başında parlayan, tıpkı bunun gibi bir sembol. Tek fark, o sembol ay yerine bir yıldızdı.

Kalbim o anda öyle bir çarpıyordu ki neredeyse rolden çıkacaktım. Gerçekten ilerleme kaydetmiştim.

Ama Lydia'nın gözlerinin üzerimde olduğunu ve dudaklarındaki gülümsemeyi fark ettiğimde ifademın çok sakın görünmesini sağladım. Mortana buradaki herhangi bir şeye şaşırmazdı. Bütün bunlar her zamanki şeylerdi.

Kral Özel Konsey'e bakarken parmak uçlarını birleştirdi. "Şehrin bir *succubustan* faydalanabileceğine katılmıyor musun?" Sesi mermerin üzerinde yankılandı. "Bir Asmodean Bölgesi düşesinden?"

Onların kendisiyle hemfikir olmasını istiyordu. Öyle olmadıklarını biliyordu, daha az önce söylemişlerdi ama bir kralla tartışmazlardı. Anlaştıkları sürece, sonunda *succubusun* tamamen bir felaket olduğu ortaya çıkarsa suçlayacağı birileri olurdu. *Neden hepiniz onun içeri girmesine müsaade etmemi tavsiye ettiniz?*

Beş iblis kendi arasında bir şeyler geveledi. Sonra kafa sallayarak onayladılar.

Sadece Lydia'nın yüzü hiç kıpırdamıyordu. "Bir *succubus*tan faydalanabiliriz. Kral sonsuz bilgeliğiyle bunu görebilir. Ama şehre giren her iblis Cehennem Sınavı'na tabi tutulmalıdır, öyle değil mi? Tanrı'nın birinin varlığını onayladığını bu şekilde anlarız." Bize doğru döndüğünde gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu. "Orion, sen kendi sınavını hatırlıyorsun. Hatta bazı iyi arkadaşlarımı öldürdün. Şimdiyse Mortana'nın sırası."

Orion, "O yalnızca yeni iblisler için," diye cevap verdi. "Mortana zaten daha önce bir kez burada yaşadı. Eski evine geri dönüyor." Sakin görünmeye çalışıyordu ama biraz fazla hızlı cevap verişinden durumun çok kötü olduğunu anlayabiliyordum.

Lydia memnuniyetle gülümsedi. "Evet, ama şehir kurulduğunda burada olduğu için sınavdan hiç geçmedi. 1680'lerde sınavlar yoktu. Yasalar, daha önce geçmedilerse şehre giren her iblisin Cehennem Sınavı'ndan geçmesi gerektiğini belirtiyor. Sanırım şehrin kuruluşu sırasında burada yaşayanlar için herhangi bir muafiyet belirtilmediğini göreceksin." Bana bakarken gülümsemesi daha da büyüdü. "Yılanlar Şehri'nde yumuşamadın, değil mi Mortana?"

İçimi bir korku sardı.

Kral ayağa kalktı, sıcak ışıklar keskin hatlı çenesinde dans ediyordu. "Anlaştık öyleyse. Mortana kabul törenini geçebildiği sürece Dikenler Şehri'ne katılacak. O zaman tanrıların bile buradaki varlığını onaylayıp onaylamadığını anlayacağız." Dönüp bana baktı, tacı ışıldıyordu. "Sınavın bu gece yarısı başlayacak. Resmî olarak çağırıldın."

Hayır diyemezdim, değil mi? Mortana evet derdi, üstesinden geleceğine kesinlikle emin olurdu.

Ya rolümden çıkabilirdim ya da kendi hayatımı riske atan sınava gireceğimin sözünü verebilirdim.

Bu nedenle kendimi, “Cehennem Sınavı’nı kolaylıkla geçebilirim. *Elbette* tanrılar beni burada istiyor,” derken buldum ve neşeyle güldüm. “Sanırım bunu hepimiz biliyoruz.”

Lydia bana karşı öfkeyle dolup taşıyordu, dudağı hafifçe büküldü. “Ama ya Dük Orion ona yardım etmek isterse? Belli ki ilişkileri var. Öldürme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu hepimiz biliyoruz. Ya *hile* yaparlarsa?”

Kral, Orion’a sert bir bakış attı. “O zaman dük benimle Acheron Nehri’nin diğer tarafında, kulemin hemen dışında bekleyecek. Senin geçmeni izlerken ya da ölümünü müjdeleyen zafer çığlıklarını dinlerken kokteyllerimizi içiyor olacağız.”

Lydia, “Ayrıca uçmak yok,” dedi. “Kanatlarını kullanamazsın.”

İşte, uymakta sorun yaşamayacağım bir kural. Kanatlarım, büyüm ya da gecenin geri kalanında hayatta kalmaya dair umudum yoktu. Çok hızlı bir plan yapamadığım sürece. Belki de kimse fark etmeden şehirden hızlı ve gizli bir çıkış olabilirdi.

Ama kral bize ayrılabilceğimizi söylemiyordu. Hayır, kemerinden bir hançer çıkarıyordu. Ne olduğunu fark ettiğimde göğsümde korku filizlenmeye başladı.

Kral avucunu uzattı ve bir kesik attı. Elinden altındaki platformun mermerine kıpkırmızı kan aktı. “Güzel. Bu kutsal sözü kan yeminiyle mühürleyeceğiz.”

Aman Tanrım! Görünüşe göre bir B planı üzerinde çalışmam gerekecekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elimdeki sargıya sıkıca bastırarak Orion'ın dairesinde volta atıyordum.

Bir iblis gibi iyileşmediğimi kimse fark etmeden önce Baal Kulesi'nden hızla ayrılmayı başarmıştık. Hâlâ elimi tutmaya devam ederken döndüm ve odanın içinde tekrar volta atmaya başladım.

Orion da tam tersine, beni izlerken yerinden kıpırdamamıştı. Sonra arkasına yaslanıp kollarını koltukta iki yana açtı. "Bütün bunların bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Duymak istediğim tam olarak bu değildi.

"Eğer kan yeminine razı olmasaydın," diye konuşmaya devam etti, "yapacağım şey seni acilen şehirden çıkarmak olurdu. Sonra da saklandığından emin olurdu. Ama kan yeminini kabul ettin." Öne doğru eğilerek gözleriyle beni âdeta olduğum yere sabitledi. "Bunu tam olarak neden yaptın? Az önce kendi ölüm fermanını imzalamış oldun."

Çileden çıkmış bir hâlde, "Rolümü oynuyordum," diye cevap verdim. "Rol yapmayı bırakırsam ölürdüm, değil mi? Alevlerin içinde. Mortana asla bir meydan okumayı görmezden gelmezdi. Mortana, Cehennem Sınavı'nı çok rahatlıkla geçirdi. Sınavda, ateş çukurunda olduğundan daha çok şansım var. Bütün ihtimalleri değerlendirdim."

“Mortana sınavı rahatlıkla geçerdi,” diye tekrar etti ve gözleri loş ıfıkta soğuk ve acımasız bir ifadeyle ışıldadı. “Neden ondan tanıyormuşsun gibi bahsediyorsun?”

Bu güzel bir soruydu. Neden onu *tanıyormuşum* gibi hissediyordum?

Yaralı elimi iyice sıktım. “Bilmiyorum. O benim bilinçaltım gibi.”

“Hımm. Bu kulağa, fânilere özgü daha fazla incelemek istemediğim, incelersem beni sinir edecek bir şeymiş gibi geliyor.” Gözlerini kıstı. “Ama mesele şu, Rowan, Lydia ateş büyüyle muhtemelen seni öldürecek ve benim kulede kalmam gerekiyor. Saklanarak sınavda hayatta kalmayı başarsan bile diğer iblisler hiçbir gücün olmadığını çabucak fark edecektir. O zaman yine ateş çukurunda öleceksin. Sınava gitmezsen de kan yemininden öleceksin.”

Ona dik dik bakmak için volta atmayı bıraktım. “Yardımcı olmaya mı çalışıyorsun?”

Ayağa kalkıp yaralı elimi tuttu. “Seni iyileştireceğim. İnsanların iyileşmelerinin ne kadar uzun sürdüğünü unutmuşum. Gülünç.” Beni kendine doğru çekip tekrar oturdu, ben de kendimi yanındaki yere bıraktım. Elimin sargısını açtı ve derin kesiğe bakarken başlarımız birbirine yaklaştı. Parmak uçlarını kırmızı kesiğin hemen sağına dokundurdu. Bunu yaparken sıcak, iyileştirici büyü elimin üzerinden geçti. Tenim gözlerimin önünde pürüzsüzleşirken öylece baktım.

“Empati duyduğun için mi beni iyileştiriyorsun, Orion?” diye sordum.

“Dairemin zemininde kan istemiyorum,” diye mırıldandı.

Tenim yeni gibi görüldüğünde elimi çektim. “Bana sınavın nasıl olacağına dair ne anlatabilirsin? İyi bir plan yapmalıyım.”

Yüzlerimiz şimdi birbirine çok yakındı ve Orion’ın kaşlarının arasında bir kırışik belirdi. “İyi bir plan,” diye tekrar

ederken ses tonu bunun hayatında duyduğu en saçma şey olduğunu ima ediyordu.

Orion muhtemelen bir şeyleri planlamaya asla ihtiyaç duymamıştı, değil mi? Ortaya çıkıp insanları rahatlıkla öldürebilirdi.

"Sadece gecenin nasıl geçeceğini düşündüğünü söyle," diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

"Sınav, Elysium Vahşi Ormanları'ndaki eski meşe korusunda başlayacak. Diğer iblisler ormanın içinde farklı noktalarda olacak. Hangi yöne gittiğini bilmeyecekler ama seni kokundan avlamaya çalışacaklar. Bir yerde durursan ya da saklanmaya çalışırsan bir noktada birleşip seni öldürürler. Kaçmaya çalışırsan kokunu alıp seni öldürürler. Senden çok, çok daha hızlılar. Üstelik sadece Özel Konsey'deki beş iblis de olmayacak, unutma. Şehirden katılmak isteyen herkes gelebilecek, yüzlerce iblis olabilir. Sınavın bitmesi için tam bir saat boyunca hayatta kalman gerekecek."

Bana anlattıklarının korkunçluğuna rağmen aklımda bir fikir belirtmeye başlıyordu. "Lydia'nın ateş büyüsü var ama diğerlerinin yok. Yani ateş onlara zarar verebilir mi?"

"Evet, bazılarının sadece gücü ve hızı var, diğerlerinin değişik biçimlerde element büyülerini var. Nama hareketli hedefi vurma konusunda pek iyi olmasa da donarak ölebilirsin. Seni buzdan bir duvarın içine hapsedip sonra da döverek öldürmesi ya da pençeleriyle kalbini söküp çıkarması epey mümkün."

Boğazım kurudu. "Buz ne kadar kalın?"

"Çok fazla kalın değil. Büyük ihtimalle yumruklayarak kırıp geçebilirim, cam gibi."

Kalbim pır pır etti. "Tamam. Bir planım var. Shai'yi evimden birkaç şey alması için gönderebilir miyiz?"

Kaşlarını çatarak, "Silah kullanamazsın, eğer düşündüğün oysa," dedi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bunlar özel ekipmanlar. Ah, bir de sence Morgan saatini ödünç almama izin verir mi?”

“Evet. Ama neye ihtiyacın var?”

Gözlerimi kapatarak aklımdan geçen malzemeleri gözden geçirdim. “Ateşe dayanıklı kıyafetler, jeller, gaz maskesi ve battaniye. Ayrıca cam kırabilecek bir bıçağım var. Ah, bir de benzin ya da başka bir yanıcı sıvıya ihtiyacım olacak ama Shai evimde bulamaz. Çünkü elbette o kadar delirmedim.”

Bana öylece baktı. “Bütün bunların sende ne aradığını sorabilir miyim?”

“Şey, senin büyüün var, benim de kendi süper gücüm var. Adı da kaygı. Baş belası bir şey ama aklına gelebilecek her türlü yangın senaryosuna hazırım. Ayrıca Facebook’un algoritmaları beni endişeli olarak tanımladı, bu yüzden *arabanı sürerken bir köprüden nehre uçarsan camı kırabileceğin bıçak* gibi şeylerin reklamını yapmaya başladı.” Yüzümü buruşturdum. “Arabam bile yok ama bıçağım var.”

Büyülenmiş gibi görünüyordu. “Peki.”

“Ayrıca çamaşır suyu ve amonyağa ihtiyacım olacak. Bir de alet kemeri.”

Vücudu tamamen hareketsizdi. “Bu sadece rastgele eşyalar listesi mi? Fânilerin fazla streten aklını kaçırmaması böyle mi oluyor?”

“Ah! Bu çok önemli; Shai’ye yatağımın altındaki tilki idrarını almasını söylemeliyiz,” diye ekledim. “Bir de Super Soaker su tabancası.”

“Ah.” Yüz ifadesi yumuşadı. “Gerçekten de aklını *kaçırdın*.”

Uzanıp koluna dokundum. “Kaçırmadım. Güven bana, bir planım var.”

“Bu plan ibislere tilki idrarıyla saldırmayı mı içeriyor?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, daha iyi bir planım var.”

Hâlâ bir santim bile kıpırdamamıştı. “Yatak odanda bulunanlar beni endişelendiriyor.”

“Ben sadece kıyamete hazırlıklı olmak istiyorum, Orion. Hepsi bu. Ve o kıyamet gelip çattı, sadece benim için olsa bile.”

“*Kıyametin* anlamı bu değil.”

Bir parmağımı kaldırdım. “Dikkatimizi dağıtmayalım. Tilki idrarı, çamaşır suyu...”

Orion sözümü keserek, “Bu, kulağa çılgınca geliyor,” dedi ve bir eliyle çenesini ovuşturdu. “Ben kaosta başarılıyım. Bir şeylerin yanışını izlemek hoşuma gidiyor. Ama bu durum bana tuhaf, tanıdık olmayan bir şeyler hissettiriyor. Bu da hoşuma gitmiyor,” derken ses tonu gergindi. “Bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, neredeyse bir... Uyarı gibi. Sanki kötü bir şey olmak üzereymiş gibi.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Evet. Bu, kaygı. Güvenliğim için mi kaygılanıyorsun yoksa yakalanacağından mı endişe duyuyorsun?”

Gözlerindeki ifadeyi sildi. “Gülünç olma. Ben tanrısal güçlerle donatılmış dört yüz yaşında ölümcül bir kaos lorduyum. Hiçbir şeyden korkmam.”

“Artık sana inandığımdan emin değilim, Orion.”

Büyüden anlamıyor olabilirdim ama kaygıyı tanırdım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Meşe korusunda etrafımı karanlık sardı. Tilki idrarının pis kokusunun ötesinde, hava yosun ve toprak, bir de hafif benzin kokuyordu.

Yıllardır iblis kıyametini bekliyordum ve şimdi gerçekleşiyordu. En azından benim için.

Sınavın başladığını duyuracak işareti beklerken dizlerim titriyordu.

Sadece tek bir kural vardı; uçmak yok. Lilular kanatlı tek iblis türü olduklarından kanatlarım olsaydı bütün süre boyunca sadece ağaçların arasında kanat çırparak dolanırdım.

Gökyüzüne baktım. Bulutlar Ay'ı gizlemişlerdi ki bu hem iyi hem de kötüydü. Kötü yanı, kıyamet koparsa diye geçen yıl Amazon'dan aldığım gece görüş gözlüğüne muhtaç olacaktım ve gözlük çok da kaliteli değildi. Ama karanlık olması bir yandan iyiydi. Üzerimdeki tuhaf, fosforlu güvenlik şeritleri kapatılmış, lacivert ateşe dayanıklı tulumu biraz gizleme fırsatı sunuyordu. İblisler gece görüş gözlüğünü, koruyucu eldivenleri ya da taşıdığım malzemelerle dolu sırt çantasını fark etmeyebilirdi. Ateşe dayanıklı jelin yanaklarım ve çenemdeki parlaklığını görmezlerdi.

Bütün bunlar bittiğinde kimse ne işler çevirdiğimi göremeden önce çabucak bu şeyleri üstümden çıkarmamı gerekecekti.

Tulumun altında bedenimden aşağı terler akıyordu. Bu akşam ormanda hava sıcak ve nemliydi, gerginlikle ağırlaşmıştı.

İblisler alet ya da silah kullanmayı hiç düşünmemişlerdi. Evrimle mükemmel bir hâle getirildikleri için teknolojiye ihtiyaçları yoktu. Ama ben? Tek umudum, küçük cephaneliğimin bana yardımcı olacağıydı. Tilki idrarının, ormanda avcılar kullandığında olduğu gibi kokumu gizlemesi için dua ettim.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Sınav artık her an başlayabilirdi.

Gözlüklerimi takıp herhangi bir hareket var mı diye ağaçları taradım. Siyah ve beyaz görüyordum, sadece etrafımdaki ağaç gövdelerini seçebiliyordum. Şimdilik planım mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde nehre ulaşmaktı. Buraya gelmeden önce Morgan'ın Apple Watch'ına pusula uygulaması yüklemiştim; bu sayede tam olarak hangi yönün kuzey olduğunu ve nehrin yaklaşık altı buçuk km uzaklıkta olduğunu biliyordum. Oraya vardığımda gecenin geri kalanını saldırganları savuşturarak geçirecektim.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken ödünç aldığım saatime baktım. Gece yarısına iki dakika vardı.

Lisede parkur koşusu ve uzun mesafe kır koşusu yapmıştım. Ulusal turnuvalara bile çıkabilmişim. Bu, adrenalinle yanıp tutuşmak, silahın ateşlenmesini beklemek açısından o yarışların başlangıcına çok benziyordu ama bu yarışta, öfkeli bir iblis sürüsü tarafından dayak yiyip ölebilirdim. Bu nedenle yarışın sonucu ikinci olmaktan biraz daha riskli ve ciddiydi.

Birkaç saniye boyunca saatimdeki geri sayımı izledim, sonra ilk silahım Super Soaker'ı çıkardım.

Klakson sesi gelip işaret verildiğinde koşmaya başladım.

Lise parkur koşularından farklı olarak şu an beş kilo kadar ağırlık taşıyordum, üstümde metalik bir tulum vardı ve gözlük takmıştım. Tulumun içinde çoktan terlemeye başlamıştım

bu yüzden hız bu akşam benim yanımda değildi. Koşarken tilki idrarının ağır, kekremsi kokusunu içime çekince gözlerim sulandı.

Gece görüş gözlüğümle hareket belirtisi için ağaçları taramdım. Keskin nefesler alarak tek bir iblis görmeden on dakika kadar koştum. Muhtemelen iki buçuk km kadar ilerlediğimi düşündüm.

Sadece elli dakika kalmıştı.

Bir dalı kırdığımda yüksek ses çıkınca hızın en önemli şey olmayabileceği aklıma geldi. Beni kolayca göremezlerse ya da kokumu alamazlarsa sese güveneceklerdi. O dalın sessizliği bölmesi bir topun patlaması gibi bir şey sayılırdı.

Donup kaldım ve etrafımdaki ormanı inceleyerek nefesimi topladım.

Bir iblisin bana doğru geldiğini görünce kalbim tekledi. Benden farklı olarak şaşırtıcı hızla ilerliyordu, bedeni ağaçların arasından geçen rüzgâr gibiydi. Ama hâlâ belirli bir mesafe uzaktaydı.

O bana ulaşmadan önce su tabancasını aramızdaki zemine benzin püskürtmek için kullandım. En az üç buçuk metre kadar geniş bir kavis çizdim. Sonra silahı bırakıp alet kemerimden deodorantı aldım. Deodoranta plastik klips kullanarak çakmak yapıştırmıştım, böylelikle pürmüz görevi görecektik şekilde doğru açıda çıkıntı yapıyordu. Basıldığında alevi sabit tutması için çakmağın etrafında bir lastik vardı.

Çakmağı çakarken vücudum titredi ve ateş çıktı. Peşinden deodorantın tepesine bastım. Bir buçuk metre yüksekliğinde alevler havaya doğru yükseldi ve ileri atılarak ateşi benzine doğru eğdim. Anında tepkime oldu ve beni çevreleyen devasa ateş duvarı oluştu.

O anda iblis alevlerin hemen diğer tarafındaydı; dolgun bukleleri ve fildişi rengi boynuzlarına bakarak onun bir dük

olduğunu anladım. Likir likir kan içen doyumsuz iblis ofsete kuduruyordu ve çıkardığı ses kemiklerime ısladı. Korkam ateşleyen vadece onun kendisi değildi. böyle vaparak bacası iblis ordusunu bulduğum yere çağırıyordu.

Su tabancasını yerden kapırm ve alevlerin arasında iblise doğru püskürttüm. Ateş onun bulunduğu tarafa doğru yayılınca alevlere bakıp kükrevererek geri çekildi.

Arkama dönüp daha fazlası beni bulmadan önce koşmaya başladım. Doyumsuz iblisle arama mümkün olduğunca çok mesafe koymak zorundaydım.

Normalde haftada beş gün en az dokuz on, hatta on beş km'ye kadar koşardım. Arma ucu çantam varken bile adrenalin ekstra güç veriyordu. Kollarımla havayı ırtıya vurmuşken ağaçların arasında daha önce hareket ettiğimden daha hızlı koştum. Ama arkama göz ucuyla bakışımada uzakta bir hareketlilik gördüm. Bir iblis bana yaklaşıyordu. Hayır, sadece bir iblis değildi. Gözümün uzerinde gördüğüm iki üç Hatta altı mıydı?

Kaderim! Her vurdular ve oherce ulaşmak için hilla bir büyük kem vardı.

Yeni tabak sakamı.

Önce gövde gücümün yavaşlıken ellerim sızıyordu ve o ulardan kendisi bir gün hareketi. Sorunmam. Ama şimdi vapacağım bir için güçlü sakamam.

Siri çantamın kırıntıları ağız ve göz maskeni buldum. Onu yuzumda gördüğümde sorunmamcah birim. Sakat da yugunlayı. Kapıyı kalama göyüp elinden geliyince, sabuk uzeri bağladım. maskenin göz kenarı biraz buharlandı.

Daha önce kimyasalları karıştırırken yapacağım gibi önce filtreyi test etmek zorundaydım. Üstünü kapayıp maskenin uzer boşluklardan hava kaçırmadığından emin olmak için kontrol

ettim. Filtre kapalı olunca hiç nefes alamıyordum ki bu hem çok korkutucuydu hem de istediğim şeydi.

Artık hazırdım.

Tekrar diz çöktüm ve cam kavanozlarım için sırt çantamın içine uzandım. Onları teker teker ağaçların gövdelerine fırlatmaya başladım. Dakikalar içinde iblisler öksürmeye, sonra da çığlık atmaya başladı.

Karanlık ve maskenin gözlüğü yüzünden çok iyi göremiyordum ama bana daha fazla yaklaştıklarını sanmıyordum.

Kuzeyden hızla gelen iblislerin olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama o yöne de her ihtimale karşı başka bir kavanoz fırlattım. Ta ki etrafımı ev yapımı hardal gazı bulutu sarana dek.

Şu anda çamaşır suyu ve amonyak karışımı ciğerlerini yakıyor, nefeslerini kesiyor ve tenleriyle gözlerini yakıp kabartıyordu.

Bu, Cenevre Sözleşmesi'ne göre yasak mıydı? Tamam, *teknik* olarak yasaktı ama o kurallar fâniler için yazılmıştı. Son yirmi dakika fazlasıyla rahatsızlık verici olsa da iblisler iyileşecekti.

Sırt çantamı alıp tekrar ilerlemeye başladım.

Gaz maskesi takılıyken artık koşamıyordum. Birincisi, artık nereye gittiğimi göremiyordum. İkincisi, içinde nefes almak inanılmaz zordu. Tek umudum, hardal gazının etrafımdaki bütün iblisleri devre dışı bırakmış olabileceğiydi.

Saati kontrol edip hâlâ kuzeye doğru gittiğimden emin oldum.

Yirmi bir dakika... Sadece yirmi bir dakika daha hayatta kalmak zorundaydım ve sonra özgür olacaktım. Vay canına! Bu gerçekten de işe yaramıştı.

Hardal gazından yeterince uzaklaştığımı düşündüğümde eldivenlerimi çıkarıp biraz nefes alarak havayı denedim. Cildim

yanmıyordu, demek nefes almamda bir sorun olmayacaktı. Eldivenleri tekrar taktım ve maskemi gevşetmeyi denedim. Ciğerlerim iyi gibiydi...

Derin bir nefes aldım, gözlerim biraz yandı ama hepsi o kadardı.

Gaz maskesini tamamen çıkarıp birkaç nefes aldım, sonra hızlıca gece görüş gözlüğümü tekrar taktım. Sırt çantamı alıp koşmaya başladım. Artık mesafeyi azaltıyordum, nehre sadece sekiz yüz metre kadar kalmıştı.

Ağaç gövdelerinin arasına dikkatlice baktığımda havada bir soğukluk oluştu ve ağaçlar gece görüş gözlüğümde bulanık görünmeye başladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan buzdan bir duvara sertçe çarptım. Çarpmanın şiddeti gözlüğümü kırarken kafatasım şiddetli acıyla zonkladı. Gözlüğü çekip çıkardım ve etrafımdaki geniş buz katmanına baktım.

Nama çoktan beni buraya hapsedmişti ve ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordum. Ama tıpkı Orion'ın dediği gibi buz, cam kadar inceydi.

Elimden geldiğince çabuk etrafımdaki buza benzin püskürttüm, sonra da cebimdeki cam kırıcı bıçağa uzandım. Plastik parçasından başka bir şeye pek benzemiyordu ama plastiğin içine gizlenmiş darbe anında ortaya çıkan bir bıçak vardı. Buza sertçe vurdum ve buz etrafımda paramparça oldu.

Küt küt atan kalbime rağmen alev silahımı elime aldım. Çakmağı yaktım ve deodoranta basıp yere alevler saçtım. Alevler etrafımda parladı ve korku kalbimi sıkıştırdı. Ateşten *nefret* ediyordum.

Ama Nama hâlâ bana doğru koşuyordu. O yüzden benzin dolu su tabancasını ve ev yapımı alev silahını kullanarak alevleri onun tarafına püskürttüm. Saçları ve kıyafetleri yerdeki alevlerden tutuşunca mide bulandırıcı türden bir korkuya kapılarak öylece bakakaldım. Çığlık attığında sesi kanımı dondurdu.

Nabzım kontrolden çıkmış bir hâlde atıyordu. Kendime, *o bir iblis*, diye hatırlattım. *İyileşecek.*

Gidecek sadece sekiz yüz metre kadar mesafem kalmıştı ve saatimi kontrol ettim.

On dakika.

Sadece on dakika hayatta kalmak zorundaydım.

Tekrar koşmaya başladım ama bu kez ağaçları göremiyordum. Birileri görebileceği için pek iyi bir fikir olamasa da Apple Watch'ın ışığını açtım. Ama sert bir ağaç gövdesine çarpmaktan kaçınmak için görebilmemin tek yolu buydu. Bir elimde alev silahıyla kollarımla havayı sertçe yumruklayarak nehre doğru koştum. Sırt çantam arkamda zıplarken ağaç köklerinin ve taşların üzerinden atladım. Vücudum fazla ısındığından tulumun içinde çok terliyordum.

Şehre yaklaştıkça, şehir merkezinden gelen ışıklar ormanı aydınlattığında saatimdeki ışığı kapattım.

Birdenbire Lydia'nın ormanın içinden gelen boğuk sesini duydum. "İblisler, beni dinleyin! Onun izini buldum! Nehrin kıyısında!" dedi.

Demek tilki idrarının leş kokusuna rağmen beni *böyle* bulmuşlardı. Geride bıraktığım kırılmış dalları ve perişan hâldeki iblisleri arayarak ormanın içinden takip ediyorlardı.

Şimdi de Lydia tek seferde saldırmaları için bütün iblisleri çağırmaya çalışıyordu.

Dört dakika kalmıştı.

Ormanın içinden iblislerin savaş çığlıklarının koptuğunu duydum. Kemiklerime kadar işleyen ve kalbimi kontrolsüz çarptıran derin, uğursuz bir sestti. Beynimin bir kısmı bana paniğe kapılmamı, avcılarının benim için geldiğini söylüyordu. Üstelik ilk kez beynimin o kaygılı kısmı inanılmaz haklıydı.

Nehre ulaş, Rowan. Hemen oraya ulaş.

İblisler onun çağrısına geliyor, kanım için haykırıyorlardı. Hepsi nehre doğru ilerliyor, bana yaklaşıyorlardı. Onların başka bir dünyaya özgü çığlıkları kanımı dondurdu, panik âdeta sırtımı tırmalıyordu. Ama artık ağaç gövdelerinin arasından Baal Kulesi'den gelen ışıklarla parlayan nehri görebiliyordum.

Üç dakika kalmıştı.

Üstelik iki saat önce döktüğüm benzin kokusunu alabiliyordum.

En büyük gösterinin zamanı gelmişti; gerçek şok ve hayranlık uyandıracak olanın.

Nehir kıyısına ulaştığımda alev silahını çıkardım ve çakmağı çaktım. Yerdeki yay şeklindeki benzine değdiğinde saf ateşten duvar iki yandan hızla yükseldi. Cehenneme açılan bir ağız yaratmıştım.

Ateşin içinden buz gibi soğuk Acheron Nehri'ne atladım ve dibe, karanlığın derinliklerine doğru yüzdüm. Dönerek bir dakika kadar doğuya yüzdükten sonra ateşe dayanıklı tulumumun fermuarını açtım. Nefesimi tutup tulumu ve aletleri sırt çantasının içine tıktırırken ciğerlerim yanmaya başladı. Çantanın fermuarını çekip dibe batmasına izin verdim ve sonra, sırrım gizlenmiş bir hâlde kuzey kıyısına yüzdüm.

Sudan çıkarken klaksonun gümbür gümbür sesini duydum. Orion ve yanında duran kral beni bekliyorlardı. Bu benim küçük zafer partimdi. Arkalarında küçük bir kalabalık toplanmış, bana bakıyordu.

Siktir!

Hassiktir! Başardım.

İçimi bir coşku kapladı. Hayatta kalmıştım. Belki de her şey yoluna girecekti. Bunu gerçekten yapmış mıydım?

Sırılsıklam bir hâlde, tam olarak ne kadar yorgun olduğumu gizlemeye çalışarak kendimi nehrin kıyısına attım.

Kral benim şerefime kadeh kaldırıyor ve Orion'ın gözleri karanlıkta ışıltılı parlıyordu.

Tulumumun altına dar siyah pantolonla çok şık bir korse giymiştim. Nehir suyuyla sırsıklam olmamış olsaydım *aslında* şu an çok güzel görünüyor olabilirdim.

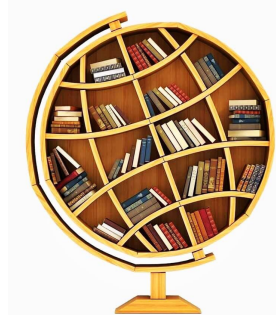
Baal Kulesi'nin önündeki taşlı yürüyüş yoluna adım attığımda zafer heyecanı ile kollarımı kaldırıp etrafımdaki iblisleri izledim. Kimse hayatta kaldığım için tezahürat yapmıyordu ki bu biraz kabalık gibi geldi. Aslında biraz kızgın görünüyorlardı.

Klakson yüksek sesle ötmeye devam ederken ıslak saçımın sertçe çekildiğini, taşların üstüne doğru sürüklendiğimi hissettim. Sert bir şekilde yere kapaklandım. Başımı kaldırıp baktığımda Lydia'nın üstümde olduğunu gördüm. Ellerini boğazıma dolayıp sıktı, uzun sivri dişlerini gösterirken gözlerinde çıldırmış gibi bir ifade vardı. Sonra ellerinden birini havaya kaldırdı ve ışıldayan keskin tırnakları dışarı çıktı.

Kalbimi söküp çıkaracaktı, değil mi? İblisler birbirlerini böyle öldürürdü, pençeleriyle birbirlerinin kalplerini sökerlerdi.

Tıslayarak, "Sadece bir kraliçeye yer var," dedi.

Nefes alamıyordum. Ah, *lanet olsun*, nefes alamıyordum...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Aşırı uyarılmışlık: Yoğun bir kaygı ve uyarılmışlık durumu, çevreyi tehditlere karşı tarama eğilimi.

Bu, günlük hayatımdaki bir tür işlev bozukluğuydu. İblisler dünyasında seviyeyi artırmanın bir zararı olmazdı çünkü nasıl olduysa Lydia'nın arkamdan sinsice geldiğini gözden kaçırmıştım ve şimdi boğazımı sıkıyordu.

Gözlerim kararmaya başladığında kocaman eller uzanıp Lydia'yı üzerimden aldı.

Klakson sesi sonunda kesildi.

Tam olarak ne kadar kırılgan olduğumu gizlemeye çalışarak ağızımdan derin nefes aldım. Derin ve sesli ani nefesler almak istiyordum ama bunun beni fazla fâni göstermesinden endişelendim. Şu an tüm gözler üstümdeydi. Beni ne kadar kolayca yere serdiğini fark etmişler miydi? Fâni olduğumu biliyorlar mıydı?

Diğerlerinin önünde zayıf görünmeyi istemediğimden kendimi kalkmaya zorladım.

Ama nefesimi toplamaya çalışırken hızlı bir hareketlilik gözüme çarptı. Dönüp baktığımda kana doyumsuz iblisin köprüden bana doğru koştuğunu gördüm, dolgun bukleleri rüzgârda savruluyordu. Vahşi savaş çılgınlıkları atarak korkutucu bir hızda bana doğru koşuyordu. Ay ışığı fildişi rengi boynuzlarından yansırken parmaklarından uzun gümüş pençe'

fırladı. Koşmaya çalışırsam hepsi ne kadar yavaş olduğumu fark ederdi.

Kral, "Bitti!" diye seslendi. "Sınav sona erdi."

Ama dük dinlemiyordu ve neredeyse üzerime geliyordu.

Üç metre... Yarım metre...

Olduğum yerde ona bakarken öylece donup kaldım. Kana susamış dük kolunu geriye attı, göğsüme saldırmaya hazır...

Orion şimşek kadar hızlı önüme geçerek darbeyi devasa bedeniyle engelledi. Vücudunu parçalayan pençelerin sesini duydum ve midem kasıldı.

Dehşete düşerek onu ayakta tutmak için kolumu sırtına doladım ve yarasını görmek için boynumu uzattım. Bir iblisin ölmesinin tek yolu kalbinin çıkarılmasıydı.

Kanla kaplı pençelerini Orion'ın göğsünden çekerken dükün gözleri kocaman açılmıştı.

Birisi, "Ne yaptın sen?" diye bağırdı. "Kaos Lordu'nu mu öldürdün?"

Kalbim âdeta yerinden fırlayacaktı. Orion göğsünü tutuyordu, taşların her tarafına kanı akıyordu.

Dünya korkunç bir sessizliğe bürünmüştü ve hissettiğim panikle nefes alamıyordum. "İyi misin?" diye fısıldadım.

Önümüzde dükün pençeleri geri çekildi ve eli ağzına gitti. "Ah, Lucifer, beni koru. Bunu yapmak istemedim. *Succubusu* hedef almıştım. Neden yoluma çıktın, seni ahmak? Onun hayatta kalmasının ne anlama geldiğini biliyorsun."

Orion kanlı elini kaldırdı. Sonunda, "Ben iyiyim," dedi ve ileri atılıp dükü boynundan yakaladı. Dükün gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Orion onu boğazından tutup boğarak havaya kaldırdı. Parmak uçlarından gümüş renkli pençeler fırladı.

Aman *Tanrım!* Yapmayacaktı...

Pençeleriyle iblisin göğsünü kesti ve keskin, acımasız bir hamleyle kalbini söküp çıkardı. Doyumsuz iblisin bir deri bir kemik cesedi *gümbürtüyle* yere düştü, göğüs boşluğu açıktı ve vücudu hâlâ seğiriyordu.

Lanet olsun!

Midem ağzıma geldi ama kusma lüksüm yoktu. Olanlar normalmiş gibi davranmak zorundaydım. Her şey son derece normalmiş gibi. *Aman Tanrım!* Kanın parlayışı...

Orion omuz silkti. "Ne? Bana saldırdı. Hayatını sonlandırmaya hakkım vardı, eminim hepiniz benimle aynı fikirdesinizdir."

Kalabalık aralarında mırıldanmaya başladı. Hepsinin gözlerindeki şaşkın heyecan, kriz geçirdiğimde sınıf arkadaşlarımdan neşesini hatırlattı.

Orion kaşlarını çatarak bana doğru döndü. Buz mavisi gözlerindeki ifade ufak bir endişe pırıltısı mıydı?

Tekrar, "İyi misin?" diye sordum. "Bence seni dairene götürmeliyiz." Ayrıca ben de boğazımda morluklar belirmeden önce buradan gitmek zorundaydım.

Ama kral, üstünde dikilmiş gibi duran gece mavisi takımıyla ağır ağır yaklaşıyordu. Kopkoyu gözleri benim üzerimdeydi, dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme vardı. "Güzel. Görünüşe göre herkes hayatta kaldı. Lilitu Hanesi Leydisi Mortana, Asmodean Bölgesi Düşesi. Bu geceden sonra terk edilmiş bölge artık terk edilmiş olmayacak." Ellerini karanlık gökyüzüne kaldırdı. "Yedili konsey yeniden bir araya geldi."

Kralın duyurusunu tezahüratlar yerine yalnızca sessizlik takip etti. Sonra birinin boğazını temizleme sesi sessizliğe böldü. Kral yerde seğiren cesede bakmak için ellerini indirdi.

"Ya da neredeyse bir araya geldi. Yeni birini bulmamız gerekecek sanırım." Ellerini tekrar gökyüzüne **doğr**

kaldırdı. “Her neyse, Ishtar Tapınağı’nda kutlama partisi hemen başlasın!”

Orion gümüş pençelerle neredeyse öldürülüyordu, başka bir düğüm ölmüştü ama parti mi vermek istiyorlardı? Bu fikre öylesine takılmıştım ki az kalsın sınavın bir başka sonucunu kaçıırıyordum; yeni bir düşes vardı ve o düşes bendim. Şeytani düşes.

Birkaç kişi alkışladı ama kulağa pek hevesli gelmiyordu. Orion artık daha dik duruyordu, kolumu sırtından çektim.

Bakışlarım, hâlâ öfkeden deliye dönmüş gibi görünen Lydia’ya kaydı. Etrafını saran karanlık, duman gibi kıvrılarak gecenin karanlığına karışıyordu.

Neredeyse boğularak öldürülecek olmasaydım, muhtemelen Mortana’nın yapacağı gibi abartılı ve kibirli bir açıklama yapardım. Ama ses tellerim ezilmişti ve konuştuğumda sesimin normal çıkacağını sanmıyordum.

Belli ki burada arkamı kollamak zorundaydım. Lydia eline geçen ilk fırsatta kalbimi söküp çıkarırdı.

Şimdiye kadar sonuçlarını gerçekten düşünmemiştim ama Asmodean Bölgesi’ndeki haneden kalan tek kişi olarak bölgenin lideri olacaktım. Lydia artık konseydeki tek kadın değildi ve bu, hiç hoşuna gitmiyordu. Artık ben de Özel Konsey’in parçasıydım; hem krala yakın olacaktım hem de kraliçe rolü için bir rakiptim.

Sadece Lydia o kadar uzun süre burada olmayacağımdan habersizdi.

Arkadaki Harrowing Köprüsü’ne göz ucuyla baktım. Diğer iblislerin bazılarının yanmış bedenler, hafif tutuşmuş kıyafetlerle zombi gibi görünüp sendeleyerek ormandan çıkmaya başladıklarını fark ettim. Bazılarının derileri su toplamıştı ve gözleri yaşarmıştı.

Gece çoğumuz için acımasız geçmişti ama ben, sadece tek bir ölümün zafer olduğunu varsaydım.

Orion beni neredeyse korumacı bir tavırla kendisine doğru çekti. "Leydim hazırlanmak isteyecektir ve benim de şu talihsiz olayın ardından kıyafet değiştirmem gerekecek. Kısa bir süre sonra tapınakta size katılırsınız."

Elimden tutup beni meydanın diğer ucundaki sokağa götürdü. Saniyeler içinde şık siyah bir araba geldi ve Orion benim için kapıyı açtı. Arabaya bindim ve emniyet kemerimi taktım. O sırada Orion da fâni taksi şoförüne bizi Leviathan Otel'deki dairesine götürmesini söyledi.

O anda, bu gece ilk kez yorgunluğumun bütün etkisini hissettim. Kaslarım yorgunluktan yanıyordu ve boğazım acıyordu. Diğer kıyafetler olmadan bile hâlâ biraz tilki idrarı kokuyordum.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok banyo yapmayı istememiştim.

Araba yola koyulduğunda Orion dönüp bana baktı. Yumuşak bir tonda, "Tebrikler," dedi. "Lilitu Düşesi Mortana."

Orion'ın dairesine döndüğümüzde ilk yaptığım şey üst kat balkonundaki banyoya koşmak oldu. Küveti kaynar suyla doldururken kıyafetlerimi çıkardım. Şimdi de etrafımda buharlar yükselirken sıcak, köpüklü küvette uzanmıştım. Kaslarımın gevşemesine izin verdim ve vücudumu keseleyerek temizledim.

Sıcak suyun içinden yıldızlara baktım. Küçükayı olduğunu düşündüğüm yıldızın yakınındaki Kuzey Yıldızı'nı seçebiliyordum. Annem başka bir hayatta kalma tekniği olarak yıldızları bulmayı öğretmişti. Bazen geceleri onu arayarak yönümü bu-

lurdum. Ama pusula uygulaması çok daha kolaydı ve bulutlar olsa bile çalışıyordu.

Uzun, titrek bir nefes verdim. Aklım ateşle saldırdığım iblise dönüp duruyordu. Saçları yanıyordu, kıyafetleri alev almıştı... Korkunçtu.

Birdenbire yalnız olmak istemediğim hissine kapılarak ürperdim.

Bir yanım banyo yaparken Orion'ı buraya çağırmak istiyordu. Ama iblislerin vahşi doğadaki savaş çılgınlığının ilkel keskinliği gibi içgüdüsel olarak bunun iyi sonuçlanmayacağını sezdim.

Aniden küvetten kalktım. Serin gece havasında çıplak tenimden sular damlayınca hemen havluyla kurulanmaya başladım.

Kesinlikle Orion'la seks yapamazdık. Her şeyden önce Shai'yi öldürmekle tehdit etmişti ve öldürmek konusunda ne kadar etkili olduğunu kısa süre önce görmüştüm. Shai'yi gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Üstüne üstlük Orion benim için hâlâ bir şüpheliydi. Polisin adli soruşturma kapsamında kimseyle yatmamak konusunda kuralları olduğundan emindim.

Zaten bana olan ilgisi muhtemelen sahteydi.

Demek istediğim... *Sahteymiş* gibi gelmiyordu. Baal Kulesi'nde bacaklarım beline dolanmışken hissettiğim *şehvet* pek rol gereği gibi değildi. Gözlerindeki ateşli bakış, büyüünün enfes bir şehvetle beni okşayışı, bacaklarımın arasındaki sertliğinin hissi...

Saçlarımı kuruladıktan sonra havluyu kafama sardım. Ne olursa olsun, Orion benim için tehlike demektir.

Kurulandıktan sonra kendim için hazırladığım koyu mavi, küçük ipek külotu ve onunla uyumlu dantel sütyeni üstüme geçirdim. İç çamaşırlarımı giyerken Orion'ı düşünmemek için elimden geleni yaptım. Ardından yumuşak siyah bir elbise

giydim. 1960'ların sevimli tarzını yansıtıyordu; etek boyu çok kısa olmasına rağmen uzun kollu ve boğazlıydı. *Succubus* tarzı diz üstü çizmelerle kombinleyince çok seksi görünüyordu.

Alt kata indiğimde Orion'ı elinde bir kadeh viskiyle krem rengi koltuğunda otururken buldum. Üstünü değiştirmiş, kollarını dirseklerine kadar katlayıp ürkütücü yılan dövmesini açıkta bırakan beyaz gömlek giymişti. Altında da saf ipek gibi görünen ve muhtemelen on bin dolar değerinde olan orman yeşili bir pantolon vardı.

Yanına otururken, "Düşes geri döndü," dedi. "Biliyor musun, canım, senin yaptığını bir fâninin yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre büyük sürprizlerle dolusun." Sesi kadifemsi dokunuş gibiydi. "Pek de hayranın olmayan kitlen bir an önce gelmeni bekleyecektir. Ne yazık ki Mortana kolay kolay yorulmaz."

"Göğsün nasıl?"

"Her zaman olduğu gibi." Kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Dışarıdan iyi, içeride ölü. Neyse ki sadece mecazi anlamda."

Bacak bacak üstüne attım ve bakışları bir anlığına çıplak bacaklarıma kaydıkten sonra ayağa kalktı. "Ayağa kalk. İzin ver de morluklarını iyileştireyim."

Elbisemin yüksek yakasını aşağı çektim. Orion alnını kıristırdıktan sonra hafifçe çenemin altına dokundu. Büyüsünün şehvetli hissi bütün vücudumu sararken gözlerimi kapattı. Ateşinden ısınan dalgalar boğazımı sarıp kaslarımı rahatlatı.

Orion geri çekildi. "Oldu işte. Yeni gibi."

İç çekerek tekrar oturdum. "Bütün olanları bilmek istemiyor musun?"

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Düşmanlardan geriye kalan dağınıklığı gördüm. Senin korkutucu sayılabilecek bir yanın olduğundan bahsetmiş miydin?"

“Sen de elli iblisi öldürdün, değil mi? Bu da ormanda hepsinin kalplerini söktüğün anlamına geliyor. Bence sen daha korkutucusun.”

Rahat bir tavırla omuz silkti. “Elbette ben daha tehlikeliyim. İnsanlar bunu benimle karşılaşır karşılaşmaz anlayabilir. Sense kılık değiştirip bunu gizliyorsun. Sen, kuzu kılığına girmiş bir aslansın.” Alnını kırıştırdı. “Sonra ikinci bir aslan kılığına daha giriyorsun çünkü aynı zamanda Mortana olman da gerekiyor.”

“Benim katmanlarım var,” deyip kaşlarımı kaldırdım. “Ve belki de karanlık bir yanımdır.”

“Bu konuya gelirsek,” deyip öne doğru eğildi, mavi gözleri âdeta içime işliyordu. “Zindanda sırlarını anlattın, Rowan. Ama hepsini anlatmadın, değil mi? Sakladığın bir şey vardı.”

Kendimden bile. Bu düşünce zihnimde yankılandı, tam olarak kendime ait olmayan bir sesle.

Kendimden sakladığımı.

Bu da ne?

Orion’a bitkin bir ifadeyle gülümsedim. “Hayır, genelde en karanlık sırlarımı ortaya dökmem. İnsanları rahatsız ediyor.”

“Pek sanmıyorum. Söz konusu ben olunca öyle olmaya-
cağını görürsün.”

Ben de pek sanmıyordum. Karanlığım onun için çok da rahatsız edici olmazdı. Zaten kendi içinde çok fazla gölge taşıyordu.

Ama şüphelilerimden birine içimi dökecek değildim ve ona soracağım çok önemli bir soru vardı, araştırmamla ilgili bir soru. “Orion, biz Baal Kulesi’ndeyken, erkek iblislerden birinin kafasında bir sembol vardı, yarım ay gibi. O neydi?”

Koltuğa iyice yerleşti, kollarını arkasına doğru açtı. İnsanlar arasında erkekler böyle oturduğunda savunmacı bir

tavır takındıkları anlamına gelirdi. İblisler için de aynı şey geçerli miydi?

“Bazen daha hayvansı, daha karanlık bir forma bürünürüz. Siyah gözler ya da pullar ortaya çıkar ve bir iblis sembolümüz olur. Dönüştüğümüzde o sembol ortaya çıkabilir.”

“Bir iblisin dönüşmesine ne sebep olur?”

“Biz duyguları çok ama çok yoğun hissederiz. Öyle olduğunda bu, gerçek kişiliklerimizi ortaya çıkarabilir.”

Büyüleyici. “Ama empati duymuyorsun.”

“Duymuyorum, kimimiz bazı duyguları bastırır. Bunu yapmak duyguların bulanıklığında mantıklı düşünmeyi kolaylaştırır.”

“Tamam.” Dudağımı ısırdım. “Sembol dönecek olursak...”

Gözleri karardı. Bu konunun açılması tavrının biraz değişmesine neden oluyordu. Tuhaf.

“Her iblisin kendine özgü sembolü mü var?” diye sordum.

“Evet.”

Parmak uçlarımla dizlerimde ritim tuttum. Bu konuda sivil polis gibi davranmam ve fazla ısrarcı olmamam gerekiyordu ama içimdeki çaresizlik yoğunlaşıyordu. “Peki sen herkesin sembolünün ne olduğunu biliyor musun? Hepsini gördün mü?”

“Hayır, iblislerin çoğu onları gizli tutar. Bazen semboller, iblislerin güçleri ve soylarıyla ilgili sır olarak saklamayı tercih ettikleri şeyleri ele verir.”

Koltuğun kolçaklarını sıkıca tutarak, “Peki ya yıldız sembolü?” diye sordum.

Gözlerinden gölgeler geçti, bamteline bastığım çok belliydi. Yine tavrı değişti. Üstelik değişen sadece gözleri değildi. Oda etrafımızda kararıyor, karanlık ruh hâli ışığı yutuyordu. “Bunu tam olarak neden soruyorsun?” Sesi gayet sessiz bir uyarıydı.

Neler oluyor? Belki de iblis psikolojisi insanlarınkinden farklıydı ama kesinlikle savunmaya geçmişti. İstemedi tehlikeli sayılabilecek sulara girmiştin.

Ani bir nefes aldım. "Bir nedeni yok. Ay varsa yıldız da olmalı diye düşündüm sadece."

Orion derin bir nefes aldı. "Yıldız, Işıkgetiren'i simgeler; seçilmiş liderimizi. Bu sembolü uzun zamandır kimse görmedi."

İçimi buz gibi bir ürperti kapladı. "O zaman yıldız sembolü kralda değil, öyle mi?"

"Onun sembolünü hiç görmedim. Kimse görmedi." Etrafındaki gölgeler bıçak gibi keskinleşerek değişiyor, daha da kararıyor gibi görünüyordu.

Bütün bunlar güzelliğiyle neden baştan çıkarılamayacağımın muhteşem bir hatırlatıcısıydı. Mükemmel görünüyor muydu? Evet. Dürüst olmaktan çok uzak ve muhtemelen bir katil miydi? Yine evet.

"Dükü öldürmek senin için çocuk oyuncacı gibiydi," dedim. "Gerçekten gerekli miydi bu?"

"Seni öldürmeyi öyle çok istiyordu ki kurallara uygun oynamadı. Sorun çıkaracak gibi geldi."

Suratımı astım. "Yani ilişkilerinde zor bir durumla karşılaştığında... İşleri kolaylaştırmak için sorun yaşadığın kişileri sık sık öldürür müsün?"

Kaşları kalktı. "İlişkilerde zor durum mu? Biri seni öldürmeye çalıştığında bunu böyle mi adlandırıyorsun?"

"Tamam. Anlaşıldı." Başım dönüyordu ve bu dünyadaki tehlike seviyesine ayak uydurabildiğimden pek emin değildim.

Orion'ın kolundaki ölümü düşündüren dövmeye, yılan şeklindeki darağacı ilmiğine göz ucuyla baktım. "Bana sembolünden bahsetmeyeceğine göre, o dövmeyi neden yaptırdığından bahsetmeye ne dersin?"

Çenesinde bir kas gerildi ve ayağa kalkarak tepemde dikildi. "Zafer kutlama partine gitmeliyiz."

Şuna bak! Yine konuşulması yasak bir konu. "Saçımı ve makyajımı yapmam için bana biraz zaman ver."

En kötü düşmanımla müttefik olabilirdim. Ama en azından yeni bir şey öğrenmiştim. Annemin katilinin kim olduğunu bulmak istiyorsam iblislerden güçlü tepkiler almaya çalışmak zorundaydım. Sembollerini görmem gerekiyordu.

Ne yazık ki bu süreçte bir sürü iblisi kızdırmak zorunda kalacaktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Taksimiz Ishtar Tapınağı'na ulaştığında bizi karşılamak için başka bir kırmızı halı serilmişti.

Tapınak, Baal Kulesi'nin hemen kuzeyinde ve Orion'ın yaşadığı yerin güneyindeydi. İki tarafta da küçük kalabalıklar cep telefonlarıyla fotoğraflar çekiyorlardı. Saat gece biri geçiyordu, burada kimsenin uyumadığı izlenimine kapılmaya başlıyordum. Arabadan indiğimde bizi izleyen kalabalık için yeterince iyi giyinmemişim gibi hissettim. Ama Mortana utangaç olmazdı, bu yüzden herkese kendini beğenmiş iblis ifadesiyle gülümsedim. Orion yanıma geldiğinde halının üzerinde kalçalarımı sallayarak yürüdüğümden emin oldum.

Nemli okyanus meltemi saçlarımdan arasından esti ve dudaklarımdaki tuzu yaladım. Ishtar Tapınağı aslında bir bar olarak kullanılıyordu ama yine de Dorik sütunları ve çatıdan çıkıntı şeklinde uzanan güzel, kanatlı kadın heykelleriyle hâlâ bir tapınak gibi görünüyordu.

Orion'la birlikte merdivenlerden çıktım ve upuzun, açık kapılardan geçtim. Kendimi altın rengi taştan devasa bir salonda buldum. Gece kıyafetli ve takım elbiseli iblisler mavi-altın rengi çini kaplı zeminde duruyorlardı. Sağdaki ve soldaki duvarlarda mozaikler altın rengi aslan resimleri oluşturmıştı. Hemen karşınızda sütunların arkasında doğrudan okyanus görünüyor ve yumuşacık bir meltem içeri esiyordu. Işıl ışıl

yakamoz, dalgaların gece göğü altında sim gibi parlamasına neden oluyordu.

Sağımdaki, aynanın önünde içki şişelerinin dizildiği altın rengi tuğladan kokteyl barına baktım. *Tanrım!* Burası harikaydı. Gerçekten bir *succubus* olmamam talihsizlikti.

Orion'a baktığımda içimi huzursuzluk dalgası kapladı. Birçok nedenden dolayı onun düşmanım olmasını istemiyordum. Ama yıldız sorusuna verdiği tepkiye bakılırsa bu olasılığı göz ardı etmemem gerekiyordu.

Bara geçip barmenle sohbet edişini izledim. Benden kaçıyor muydu?

Bugün olanlardan sonra sinirlerim iyice gerilmişti. Ama gölge kişiliğim Mortana bir içki istiyordu. Bu yüzden yanımdan geçen hizmetkârın tepsisindeki şampanya bardaklarındaki köpüklü kokteyllerden birini aldım; bir yudum içince cin ve limonun tadı damağıma yayıldı.

Odaya bir sessizlik çökrüğünde dönüp Kral Cambriel'in geldiğini gördüm, altın sarısı saçları enfes bir kadife takım elbisenin üstüne dökülüyordu. Stratejik noktalarında yırtmaçları olan ipeksi gece elbisesinin üstüne siyah deri ceket giymiş Lydia'yla kol kola yürüyordu. Lydia'nın elbisesi bel, göğüs ve bacak dekolteleriyle vücudunun bazı küçük kısımlarını sergiliyordu. Çok havalı görünüyordu.

Havalı *olmayan* şeyse bakışlarımla buluştuğunda bana hırlamasıydı.

Henüz bunu bilmiyordu ama muhtemelen bu barda kralın kolunda olup olmasını umursamayan tek kişi bendim. En azından Orion'la yaptığım anlaşmanın önüne geçemezdi.

Bu akşam burada iki hedefim vardı. Birincisi, zaatlarıyla ilgili bilgi almaya başlayabilmem için kralın dikkatini çekmekti. Diğeriyse bana özeldi. Bu kalabalığı iblis sembollerinden bazılarını görmek için yeterince kızdırabilir miydim?

Bazılarının dönüşmelerine neden olacak kadar güçlü duygular uyandırabilir miydim?

Orion kendisinin, kralın, Lydia ve Mortana'nın ateş büyüsüne sahip olduğunu söylemişti. Bu da onları elemek için üç sembol görmem gerektiği anlamına geliyordu.

Kralın dikkati şu an Lydia'nın üstündeydi. Lydia'yı nasıl öfkeliendireceğime ve aynı anda da kralı nasıl kışkırtacağıma dair bir fikrim olduğunu düşünüyordum. Lydia bir şampanya kadehi aldı, sonra eğilerek gizli bir şey anlatıyormuş gibi krala bir şeyler fısıldadı.

Kralın dikkatini çekmenin zamanıydı ve bu, Orion'ın dikkatini çekmek anlamına geliyordu. Kıskançlık bu gece dostum olacaktı.

Ama Orion'ı bulmadan önce kafasında beyaz buklelerden âdeta bir hale olan dişi iblis gözüme çarptı. Elmacık kemikleri açık renkli simlerle parlıyordu. Gergin bir gülümsemeyle sallana sallana bana doğru geldi. "Pekâlâ, Mortana. Tebrik ederim." Boğazına dokundu ve yüzünü ekşiterek yutkundu. "Daha önce seninki gibi zehirleme gücüne sahip bir iblisle karşılaşmamıştım. Epey ilginç. Miasma⁹ büyüsü."

Ona yapmacık bir ifadeyle gülümseyerek omuz silktim. "Durduk yere birilerini zehirlemek için bir nedenim olmuyor genelde."

"Ben Nama."

Ah... Buz güçleri olan iblis.

Bakışları omzumun üzerinden arkaya kayınca ifadesi değişti. Dudaklarını yaladı, göz bebekleri büyüdü. Arkama şöyle bir bakınca Orion'ı gördüm.

Yani Nama bana bu yüzden yaklaşmıştı. *Düşmanlarını yakınında tut.*

9 Bilim insanlarının çok sayıda önemli hastalığın sebeplerini açıklamak için kullandıkları bir teori. -d.n.

Nama'nın gri gözleri benimkilere kilitlendi, bana attığı bakış vücudumun ürpermesine neden oldu. "Dükün yeni biriyle yakınlaştığını görmek ilginç. Sen gelmeden önce o ve ben gayet iyi arkadaş olacaktık." Beyaz saçlarını omzundan geriye attı. "Kabul etmeliyim ki henüz doğru dürüst tanışma fırsatımız olmadı ama bence evlilik için ona en uygun eşlerden biri olarak görüyorum."

"Ah, öyle mi?" Kaltak Mortana kafasına girmeye çalışarak kokteylimden bir yudum aldım. "Kim tarafından uygun görülüyorsun?"

Dudakları inceldi. "Birçok kişi tarafından. O da ben de zengin ailelerden geliyoruz. Bilirsin işte, çok ortak yanımız var. İkimiz de okyanusu çok seviyoruz."

Gölge kişiliğim onu çok sinir bozucu buldu, ben de kokteyl kadehimi kaldırıp içine baktım. Nama'yla ilgilenmiyormuş gibi görünerek içeceğimi çalkaladım. "Herkes okyanusu çok sever. Neden bunun seni uygun eş olarak sınıflandıracağını düşünüyor olabilirsin ki? Bu, güneş ışığını sevmek gibi bir şey."

Ters bir tavırla, "O, hamur işlerini seviyor ve ben şahane bir aşçıyım," dedi. "Ayrıca bir okyanus mağarasında uyluğumu yaraladığımda beni iyileştirdi. Dinle Mortana, fânilerle çok fazla zaman geçiriyor olabilir misin? Sen de onlar kadar geri zekâlı ve bayağı görünüyorsun. Seninle ilgili yolunda olmayan bir şeyler var."

Ona üstünlük taslayan bir ifadeyle gülümsedim. Mortana'nın ne söyleyeceğini kestirmenin o kadar da zor olmadığını keşfetmeye başlıyordum. "Bayağı olabilirim ama tahmin edecek olursam uyluğunu bilerek yaralamış, sonra da yardıma ihtiyacın olduğunu haykırarak Orion'a koşmuşsundur. Onun, çaresizliğinin kokusunu alabildiğini düşünüyor musun?" Nama'nın yanaklarının kızarmasını izleyerek kokteylimden içtim. "Merhameti şefkatle karıştırma, şekerim."

Vay! Mortana tam bir sürtüktü. Ve belki de biraz eğlen-
celiydi.

Nama'nın gözleri gölgelerle karardı ve çenesi kasıldı. Öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Benden daha yaşlısın, Mortana. Ama kralın akıllılık ederek şehri senin türünden neden kurtardığı bana anlatıldı. Senin gibi *succubus* sürtükleri senin yaptığın gibi becerilmek için yalvararak şehrimizin şerefini iki paralık ettiler. Mide bulandırıcı. İğrenç. Hakkında söylenenleri duydum. Ellerin ve dizlerin üstünde nasıl yalvardığınla ilgili söylentileri. Orion'ı, onun için bacaklarını açarak bir haftalığına büyüleyebilirsin ama bir mendil gibi *kullanılmış* olduğunu, fâni bir fahişeden daha iyi olmadığını çabucak anlayacak. Daha genç, daha masum birini isteyecek. Erkekler her zaman öyle yaparlar. Söyle bana fahişe, kadim dünyadaki *succubus* Jezebel'e ne olduğunu biliyor musun?"

Yüzümdeki o sakın gülümsemeyi bozmadım ama hiçbir fikrim yoktu. "Tabii ki," dedim.

"Belki sen de kendini bir saray penceresinden atılmış, atlar tarafından ezilmiş, sonra da sokak köpekleri tarafından yenilmiş olarak bulursun," diye tısladı. "Tıpkı Jezebel gibi."

Ah! Her gün yeni bir şey öğreniyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yüzümdeki sakın ifadeyi korudum ve tek kaşımı kaldırdım.
“Bu bir tehdit mi, Nama?”

“İhtiyacınız olduğunda türünüzü korumak için hiçbir erkek iblis devreye girmedi. Sizi becerdiler, sonra da ölüme terk ettiler. Senin evlenilecek bir kadın olmadığını anlamak için fahişe gibi kızıl saçlarına ve tiksindirici hareketlerine bir kez bakmak yeterli. Sen sadece kolay elde edilen ve her an hazırda bulunan bir deliksin.” Geriye çekildi ve kirpiklerini kırıştıtarak bana baktı. “Sizinle konuşmak çok güzeldi, Düşes.” Sonra arkasına dönüp gitti.

Söyledikleri doğrudan Mortana'ya yöneltilmişti ama yine de midemin öfkeyle kasılmasına neden olacak kadar kişisel şeyler de dâhildi. Bir fâniden daha iyi değil mi? *Fahişe gibi kızıl saçlı mı?*

Nama'dan pek hoşlanmadığımı belirtmem gerekiyordu.

Dönüp baktığımda hemen Orion'ın yanına gitmiş olduğunu, ona kıkırdarak bir şeyler fısıldadığını görünce kıskançlığın küçük kıvılcımını hissettim. Ama bu çok saçmaydı. Orion'la benim elbette gerçek bir ilişkimiz yoktu. Beni casusluk yapmam için tutmuştu, ben ona bir şüpheliymiş gibi yaklaşıyordum ve hepsi buydu. Ama Nama ona hayranlıkla bakarken, onun dövmeli kolunu hafifçe okşarken, kendimi

onlara dik dik bakarken buldum. Bilinçaltım, gölge kişiliğim sinirlenmeye başlamıştı.

Arkama baktığımda kralın dikkatinin Lydia'nın üzerinde olduğunu fark ettim.

Bütün bu sinir bozucu rezaleti kendi avantajıma çevirme vakti gelmişti. *Hem de hemen.*

Tekrar Orion ve Nama'ya döndüm. Orion şimdi bana bakıyordu, dudağının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Sanki kışkırdığımı anlamış gibiydi. Ama bunu hissetmiş olmasına imkân yoktu, yani muhtemelen paranoyaklaşıyordum.

Bilinçaltımdan yardım alarak Mortana'ya yakışır, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle parmağımı oynatıp Orion'i yanıma çağırdım.

Nama'yı başından savıp bana yaklaşmasını izlemenin tatmin edici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Nama her an kafamı koparacakmış gibi öldürücü bakışlar atıyordu. İşin kötüsü, bunu muhtemelen yapabilecek olmasıydı.

Orion ağır hareketlerle, gözlerini bana dikerek bir avcı gibi yaklaştı. Sadece birkaç santim ötedeyken uzanıp yakınımaya çekerek, "Hadi, kralı kışkırtalım," diye fısıldadım.

"Merhaba, canım," dediğinde fısıltısı omurgamda hissettiğim baştan çıkarıcı bir okşayış gibiydi. Nabzım hızlanmaya başladı. "Çekingenliğini geride bırakmaya hazır mısınız?"

Bütün bunlar sadece gösteriş için olsa da onun yakınında olmak ve büyüünün vücudumda nabız gibi atışı nefesimin kesilmesine neden oldu. "Evet." *Unutmamalıyım ki... O benim süphelim.*

Elimden tutarak beni kralın yanındaki sandalyeye doğru götürdü. Daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına çekti. Artık bütün gözlerin üstümüzde olduğunu hissedebiliyordum ama benim tüm dikkatim Orion'daydı. Onun çarpıcı güzelliği

beni hâlâ şaşkına çeviriyordu. Gözleri kararırken göz kapakları ağırlaştı. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Alçak bir sesle, "Arkadaşın Nama görünüşe göre ona ait bir şeyi aldığımı düşünüyor," dedim.

Orion'ın parmak uçları bacağıma, dizimin hemen üstüne değdi ve vücuduma sıcaklık yayıldı. "Ben kimseye ait değilim." Eli, işkence gibi bir yavaşlıkla kalçalarımın doğru ilerlerken elbisemin altına kaydı. Dokunuşu âdeta yakıyordu. Eğildiğinde dudakları hafifçe dudaklarıma değdi. Kaos Lordu'nun işkence gibi kendisine hâkim olma kapasitesi vardı. Dudaklarının benimkilere dokunuşu, ipek sütyenimin içinde meme uçlarımla sertleşmesine neden oluyordu. Eli daha da yukarı çıkınca beraberinde elbisem iyice toplandı. Parmak uçları tenimi yavaşça aşağı yukarı okşadı...

*Tanrım! Onu yalnız kalabileceğim bir yere götürmek istedim.
Bu sadece bir görev.*

Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor muydu acaba? Onu çekici bulmadığımı söylediğimde gözünün içine baka baka yalan söylediğimi fark etmiş miydi?

Ona gelecek olursak kasları iyice kasılmış gibi görünüyordu. Belki de kendisine hâkim olması o kadar da kolay değildi.

Kendimi daha fazla tutamadım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Parmakları elbisemin altından kalçamı sıktı. Yavaş ve nefis bir şekilde, dilini benimkine değdirerek öpücüğüme karşılık verdi. Dudaklarımdan geriye çekildiğinde kalbim kontrolden çıkmış hâlde atıyordu. Onun için yanıp tutuşuyordum. Üstelik bütün bunlar diğerlerinin önünde oluyordu. Bu benim değil, *Mortana'nın* hatasıydı.

Artık herkesin bizi izlediğini hissedebiliyordum ama aslında hiç umurumda olmadığını fark ettiğimde kendim de şaşırımdım.

Orion dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Neden daha fazlasını istediğin hissine kapılıyorum?" Derin ve titreşimli sesi ona iyice yaslanmama neden oldu.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Sadece rolümü oynuyorum," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Parmak uçlarının okşayışı ardında yakıcı bir iz bırakan yavaş ve çıldırtıcı bir dokunuştı ve şimdi de iç çamaşırlarıma doğru yaklaşmıştı. Bana dokunma şeklinde saygılı bir tavır varmış gibi hissettim. Ona olan arzum içimde bir nabız gibi atıyordu. Elini yavaşça külotuma götürerek parmak ucunu ipek kumaşın üzerinde gezdirdi. Bu his karşısında nefesim kesildi. İpek kumaş sayesinde ne kadar tahrik olduğumu *tamamen* hissedebildiğinden emindim. Yanaklarımın daha da kızardığını hissettim. Tenimde titreşen alçak sesli bir hırıltı duydum.

Muhtemelen buna hemen bir son vermeliydim. *Succubus* olsam da olmasam da onu burada, herkesin önünde becermeyecektim.

"Sanırım bu kadar yeter," diye fısıldadım.

Elini elbisemin altından çıkardığında kucığından kalktım. Etrafıma bakıp herkesin yargılayan bakışlarını gördüğümde yanaklarımın ve göğsümün sıcaktan kızardığını hissettim. Nama elindeki bardağı öyle bir sıkıyordu ki neredeyse kıracaktı.

Ama iblis *sembolü* işte oradaydı; alnında parlayan Bizans altını.

Kadınlardan bazıları bana şaşkınlıkla ağızları açık bakarken sembollerini alev alev yanıyordu. Birinde bir yılan, diğerinde üçgen şekli vardı. Görünüşe göre Orion'la ilgili planları olan tek kişi Nama değildi.

Peki ya Lydia ve kral ne durumdaydı? Yani gerçekten öfkelenmesini umduğum kişiler? İkisinin de görünürde iblis sembollerini yoktu.

Kralla göz göze geldiğimde hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum. Bu biraz ileri gitmek olmuştu, değil mi? Ama istediğimi elde etmiş, ilgisini üzerime çekmiştim.

Hızla yanıma geldi. Gözleri gece kadar siyahtı, açık sarı saçları kadife takım elbisesinin üstüne dökülüyordu. Çenesi öfkeyle gergindi, sırtım bir sütuna yaslanana kadar üzerime geldi. Ellerini başımın iki yanına koyduğunda tacı barın ışıklarıyla parlıyordu.

Kalbim tekledi. *Kesinlikle* dikkatini çekmiştim.

Duruşu sahiplenici ve hükmediciydi. Kadim ve güçlü bir iblis olmam gerektiği için beni sindirmesine izin veremezdim. “Umarım Asmodean Bölgesi’ndeki yeni evin hoşuna gider. Evi yenilemek için fâni hizmetkârlarımı gece gündüz çalıştırdım. En iyi büyücülerime de gerekeni yapmaları için emir verdim. Sana arzuladığın *her şeyi* verebilirim.”

Sakin bir ifadeyle gülümsedim. “Henüz görme şansım olmadı. Buraya gelmeden önce Orion’ın dairesindeydim.”

Kasları gözle görülür şekilde gerildi. “Bir kralla olabilecekken neden bir dükle yetinesin ki?” Neredeyse yalvarır gibi konuşuyordu. Orion’a ait olmam onu çıldırtıyordu. “Anlamıyorum.”

Keskin yüz hatlarına baktım. “Bir kralla birlikte olabilir miyim?”

“Babamla birlikte olduğun günleri hatırlamıyor musun?” derken dişlerini sıkıyordu. “Seni ne kadar istediğimi hatırlamıyor musun?”

Elbette. Kıskançlıkla motive olan küçük prens, babasının sahip olduğu şeyi, *succubus* metresi istemişti.

Gülümseyerek, “İstediniz mi?” diye sordum. “Çok uzun zaman önce gibi geliyor. Sadece Orion şu anda daha çok ilgimi çekiyor. Bana çok önem veriyor, kendisiyle ilgili her şeyi paylaşıyor. Siz bana kendinizden pek bahsetmediniz. Onu neyin

savunmasız bırakacağını bilmediğim sürece birini arzulamak benim için zor.”

Kralın omzunun üzerinden Lydia'nın öfkeden köpürdüğünü görebiliyordum. Ne yazık ki sembolünü hâlâ göremiyordum.

“Yarın,” diye cevap verdi. “Yarın Baal Kulesi'ndeki özel dairemde bir parti vereceğim. Sen de orada olmalısın. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Ayrıca yalnız başına gel, dükü getirmen için hiçbir sebep yok.”

Her ne kadar çelişkili bir durum gibi gözüксе de dük, kralın ilgisinin anahtarıydı. Kral üzerindeki bütün gücüm onun kıskanmasına bağlıydı.

“Yalnız gelmeyi çok isterdim ama Orion da bana katılacaktır mutlaka. Siz bana kendinizle ilgili daha çok şey anlattığınızda birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz.”

Hafifçe başını salladı, sonra ellerini indirdi. Bana attığı bakışa bakılırsa “*hayır*” kelimesini çok sık duymuyordu. “Tamam, dükü de getir,” diye mırıldandı. “O benim için bir tehdit değil.”

Orion'ın casusluk görevi için iyi haber şuydu ki kral çok da iyi bir yalancı değildi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

A smodean Bölgesi'ndeki yeni evime ulaştığımızda neredeyse şafak vaktiydi. Orion'la, herkesin önünde öpüşmemiz hakkında tek kelime etmeden bir taksiye atladık. Ona sadece bir sonraki akşam için parti planlarımız olduğunu söylemiş-tim. Kaydettiğim ilerlemeden memnun olmuşa benziyordu.

Evime vardığımızda siyah takım elbiseli ve şapkalı bir adam benim için taksinin kapısını açtı. İkinci bir kâhya binanın dış kapılarını, açık mavi ve altın rengi çini kaplı bir koridora açtı. Açık renkli pürüzsüz taş kemerler üzerimizde yükseliyordu. Köşedeki kıvrımlı merdivenler üst kata doğru uzanıyordu.

Lobinin ortasındaki tavana, bacaklarına ve vücuduna yılan dolanmış çıplak bir kadın resmi çizilmişti. Onun Li-lith olduğunu düşündüm. Salonun büyük çoğunluğu büyüyle yenilenip parıldarken tavanın rengi zamanla solmuş ve yer yer dökülmüştü.

Orion tamamen hareketsiz kalarak uzun süre duvar resmine baktı. Normalde bir şeylerden sıkılmış gibi görünüyordu ama ya çıplak kadın ya da yılan dikkatini çekmişti. Sanki biraz içindeki hayvansı yanına dönüştüğünü, etrafındaki havaya karışan gölgeleri hissettim.

O Lilith'i incelerken ben salonun diğer ucuna doğru git-tim. Burada kemerler kocaman bir havuzun olduğu avluya açılıyordu. Havuzun ötesinde, bir dizi sütunun arasından nehri

görebiliyordum. Karanlık sular sabah ışııyla parıldıyordu. Nehrin hemen diğer tarafındaysa tehlikeli Elysium Vahşi Ormanları vardı. Orada hayatım için savaşıarak geçirdiğim saati hatırlamak istemeyerek ürperdim.

Orion, Püritenlerin doğal yaşamın tehlikeli olduğunu düşündüklerini söylemişti. Şu an onların korkusunu hissedebiliyordum. Şeytanın onları neden korkuttuğunu anlıyordum. Bu iblislerin ilkel güçleri, hayvani yanları dehşet vericiydi.

“Uyuman gerek.” Orion’ın kalın sesi beni endişelerimden çekip uzaklaştırdı.

“Buna karşı çıkamam.” Vücudum artık bitkin düşmüştü ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Orion’ın peşinden merdivenleri çıktım ve bir zamanlar kızıl kahveye boyanmış ama rengi zamanla solmuş kapının önünde durduk. Orion maymuncuk anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Sonra da anahtarı bana verdi ve ışığı yaktı. Kendimi avucumdaki anahtara öylece bakarken ve parmağımı şeklinde gezdirirken buldum.

Benim de böyle bir anahtarım vardı; Orion beni kaçırdığı geceye kadar hep yanımda taşıdığım birkaç şeyden biriydi. Anahtara bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Sonra onu cebime koyup Orion’ın peşinden odaya girdim.

İçerideki duvarlar Orta Çağ’daki bir kale gibi taştandı, tek farkı pürüzsüz ve parlak olmalarıydı. Devasa pencereler havuza bakıyordu. Güneşin ilk ışıkları gökyüzünü altın rengine boyarken suyun üzeri şeftali rengi bir ışıpta parlamaya başlamıştı. Merdivenler, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim asma katta bir odaya çıkıyordu. Tavanda, bir zamanlar mumlarla aydınlanan ama şimdi ampullerin kullanıldığı ahşap avize asılıydı.

Orion, “Kral bugün buraya elektrik döşetmiş olmalı,” dedi. “Umutsuzca seni etkilemeye çalışıyor.”

"Mortana babasıyla birlikteyken onu arzuladığını söyledi," deyip gülümsedim. "Kral gerçekten Oedipus kompleksi¹⁰ yaşıyor."

"Elbette babasının sevgilisini istiyordu." Orion duvardaki nişe doğru gidip içine baktı. "Her şeyi *saçma bir şekilde* modernleştirmiş. Mutfğa *cappuccino* makinesi koymuş, daha bende bile yok. Şu an kralı baştan çıkarmam mı gerekiyor diye merak ediyorum."

Merdivenlere doğru gittikten sonra dönüp Orion'a baktım. "Kalacak mısın? Yani tehlikede olabileceğimi söyledin."

Buz mavisi gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifade belirdi ve kendini deri koltuklardan birine bıraktı. Kollarını arkasına doğru uzattı. Gömleği muhteşem vücuduna yapışırken ne kadar seksi görüldüğünün farkında olduğunu hissettim. "Burada olacağım," dedi.

Nasıl başardıysa bu tek cümleyi uygunsuz bir davet gibi söylemişti.

"Bardaki o öpücük sadece görev içindi, tabii ki." Bunu neden söylemişim? Sözlerim kulağa savunmaya geçmiş gibi geliyordu.

"Tabii ki. Anlaştığımıza sevindim." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Git uyu, Rowan. Ben burada olacağım."

Güneş kemerli pencerelerden odaya vurduğunda bile şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak yatakta uyumaya devam ettim. Uyandığımda öğle güneşi çoktan gökyüzünde tepedeydi. İç çamaşırla uyumuştum ve çarşaf çıplak tenimde ipeksi bir his uyandırıyor.

10 Bir çocuğun karşı cinsten ebeveynine duyduğu arzuyu ve aynı cinsten ebeveynine karşı hissettiği kıskançlığı ve öfkeyi tanımlayan teori. —d.

Doğrulup oturdum ve etrafımdaki güneşle yıkanmış odayı inceleyerek gözlerimi ovuşturdum. Süitin üstündeki asma katta, bir tarafında tırabzan bulunan geniş bir yatak odası ve gösterişli bir küvetin olduğu mermer bir banyo vardı. Uyku sersemliğini üzerimden atıp kendime gelmeye çalıştım. Burada geceyle gündüz birbirine karışmış gibiydi.

İç çamaşırımı çıkarıp duşu açtım. Fayansların arasında buharlar yükselmeye başlarken sabunu alıp yıkanmaya başladım.

Orion'ın dudaklarının dudaklarıma değişini ne zaman düşünsem nabzım hızlanıyordu. Üstünde o gömlek olmadan nasıl görüneceğini...

Çıldırılmış bir hâlde onun burada, benimle olmasını istedim.

Onunla ilgili her şey dikkatimi dağıtıyordu. Akan soğuk su zihnimi açıp duyularımı canlandırana kadar düşün derecesini kısıtım.

Bu akşam kralın özel dairesinde bir partiye gitmem gerekiyordu. Onun dikkatini çekmekte bu kadar hızlı ve başarılı olmamdan çok memnundum. Ama ya annemin cinayetini çözmeden önce zayıf noktasını öğrenirsem? Henüz tek bir yıldız sembolü görmemiştim ve katili bulana kadar bir süre daha burada olmam gerekiyordu.

Acaba... İstedigimi elde edene kadar Orion'a yalan söyleyebilir miydim?

Kahretsin. Hayır. O, Shai'nin hayatını tehdit ederken olmazdı.

Buz gibi düşün altında tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım küçük çakıl taşları gibi sertleşti. Dişlerim birbirine çarpmaya başlayınca suyu kapattım.

Bir havlu alıp kurulanmaya başladım ama asma katta hiç temiz kıyafetim olmadığını hatırladım.

Titreyerek tırabzanın yanına gittim. Kenardan baktığımda, birinin Orion'ın dairesinden bütün yeni kıyafetlerimi getirmiş olduğunu gördüm.

Havluya sarınarak merdivenlerden indim. Odada bir kapı sesi yankılandı ve Orion'ı, gümüş rengi saçları dağınık bir hâlde kapıyı açmaya giderken izledim.

Görmeyi beklemediğim, gerçekten de görmek istemediğim şeyse Nama'nın bir sepet taze pişmiş hamur işiyle sallana sallana içeri girmesiydi.

Kruvasanlarla kendini Orion'a kanıtlamaya gelmişti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Beyaz saçları ince beyaz bir elbisenin üstüne dökülüyordu. Elbise bir yandan masum yazlık elbise gibi görünüyordu. Öte yandan öğle güneşi kumaşa vurduğunda neredeyse transparan olmasının bir kaza olduğunu sanmıyordum. Kumaşın üstünden memelerinin şeklini, esas duruştaki meme uçlarını görebiliyordum; kapının girişine vuran güneş ışığında resmen parlıyordu.

Bana öldürücü bir bakış attıktan sonra Orion'a dönüp gülümsedi. "Leviathan Otel'e çikolatalı kruvasanlar götürmüştüm ama kapıdaki görevli burada olduğunu söyledi. Bunu biraz şaşırtıcı bulduğumu belirtmem gerek. Onun türüne dair bildiklerimiz göz önünde bulundurulursa sana hiçbir zarar gelmediğinden emin olmak istedim."

Çenemi kaldırıp bir iblisinki gibi gururlu bir ifadeyle merdivenlerden indim. "Gördüğün üzere o gayet iyi."

Orion kruvasanlardan birini alıp koltuğa oturdu. Benimle göz göze gelip muzip bir ifadeyle gülümsedi, gözleri ışıldıyordu. "İyileşmesi mümkün olmayan kalıcı bir iz bırakmadı."

Nama'nın tepkisini izleyerek dudağımı ısırđım. İblis sembolü altında parlıyordu. Bütün iblisleri kıskırtmak bu kadar kolay olsaydı katili kısa sürede bulurdum.

Havlumu tek elimle tutarak sepetten sıcak bir kruvasan aldım. "Kahvaltı için teşekkürler. Artık gidebilirsin." Ah...

Bilinçaltı karakterim tam bir kaltaktı ama kesinlikle eğleneliydi. "Yarın sabah da gelmekten çekinme Nama. Yine iştahımızı açacak faaliyetler yapmış olabiliriz."

Sembol teninde kor gibi parlıyordu. Dudaklarını incecik bir çizgi hâlinde sıktı ve gitmek için arkasına döndü. Ama tam kapıdan çıkmadan önce aniden dönüp beni ensemden *seriçe* yakaladı. Kendine doğru çekip yaklaştıırken havlumu düşürdüm. Ağzını kulağıma dayayıp fısıldadı. "Seninle ilgili bir sorun var. Fahişe olman dışında bir sorun. Seni ormanda o ruhaf tulumla gördüm. O iğrenç kokuyu aldım. Havyan idrarı gibi kokuyordun. Kimse bana inanmıyor çünkü çıldırdığımı düşünüyorlar ama ben oyununun ne olduğunu öğrenmeyi planlıyorum."

Orion arkadan, "Çek ellerini onun üzerinden, Nama," diye hırladı.

Nama boynumu bırakıp bana hırsla tısladı. Gerçek bir yılan gibi tısladı.

Yanaklarım öfkeden kızarıırken havlumu yerden almaya çabaladım. Şu an neyin daha korkunç olduğundan emin değildim; bu iki iblisin önünde tamamen çıplak olmak mı yoksa Nama'nın fâni olduğumu anlayabileceği gerçeği mi?

Kapı arkasından çararak kapandı ve telaşla havluyu vücuduma sardım. Orion'a döndüğümde yanaklarımın kıpkırmızı olup ısındığını hissedebiliyordum.

Orion'sa zevkten dört köşe olmuş, aşırı eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Ne?" diye çıkıştım.

Sadece omuz silkti. "Az önceki tekrar görmeyi sorun etmeyeceğim muhteşem bir manzaraydı. Hepsi bu."

Dışlerimi sıktım. "Bir sorunumuz var."

Gülümsemesi kaybolurken, "Var," diye onayladı. "Tehdit altında hissettiği için seni fazla yakından izliyor ama onunla

ilgili endişelenmen gerekeceğini sanmıyorum. Burada pek güvenilirliği yok, herkes onun kaçık olduğunu biliyor. Hislerini kontrol etmeyi asla öğrenemedi.” Gözleri çıplak omuzlarımda gezindi. “Havlusuz hâlden daha çok hoşlandım.”

“Giyinebilmem için arkayı döner misin?” diye sordum.

İç çekerek arkasını döndü. “Bu akşam kralın dairesindeyken kral seni yalnız görmek isteyebilir ama ben sana yakın durmak istiyorum. Şu ana kadar anlamış olacağın üzere kral tehlikeli olabilir.”

Orion’ın sırtı bana dönükken havluyu yere bıraktım. Havlu yere değdiğinde, göğsünden neredeyse fark edilemeyecek kadar alçak sesli bir hırıltı geldiğini duydum. Beni istiyordu.

İblis *sembolünün* ortaya çıkmasını sağlamak, gerçekten şüpheliler listeme ait olup olmadığını görmek için ne yapmam gerekiyordu?

Çırılçıplak bir hâlde koltuğun üstündeki kıyafet çantalarının yanına gittim, omzumun üzerinden göz ucuyla Orion’a baktım. “Ne giymeliyim? Transparan siyah külotu mu yoksa kurdeleli ve jartiyerli olan beyazı mı?”

Keskin bir nefes aldı. “Transparan siyah,” derken sesi alçak ve boğuk çıktı. Yanında duran elini yumruk yapmıştı.

İncecik siyah külotu bacaklarımdan geçirirken, “Bu akşam partide yanımda olacaksın. Demek benim koruyucumsun,” dedim. Külotu kalçamdan yukarı çekerek giydikten sonra takımı olan sütyeni aldım. “Sana ihanet etmediğim ya da herhangi bir şeyi berbat etmediğim sürece... Ki öyle bir şey olursa da en yakın arkadaşımı öldüreceksin.”

“Bu güzel bir özet oldu.”

Çantaların içlerini tekrar karıştırarak ipeksi kırmızı bir yazlık elbise buldum. Elbiseyi üstüme geçirdim; etek boyu uyluklarımda, popomun hemen altındaydı. “Artık arkana dönebilirsin.”

Olduğu yerde dönünce derin buz mavisi gözleri yıldızlar gibi parıltıdı ama ilk kez içlerinde hüzne benzer bir şey gördüm. “Gerçekten ona çok benziyorsun. Bu çok rahatsız edici.”

“Ama ben o değilim.” Tuhaf bir şekilde bu tam anlamıyla doğruymuş gibi gelmiyordu. Dün akşam onun karakterine öylesine kolaylıkla bürünmüştüm ki bir parçammış gibi gelmişti. Daha da beteri, o olmaktan keyif alıyordum. Onun gibi davranmak tuhaf bir şekilde özgürleştiriyordu. “Aslında sen kendinle ilgili hiçbir şey açıklamadın. Mortana’nın ne yaptığını ya da neden intikam için böylesine yanıp tutuştuğunu anlatmadın.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve aramızdaki sessizlik uzayıp gitti. Sonunda, “Annemin ölümünde Mortana’nın parmağı var. O ölünce, Mortana’yı tekrar bulduğumda onu vahşice öldüreceğime dair kan yemini ettim,” dedi.

Keskin bir şey âdeta kalbimi deldi. Bütün bunlar, casusluk, öfke, hepsi annesinin intikamını almak içindi. Orion’la benim beklediğimden daha çok ortak yanımız vardı.

“Ve onunla kan bağı olan yakın akrabalarını,” diye ekledi. “Soyunun kökünü sonsuza dek kazımak için. Ama onun dışında ailesindeki herkes çoktan öldü.”

Göğsüm panikle düğümlendi. “Tıpkı ona benziyorum. Onun soyundan gelmediğime emin misin?”

İç geçirdi. “Fâniysen onun soyundan gelmiyorsundur. Biz fâni çocuklar dünyaya getirmeyiz. Aslında neredeyse hiç çocuk dünyaya getirmeyiz, o nedenle de yok edilecek herhangi bir soyunun olması pek muhtemel değil. Kral Nergal’a Liluların yok edilmesinde yardım ettiğinde de bütün akrabalarını öldürdü.”

Göğsüm biraz daha sıkıştı. “Annenin başına gelen için üzgünüm.”

Kaşlarını çatarak, “Eh, senin hatan değildi. Sonuçta sen aslında Mortana değilsin,” dedi

"Hayır, bu sadece fânilerin söylediği bir şey," deyip derin bir nefes aldım. "Benim annemi de birisi öldürdü." Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz onları gerçekten söylediğime şaşırdım.

Orion, "Ah!" deyip, başını yana eğerek hiç kıpırdamadan durdu. "Bana anlatmadığın şey buydu. Annen öldürülmüş."

"Birisi onu Osborne Ormanı'nda yakarak öldürdü. Ben de oradaydım..." Göğsüm sıkıştı ve nefes almam zorlaşmaya başladı. "Onunla birlikteydim ama çoğu şeyi hatırlamıyorum. Sadece yanık et kokusu, daha çok..." Hisler boğazımın tıkanmasına neden oldu ve gerisini getiremedim. Şüphelilerimden biriyle bu kadar çok şey paylaşmamalıydım. Gizli polislikte epey başarılıydım gerçekten.

Orion uzanıp yanağımdan bir gözyaşını sildi. "Devam et."

"Bazı düşüncelerim başkalarının duymayı kaldıramayacağı kadar karanlık," dedim.

"Benim için değil." Gözleri uçsuz bucaksız bir maviydi. "Sanırım bu konuda herhangi bir sınırim olmadığını göreceksin."

Vicdan azabından içim içimi yiyordu. "Tamam o zaman, işte sana bir soru. O yanarak ölürken ben neden hâlâ hayattaydım? Neden koşmaya devam ettim?"

Orion'ın gözleri gölgelerle karardı. "Kendimizi hayatta tutmak zorundayız. Doğanın kanunu bu. Annene gelecek olursak, o da seni hayatta tutmak zorundaydı. Bu da doğanın kanunu."

"Yani annen öldüğü hâlde hayatta kaldığın için hiç vicdan azabı çekmiyor musun?"

Etrafımızdaki hava ısınmaya, neredeyse kavurucu bir hâl almaya başladı. "Ben öyle bir şey demedim," derken sesi fısıltı gibi çıktı.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Senin de intikam almayı bu kadar çok istemenin nedeni bu. Öyle değil mi? Telafi etmek için."

“Ya da belki de öfkem beni ayakta tutuyor çünkü sahip olduğum tek şey o. Beni tanımlıyor ve vicdan azabını alıp götürüyor. İçimde öfkeden başka bir şey kalmadı.”

Göğüs kafesimin ikiye ayrıldığını hissettim. İntikama susamışlığımla ben de onun gibi mi olacaktım? Cesaretimi toplayarak, “Herhangi bir şey için suçluluk duyuyor musun?” diye sordum. “Yoksa buna engel olmanın bir yolunu mu buldun?”

Orion’ın etrafı gölgelerle karardı. “Söyledim sana.” Baştan çıkarıcı ses tonunun altında bitkin bir hâli vardı. “İntikam açlığının dışında neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.”

Etrafımda bir şeyin değiştiğini hissettiğimde nabzım hızlandı. Psikologlar fânilerde yalan söylemeye dair belirtiler aradıklarında endişe belirtilerine bakarlardı. Çoğu insan -psikopat olmayanlar- yalan söylerken gerilirdi. Yalan makinesinin kalp atışlarının arttığını göstermesinin ya da bir yalancının göz temasından kaçınmasının nedeni de buydu.

İblisler hislerini aynı şekilde göstermiyorlardı. Onlar asla stresten kıpırdanıp durmaz ya da gerginlikten gözlerini yere çevirmezdi. Ama dönüşebilirlerdi; vücutları etraflarındaki havayı değiştiriyor, onu daha sıcak ya da soğuk yapıyor gibi görünüyordu.

Ona biraz daha yaklaştım, artık aramızda sadece birkaç santim vardı. “Sana inandığımdan emin değilim. Ama intikam almak isteyeceğim bir şey daha olduğunu bilmelisin bence. Sha’inin kılına zarar gelirse seni öldürmenin bir yolunu bulurum.”

Şeytani bir sessizlik, gece kadar karanlık gözler.

O, benim koruyucum değil. Tam olarak değil. Bunu unutmamalıyım.

Alaycı bir kahkaha attı. “Hâlâ beni tehdit etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Senin kadar kırılgan bir fâniyken hem de?”

“Unutuyorsun, Orion. Ben sınavı tek başıma geçtim. Öyle kolay kolay incinmem.” Bu kelimeleri aslında hissettiğimden fazla cesaretle söylemiştim.

Orion’ın dudaklarında korkutucu bir gülümseme belirdi. “Hayır, incineceğini sanmıyorum. Ayrıca intikam arzusu dışında da bir şeyler hissedebiliyorum sanırım ve bu, çok şaşırtıcı bir durum.”

Bunu bir iltifat olarak alabilir miydim?

Ama dönüşmeye başladığı için gözleri hâlâ gece gibi karanlıktı. Bir iblisin kapkara gözleri fânilere bir mesaj verirdi: *Akıllı olsaydın muhtemelen kaçardın.*

Ve belki de bu, bir avcının yakınlarındayken aklımda tutmam gereken bir şeydi. “Birkaç saat yalnız kalabilir miyim? Kafamı boşaltmam gerek,” dedim.

Ve sen bunu çok zorlaştırıyorsun.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bir elimde *margaritayla* bacaklarım odamın dışındaki havuzun içinde kafamı dinliyordum. Günün büyük kısmını uyuyarak geçirmiştım. Bu yüzden akşamın erken saatleri, turuncu-pembe renklerindeki örtüsüyle çoktan gökyüzünün üzerini örtmüş, gölgelerin uzamasına neden oluyordu. Batan güneş altın rengi taşları kan kırmızısına boyuyordu ve Acheron Nehri'ne parlak turuncu ışıklar yansıtıyordu. Nehrin uzak kıyısında, vahşi ormanın içinde gölgeler birikmişti.

Orion numarasını yeni cep telefonuma kaydederek istediğim gibi beni yalnız bırakmıştı. Nama, Lydia veya başka herhangi birisi bela arayarak ortaya çıkarsa *hızlı aramadan* kendisine ulaşmam gerekiyordu. Böylece koruyucum bir gölge girdabı içinde yanımda belirecekti.

Aynı zamanda bana göz kulak olan kâhya ve fâni hizmetkârlar vardı. Onlardan birisi bana bir sürahi *margaritayla* vegan *taco* getirdi. Ayrıca en önemlisi, Shai benimle havuza girmek için buraya geliyordu.

Eğer seçme şansım olsaydı, burayı terk etmek zorunda kalmasam ve Shai'in hayatı tehlikede olmasaydı burası *benim havuzum* olmaya devam ederdi. Burası öyle baş döndürücüydü ki güzelliğinden aklımı kaçırmaktan korkuyordum. Tırnaklarımı şehre batırmak, istilacı türler gibi bütün şehri ele

geçirmek istiyordum. Nama'yı düşündüğümde rekabet hissi yoğunlaşmaya başladı.

Bu şehir üzerinde kalıcı olarak hak iddia etmeye yönelik çılgınca bir dürtüm vardı. *Gerçekten* iblis düşesi olmak, Asmodean Bölgesi'ni tekrar canlandırmak istiyordum. *Incubuslar* ve *succubuslar* kaderlerini hak etmemişlerdi. Jezebel her kimse, kadın muhtemelen sarayının penceresinden atılmayı ve köpekler tarafından yenilmeyi hak etmemişti. Sırf bu yargılayıcı pisliklerin geri kalanına inat bir *succubus* olarak köklerimi buraya dikmek istiyordum.

Yani belli ki bu şehrin sarhoş edici güçleri aklımı kaçırmama neden oluyordu çünkü bunların hiçbirisi mümkün değildi. Burada çok kısıtlı zamanım vardı.

Peki neden Liluların kaderini önemsemeye başlıyordum? Ekşi kokteyliyi yudumlayarak misket limonu tadının dilime yayılmasına izin verdim.

Nedenlerinden biri, insanlar bir Lilu olduğumu düşündükleri için benim de öyle hissetmeye başlamamdı sanırım. Buna davranış doğrulaması denirdi. Bir diğer nedeniye, bütün bunların adaletsizliği idi. Lilular, diğerlerinin aşırı kıskançlıkları ve güvensizliklerinden dolayı öldürülmüş gibi görünüyordu.

Shai, "Mortana!" diyerek kemerlerden geçerken bana el salladı. Üstünde sarı yazlık elbise vardı ve saçları kafasını çevreleyen buklelerden bir hale gibiydi. "Güzel ev."

Ona sııttım. "Gel de benimle havuza gir."

"Havuzda *taco* yiyebildiğim sürece olur."

"Elbette." Havuzun yanında bekleyen *margaritayı* işaret ettim. "Bir tane de içki al."

Shai elbisesini çıkararak altındaki cüretkâr, parlak kırmızı mayoyla suya girdi.

Dikenler Şehri'nde hava daima yaz kadar sıcaktı. Bu yere kök salmamın harika olmasının başka bir nedeni de buydu.

Derin bir iç çektim.

"Neden bu cennetten keyif almıyormuş gibisin?" Shai *tacosundan* bir ısırık aldı.

"Seni bütün bunların içine sürüklediğim için kendimi suçlu hissediyorum."

"Beni nelerin içine sürükledin? Havuzda *tacolar* ve *margaritalara* mı? Bir *succubusa* ikizi kadar benzemen senin suçun değil."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama herhangi bir şeyi berbat edersem Orion seni öldüreceğini söylüyor. Hayatın tehlikede, Shai."

Shai kıkırdadı. "Sence ben aptal mıyım? Beni koruması için kan yemini ettirdim."

Ona afallamış bir hâlde baktım. Orion'dan böyle sözler koparmak daha önce hiç aklıma gelmemiştir. "Bekle bir dakika. Ne?"

Shai *margaritasından* bir yudum aldı. "Her şey kozla ilgili, şekerim. Annem bu taktiği boşanırken öğretti. Ne istediklerini bulup senin şartlarını yerine getirmezlerse istedikleri şeyi yok etmekle tehdit ediyorsun."

Ağzım açık kaldı. Yani hayatı tehlikede değildi... "Affedersin. Sen neyi yok etmekle tehdit ettin?"

Güneş yüzünden gözlerini kıstı. "Pekâlâ, bunu yanlış anlama ama planı her neyse sana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ben de kabul etmezse senden kurtulmakla tehdit ettim." *Tacodan* bir ısırık daha aldı.

"Efendim?" Shai bir keresinde bir karınca öldürdüğüm için bana sinirlenmişti. "Beni öldürmekle mi tehdit ettin? Sen vegansın be!"

"Şey, ama o bunu bilmiyor," diye fısıldadı. "Ayrıca sen her zaman psikopatlardan bahsedip duruyorsun. Senden birkaç şey öğrenmiş gibi hissediyorum. Psikopatların sinirlenmediğini

söylemiştin, hatırlıyorum ama Orion bunun farkında değildi bence. Çünkü avuçlarım terliyordu ve kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyordu. Ama sesimi tamamen sakın tuttum ve işe yaradı.” Tüm dişlerini göstererek sırıttı. “Sesim kulağa çok korkutucu geliyordu sanırım.”

“Ne dedin?”

Shai omuz silkti. “Bir keresinde, annesinin kafasını keserek öldüren psikopatla ilgili gerçek suç belgeseli izlemiştim. Ben de istediğimi yapmazsa senin kafanı uçuracağımı söyledim.”

“Beni şimdi öldürmeyeceğini nereden biliyor?”

Shai geçiştirmek istercesine elini salladı. “Karşılıklı bir yemindi. Karşılığında bana seni incitmemem ya da kimseye senin gerçekte kim olduğunu söylememem konusunda kan yemini ettirdi. Aslında o anlaşmadan gayet avantajlı çıktığını hissetti. Bense, gerçekte kimseyi öldürmeye niyetim olmadığı için, hayatımın en kolay anlaşmasını yapmış oldum. Okul ücretim ödendi, daha önce sahip olduğumdan çok daha iyi bir dairem oldu. Orion beni korumak zorunda ve gerçekten harika bir *cappuccino* makinem var. Her şey benim için harika sonuçlandı. Gerçekten ortada kötü hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Kahretsin, Shai! Orion bana bunların hiçbirinden bahsetmedi.”

Shai omuz silkti. “Tabii ki bahsetmez, ben onun kozuyum. Hayatımın tehlikede olduğunu düşündüğün sürece sana istediği her şeyi yaptırabilir. Kan yemini sırasında ağzımı kapalı tutmamı istemeliydi ama sen gelip sözünü kestin, ondan sonra da dikkati dağıldı bence.”

Dudağımı ısırđım. “Hımm, bu gerçekten de çok ilginç bir gelişme. Yani ben... Burada istediğim kadar kalabilirim.”

Shai bana kaşlarını çatarak baktı. “Yüzündeki ifadenin hoşuma gittiğinden emin değilim. Şimdi ne planlıyorsun?”

“Buradan ayrılmak istemiyorum.”

Shai başını iki yana salladı. “Ama bu yalanı sonsuza kadar sürdüremezsin, değil mi? Kral yalan söylediğini anlarsa ne olur?”

Boğazımı temizledim. “Şey, o kısım planımda ufak bir pürüz.”

“Hayır, gerçekten... Kral yalan söylediğini anlarsa ne olur? İblis zindanına mı atılırsın?”

“Ateş çukuruna.”

Shai'nin gözleri kocaman açıldı. “Siktir, Rowan. Belli ki burada kalamazsın.”

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. Gerçek adımı böyle yüksek sesle söyleyemezdi.

Haklıydı ama sanırım ateş çukurundan o kadar korkuyordum ki beynim bunun bir ihtimal olduğunu dikkate almayı reddediyordu. Bir tür ileri seviye inkâr hâlindeydim. “Ama ya kandırmaya devam edebilirsem? İsteddiği bilgiyi bulana dek Orion beni güvende tutacak.”

Shai dirseklerini havuzun kenarına dayadı. “Yani, neden burada kalmak isteyeceğini görebiliyorum. Kraliçe gibi yaşıyorsun ve burası cennet. Ama ateş çukuruna atılma riskine değer mi gerçekten?”

“Sadece havuz ve lüks değil, Shai. Annemi ateş büyüsü olan bir iblisin öldürdüğünden neredeyse eminim ve onun kim olduğunu bulmak istiyorum.” Liluların intikamını alma konusundan ve gölge kişiliğimin gittikçe daha güçlendiği hissinden bahsetmedim çünkü o zaman aklımı kaçırdığımı düşünürdü.

Hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı, koyu renk gözleri âdeta beni delip geçti. “Seni neyin cezbettğini anlıyorum ama ya sonra ne olacak? Bütün bunlar sana ne kazandıracak?”

“Gerçeği bilmek istiyorum.” Ayrıca belki de o aşağılık herifi öldürmek istiyordum.

“Şu ana kadar bir şey bulabilin mi?”

Derin derin iç geçirdim. “Kısa bir şüpheli listem var. Orion da onlardan biri.”

Şaşkınlıkla gözleri irileşti. “Yok artık! Neden anneni öldürsün ki?”

Başımı iki yana salladım. “Herhangi birinin neden yapmış olacağını bilmiyorum. Yalnızca iki şeyi biliyorum; ateş büyüsü olan biriydi ve yıldız şeklinde iblis sembolü vardı. Bilirsin işte, şu alınlarındaki parlak sembollerden?”

“Bir keresinde görmüştüm ama yıldız değildi.”

“Ben de yıldız sembolünü henüz görmedim ama aramaya devam ediyorum. O gecedен hatırladığım tek şey bu ve Orion, kral, Lydia ve Mortana’yla birlikte ateş büyüsüne sahip bir avuç iblisten birisi. Orion yıldız sembolünün anlamının, Lucifer’in kutsadığı seçilmiş iblis lideri olduğu söylüyor. Benim tahminim kralın bir numaralı şüpheli olduğu. Ama kimse kralın sembolünün nasıl görüldüğünü bilmiyor, o yüzden emin olamıyorum.”

Shai pipetiyle içkisinden içti. “Belki de katili bulmak istiyorsan, iblisler hakkında daha çok şey öğrenmektense annenle ilgili daha çok şey öğrenmen gerekiyordur. Onun bu dünyayla ne bağlantısı vardı?”

“O öldükten sonra ipucu bulmak için bütün eşyalarını aradım ama hiçbir şey bulamadım.” Gözlerimi kapatarak yakın zamanda gördüğüm bir şey kafamda canlanana kadar anılarımı gözden geçirdim. “Bir anahtar dışında,” dedim. Gözlerim aniden açıldı. “Burada kullandıkları gibi bir iskelet anahtardı. Orion’ın odamın kapısını açmak için kullandığına benziyordu. Onu bir çekmecedе saklanmış hâlde buldum ama anahtarın nereyi açtığını asla bulamadım.”

Shai, “Hâlâ sende mi?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. “Annem arkasında pek bir şey bırakmadı. Sadece o anahtar, bazı kıyafetler, eski kitaplar

ve birkaç ay kirayı ödememe yetecek kadar para. Bu yüzden anahtarı sakladım.” Biriken gölgelerin arasında karanlık çöktükçe, hissettiğim hüznle içimin acımaması zordu. Annemin bana hiç bahsetmediği bambaşka bir hayatı vardı.

Shai, “Ben şehre girip çıkabilirim, anahtarı alabilirim. Nereyi açtığını bulursan belki bir ipucu olabilir.”

Ona gülümsedim. “Teşekkürler, Shai.”

Kokteyli havuzun kenarından aldı. “Bu akşam için ne planladın?”

Derin bir nefes aldım. “Tabii ki Orion için casusluk yapmayı, kralın özel dairesinde.”

Shai’nin kaşları kalktı. “Ama bunları yaparken dikkatli olacaksın, değil mi? Çünkü bana anlattığın her şey kulağa çok tehlikeli geliyor. Kralın şüphelilerinden birisi olduğu göz önünde bulundurulursa özellikle de ateş çukuru.”

“Evet, Orion da. Ona hiç güvenmiyorum.”

“Öyle mi?” Orion gölgelerin arasından çıktı, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Üstünde pahalı görünen koyu gri takım elbise vardı. “Ben de arkadaş olabileceğimizi hayal ediyordum.”

Endişeyle midem kasıldı.

Orion başını yana eğdi. “Hazırlanmamız gereken bir parti var, değil mi?”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Baal Kulesi'nde, kralın özel dairesine çıkan asansöre bindik. Bacaklarımı sergileyen transparan kumaştan yapılmış, stratejik noktalarda mavi işlemeleri olan bir elbise giymiştim.

Asansör hareket eder etmez Orion keskin mavi gözlerini bana çevirdi. "Sha'yle neden bahsettiğinizi merak ediyorum. Bana güvenmediğini söyledin ki bu mantıklı çünkü ben bir pisliğim. Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Belli bir nedeni var."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki. Sen intikam istiyorsun, ben de istiyorum. Annemin katilini bulmak istiyorum. Osborne Ormanı'nda biri onu ateş büyüleriyle öldürdü ve ben onun kim olduğunu öğreneceğim."

Orion'ın gözleri kocaman açıldı. "Ah!" Dönüp acil durum düğmesine basarak asansörü durdurdu. "İşte şimdi oldu. Anneni öldürmüş olabileceğimi düşünüyorsun."

Kapıya kızgın bir bakış attım. "Bu konuşmayı asansörde kapalı kalmış bir hâlde yapmak zorunda mıyız?"

"Korkarım ki öyle."

Kollarımı kavuşturarak sabırsızca kapıya baktım. "Ateş büyüüne sahipsin, o yüzden de evet, şüpheli listemdesin."

Orion ellerini ceplerine soktu ve tavana bakarak omuz silkti. "Ben acımasızım, ölümcülüm, empati yoksunuyum. Kusurlarımı gizlemiyorum ya da kim olduğumla ilgili yalan

söylemiyorum, yani bu bir sır değil. İstedğim şeyi elde etmemi sağlayacaksa fâni bir kadını öldürürdüm.” Bakışları bakışlarımla buluştu. “Ama Osborne Ormanı’nda fâni bir kadını yakarak öldürmedim. Ahlaki olarak bu kavrama karşı değilim, sadece bunu yapan ben değildim.”

Ya yalan söylemekte ustaydı ya da gerçek buydu. Ona dikkatle bakarken göğsümün sıkıştığını hissettim. “Peki.”

Kaşları kalktı. “Sanıyorum Shai sana onu öldüremeyeceğimi söylemiştir.”

“Laf arasında geçti. Bu arada, Shai aslında psikopat değil. Sana kan yeminini kabul ettirmek için psikopat taklidi yapmış sadece.”

Orion gözlerini kıstı. “Hımm, değer verdiğin ve öldürebileceğim başka birini bulmak pazarlık yapmanın en basit yolu olurdu...”

“Pazarlık aslında öyle bir şey değil. Bu bir tehdit, Orion.”

Soğuk bir ifadeyle omuz silkti. “Bu en kolay seçenek olurdu ama belli ki sende işe yaramayacak. Anladığım kadarıyla başka hiç kimseye gerçekten değer vermiyorsun. Shai senin tek arkadaşın ve ailen ölmüş.”

Güçlkle yutkundum. “Bu iç karartıcı bir özet.”

“O zaman yeni bir pazarlığa ne dersin? Bana istediğimi, kralın zayıf noktasını bul, ben de annenin katilini bulmana yardım edeyim. Ben istediğimi aldığımda sen de istediğini alırsın.”

Ona bakarak dudağımı ısırdım. Bütün bunlar tek bir soruya çıkıyordu; ona gerçekten güveniyor muydum? Söylemek zordu ama burada, Dikenler Şehri’nde çok fazla yardım teklifi almadığım için şimdilik kabul edecektim. “Tamam, anlaştık. Sen daha kötü bir şey bulmadan önce bu anlaşmayı kabul ediyorum.”

“O zaman işimiz biter bitmez Dikenler Şehri’ni terk etmen gerekecek. Burada olduğun her saat, kendini ateş çukurunda bulma riskini artıracak demektir.”

Dönüp asansörün tekrar hareket etmesi için bir düğmeye bastı. Yukarı çıkmaya başladık ve saniyeler içinde asansörün kapıları kralın dairesine açıldı.

Vay canına! Mermer zemine gömülmüş havuz ve balkona açılan yüksek pencerelerle içerisi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Balkonun manzarasına bakınca okyanus, yıldızların altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Ilık bir meltem içeri doğru eserek iblislerin uzun ipeksi elbiselerini okşuyordu.

Kral, elinde bir martiniyle havuzun diğer tarafında duruyordu. Herkes ışığın etrafına toplanan güveler gibi onun etrafında toplanmıştı. Hepsi tüm dikkatini vermiş, gözlerini ondan ayırmıyor; çeşitli bahanelerle ona dokunmaya çalışıyordu. Ama kralın dikkati Lydia ve düklerden birinin üstündeydi.

Nama’yla göz göze geldiğimde nabzım hızlanmaya başladı. Dalgalı saçlarıyla uyumlu uzun beyaz bir gece elbisesi giymiş, buz sarkıtları gibi görünen küpeler takmıştı. Ama kıyafetinin narin güzelliğine rağmen kaşlarını çatıp saldırmak üzere olan bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Bakışlarını benden uzaklaştırdı ve Orion’a bakıp gülümsedi. Orion onu fark etmemiş gibi görününce Nama sinsice yanına geldi. “Merhaba, düküm,” derken sesi titrek ve sinirliydi.

Orion yanından geçip gidecek gibiydi. “Yine mi sen?”

Bir hizmetkâr bulutsu mor kokteyllerin olduğu tepsiyle yanımdan geçerken birini alıp içmeye başladım. Kokteylin cin, limon, şarap ve krema gibi bir tadı vardı.

Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak odayı tekrar incelerken hepsinin beni kasten görmezden geldiği izlenimine kapıldım. Bu, ibislere has soğuk tavırlardan biriydi.

Kimse burada bir *succubus* düşesi istemiyordu. İblisler beni ormanda öldürmeye çalışmıştı ve bu işe yaramadığı için sosyal ortamlarda dışlamayı deniyorlardı.

Nama tekrar Orion'la konuşmaya başladığında dinlemiyormuş gibi yaptım ama kesinlikle dinliyordum.

Sanki tam yanında durmuyormuşum gibi, "Yeni *succubus* arkadaşın bazen bir fâniyi anımsatıyor," dedi. "Hareket ediş tarzıyla, yavaşlığıyla." Dişlerini sıktı. "Uzun zaman boyunca avımız oldukları için fânilerin sahip olduğu korkuyu hatırlıyor musun? Onda bu korkuyu seziyorum. Ormandayken tuhaf bir şey giymişti ve hayvan idrarı kokuyordu. Neden bu kadar çok korkuyor?"

Nama bir kaltaktı ama algıları açık bir kaltaktı.

Orion ona alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Benden korkuyor sanırım. Ve sen de korkmalısın."

Nama dudaklarını büzdü, sonra çenesini kaldırdı. "Ama sen ve ben harika arkadaşlar olacağız. Birbirimize çok benziyoruz. Ruh eşine inanıyor musun?"

Orion, "Ne yazık ki benim ruhum yok, Nama. Dışarıdan ilahi bir güzelliğim var, biliyorum. Ama içim bomboş," dedi.

Soğuk, umursamaz, duygu yoksunu maskesinin arkasına saklandığını düşünmeye başlamıştım. İğneleyici tavrının ve seksi gülümsemesinin ardında derinlere gömülü bir acı kuyusu vardı.

Sözleri karşısında Nama'nın gülümsemesi silindi ve yüzü gergin bir hâl aldı. "Buna bir an bile inanmıyorum. Seninle evlenmek kaderimizde var. İstedığın kadar inkâr edebilirsiniz ama ben bunun olacağını öngörebiliyorum." Orada olduğumun yeni farkına varmış gibi sindirici bir bakış attı. "Ayrıca bu kadınla ilgili gerçeği araştırmayacaksan ben araştıırım. O çok... Gergin, endişeli ve *fâni* gibi görünüyor."

Midem kasıldı. Ya Osborne'da benimle ilgili sorular sormaya başlarsa?

Nama şu an üzerimde endişe belirtileri ararken bu konuda endişelenemezdim. Bu nedenle karanlık yanıma seslenmeyi denedim. Bu da görünüşe göre kokteyli hızla bitirmek demekti.

Gözlerimi kapatıp kokteyli içtim.

Ben Rowan değilim. Ben Mortana'yım; succubus, baştan çıkarıcı, ruh emici. Zayıfları kahvaltı niyetine yerim.

İçkiyi bitirdiğimde biraz çakır keyif olmuştum. Kaygılarıma rağmen, iblis kalabalığının önündeyken baştan çıkarma saçmalığını sürdürmek zorundaydım. Yüzümde küçük bir gülümsemeyle havuzun yanından geçerek krala doğru yürümeye başladım. Yürürken vücudumdan akan su damlalarını hayal ettim ve gözlerimi ona kilitledim. Odanın sıcak ışıkları, erkeksi hatlarına ve keskin çenesine hoş görünmesine neden olan bir aydınlık yansıtıyordu.

Ben yaklaşırken meraklı bir bakış attı ve Lydia'nın gerildiğini, gözlerinin karardığını görebiliyordum.

Onunla yalnız kalmak istiyordum. Zaaflarını öğreneceksem diğerlerinden uzaklaştırmam gerekecekti.

Kralın yanına geldiğimde ona doğru eğilerek, "Dikkatimi Orion'dan size çevirmek için yapabileceğiniz sadece tek bir şey var," diye fısıldadım.

Sonra kedi gibi yürüyüşümle balkona yöneldim. Tuzlu okyanus havası üzerime eserken pırıl pırıl parlayan okyanusa baktım. Bütün bunları yapmama rağmen kral bana katılmazsa kendimi aptal gibi hissederdim ama gölge kişiliğimin öz güvenine inanmam gerekiyordu.

Arkama bakmak için döndüğümde kralın elinde kokteyller bana katılmak için dışarı çıktığını gördüm. Tuzlu hava sarı saçlarını okşuyordu. Alçak sesle, "Her zaman olduğu gibi ilgimi çekiyorsun, Mortana," dedi.

Dirseklerimi tırabzanlara dayayarak geriye yaslandım ve ona gülümsedim. İçimden Orion'ın ne yaptığını görmek için içeri bakmak geldi ama buradaki görevim bu değildi. Kıskaçlık, kralla oynadığım bir oyundu; bu duyguya kapılmak kendime izin verebileceğim bir lüks değildi.

İçimden bir yudum aldım. "Biliyor musunuz, bu şehir hatırladığımdan da güzel. Bir kralın topraklarına bağlı olduğunu söylerler, eminim siz şehrin cazibesini daha da artırmışsınızdır."

"Bence Dikenler Şehri kalan son Lilu'sunu özlüyordu. Senin türün olmadan bir bütün olamayız. Biz yedi bölgeden, yedi tanrıdan oluşan bir şehriz. Fânilere bir söz verdik ve sen yaşayan tek istisnasın." Kadehini kaldırdı. "Böyle bir anlaşma için babamı tam olarak nasıl ikna ettin?"

Omuz silktim ve elbisemin askısının biraz düşmesine izin verdim. "Onu mutlu ettiğimi sanıyorum. Biliyorsunuz, her zaman kraliçe olmam gerektiğini düşünmüşümdür."

"Ben de öyle." Sesinde bir yoğunluk, bir çaresizlik belirtisi vardı. "Belki de hâlâ öyle düşünüyorumdur."

"Yani, çok geç değil." İçimden içtim. "Ama ilişkimiz ilerleyecekse gerçek sizi tanımam gerekiyor."

Kral içkisini tırabzanın üstüne koydu, sonra bana daha da yaklaştı ve ellerini iki yanıma dayadı. Rüzgâr açık renkli saçlarını savuruyordu. "Beni nasıl tanımak istiyorsun?"

Uzanıp çenesini okşadım. "Mesele şu ki, Majesteleri, herkesin bir zayıf noktası vardır. Sizin gibi bir kralın bile."

"Durumun aslında böyle olduğundan emin değilim, Mortana."

"Herkesin," diye tekrar ettim. "Eşit olacaksak sizi neyin savunmasız hâle getirdiğini bilmem gerekiyor. Birinin sadece güçlü yanlarını biliyorsanız, onu gerçekten hiç tanıımıyorsunuz demektir."

“Peki, seni savunmasız yapan nedir, Düşes? Korktuğun herhangi bir şey var mı?”

Kahretsin! Soruyu karşındakine yönlendirme. Sanki Dr. Omer'den ders alıyormuş gibiydim.

Belki de cevap verebilirdim. Gölge kişiliğime savunmasız hissettiren neydi? Mortana'nın ne hissedeceğini tahmin etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Soruyu kendim cevaplasaydım, olasıdan neredeyse imkânsıza kadar aralarından seçim yapabileceğim geniş bir korku yelpazesi olurdu. Ateş, yalnız ölmek, çocuk doğurmak, Kuzey Kore'de hapse düşmek, kahvaltılık gevreğimin içine düşmüş fermuar ucu yüzünden boğulmak, böcek istilaları, bencil tercihler yapmak, bir Kanada geyiği tarafından ezilmek... Liste sonsuz sayılırdı. Ama ya Mortana? O farklıydı. O hayatta kalandı. Bencil ya da kusurlu olduğu için acı çekmiyordu, sadece hayatta kalıyordu.

“Avlanmak ve tuzağa düşürülmek.” Gözlerimi açtım. “Bariz nedenlerden dolayı türümden geriye kalan benim. Şimdi sıra sizde?”

“Ben hiçbir şeyden korkmam çünkü Lucifer tarafından gerçek lider olarak kutsandım,” dediğinde sesi ipeksi ve derindi.

Kafamda alarm zilleri çaldı. O zaman onun sembolü beş köşeli yıldız mıydı?

Geriye doğru çekildi ve cebinden bir bıçak çıkardı. Bıçak ay ışığında parladıktan sonra avucuna dayayıp kesti. Bir anlığına cildi kıpkırmızı parladı ama sonra kesik anında yok oldu. İblisler çabuk iyileşiyordu ama bu farklıydı, bu neredeyse anında olmuştu. Bir okun, ejderhanın derisinden geri sekmesi gibiydi.

Avucunu kaldırdı. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, Mortana ama benim savunmasız hiçbir yanımda yok. Lucifer tarafından kutsanmanın anlamı budur.”

Kahretsin. Bu gerçekten doğru muydu? Öyleyse Orion neden aksine ikna olmuştu?

“Eh, bu durum biraz hayal kırıklığı yaratıyor,” dedim. “Ben bir erkeğin üzerinde iz bırakmaktan hoşlanırım, tırnaklarımı sırtından aşağı doğru gezdirmekten.” Dişlerimi gösterdim. “Ya da onu ısıtıp işaretlemekten. Acıyı zevkle karıştırmaktan hoşlanırım. Bu şartlarda birbirimize uygun olduğumuzdan emin değilim.”

Tekrar yaklaşarak ellerini kalçalarımın iki yanına koydu. “Belki de bunu aşmanın bir yolunu bulabiliriz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ama nasıl?”

Okyanus rüzgârı üzerimize esti ve kızıl saçlarım kralın saçlarına dolandı. Omzunun üzerinden Orion’ı kapının girişinde dururken gördüm. Gözleri simsiyah görünüyordu ve karanlık, etrafındaki havayı lekeliyor gibiydi. Sinirlendiğinde böyle görünüyordu.

Şimdi neye kızmıştı ki? Tam olarak onun istediğini yapıyordum; kralın ağzından laf alıyordum. Hem o gelmeden önce tam da kral bana bir şey söylemek üzereydi.

Dikkatimi tekrar krala çevirdim ve dudaklarımı yaladım. “Bunu nasıl ayarlayabiliriz? Lucifer sizi her an koruyorsa düke yaptığım gibi tırnaklarımla sizde nasıl iz bırakabilirim?”

Kralın gözleri vücudumu baştan ayağa süzdü. “Hayır. Onu artık görmeyeceksin,” derken sesinde çaresizlik vardı. “Tekrar başka bir adamla gitmene izin vermeyecek kadar uzun süre istedim seni. Sen babamla birlikteyken kıskançlık, annemin içini kemirdiği gibi benim de içimi kemirirdi. Sen kıskançlık tanrıçasıydın, bu duyguyu daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar layığıyla temsil ediyordun. Bir gün sana sahip olacağıma yemin ettim.” Gözleri tekrar gözlerimi buldu. “Ama sana güvenmiyorum.”

Lanet olsun. Mantığına baskın çıkması için çaresizliğiyle oynamak zorundaydım. Omuz silktim. "Belki de birbirimize uygun değilizdir. Sizin için muhteşem bir kraliçe olabilecek başka dişi iblis vardır eminim. Bana gelecek olursak da... Orion beni daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı kadar tatmin edebilir. Bütün kadınların ona nasıl baktığını görüyorsunuz, değil mi? Herkes onu istiyor."

Kral uzanıp ensemden sertçe tuttu. "Hayır." Ses tonuna buz gibi bir öfke hâkimdi ve öfkesi çenesinin kasılmasına neden oluyordu. "Onun sahip olduğuna ben sahip olacağım. Ben kralım ve istediğimi alırım."

Boğazımdan yukarı bir korku tırmanmaya başladı. Türemün binlerce yıldır av olarak yaşamasıyla keskinleşen panik, zihnimdeki boşluklarda tehlike çanları gibi çaldı. Beynimin tehlikeyi hisseden kısmı buradan hemen defolup gitmemi, çok güçlü bir iblisin boğazımı parçalamak ya da benden istediğini almak üzere olduğunu söylüyordu. Ama ihtiyacım olan bilgiye yaklaştığımı da hissedebiliyordum. Kral kontrolden çıkmış, bana sahip olmak için her şeyi yapmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Ne istediğimi biliyorsunuz," diye fısıldadım. "Sizi her yönünüzle tanımak istiyorum. Sadece güçlü yanınızı değil."

"Seni şimdi istiyorum." Gece karası gözleri ışıldadı ve sanki kumaşı yırtacakmış gibi belimi kavradı. "Bunun bir yolu var..."

"Kral Cambriel." Orion'ın sesi gerginliği bıçak gibi kesti. "Bana ait olana dokunmayın."

Kral beni şaşırtarak elini üzerimden çekti. Yavaşça geri çekilirken gözleri tehlikeli bir ifadeyle parlıyordu.

Kralın arkasına baktığımda Lydia'nın Orion'ın arkasından dışarı çıktığını gördüm. Kral olduğu yerde arkasına döndü ve ikisini yan yana dururken buldu.

Lydia öfkeden deliye dönmüştü, gözlerinden alevler saçıyordu. Kral başkalarının kışkırtıcılığından da etkileniyor muydu acaba? Öyleyse, burada tam önünde bir ziyafet vardı.

Hüsrânımı gizlemeye çalışarak derin bir nefes verdim. Orion'ın benden istediğini yapmaya çok yaklaştım. Ama kral kontrolden çıkmış, Orion konuşmamızı bölmüştü. Belki de küçük bir ihtimal bile olsa Orion beni gerçekten önemsiyordu.

Ama aklımı en çok kurcalayan, kralın Orion'dan neden bu kadar çok korktuğuydu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Orion sessiz adımlarla yanıma gelirken gözlerinin içine baktım. Omuzları rahatlamış gibi görünüyordu ama gözleri hâlâ gece kadar karanlıktı. Kralın çıldırması onu rahatsız etmişti.

Lydia bana ters bir bakış attı ve dudakları hırıliyormuş gibi büzüldü. “Ona güven olmaz,” diye tısladı. “Bunu göremiyor musunuz? Nama, onun kimliğiyle ilgili yalan söylediğini düşünüyor.”

Kral Cambriel dişlerini sıkarak göz ucuyla bana baktı, sonra bakışlarını tekrar Lydia’ya çevirdi. “Sence ben aptal mıyım?” Sesi partiyi bastırarak şekilde yankılandı ve içerideki konuklar sessizleşip bakmak için döndüler. “Sence ben bir tehdidi anlayamaz mıyım? Ya da kendimi koruyamaz mıyım? Ben Cambriel’im, Düşmüş Melek Beelzebub’ın vârisiyim. Tahtın meşru vârisi olarak, tanrıların kendisi tarafından korunuyorum. Kendimi korumak için Nama gibi delilerin yaydığı dedikodulara ihtiyacım yok. Senin dedikodulardan uzak durduğunu sanıyordum, Lydia; diğer kadınlar gibi olmadığını sanıyordum.”

Takım elbisesinin ceketini düzelterek öfkeli adımlarla içeri girdi.

Vay canına! Bu çok sertti. Lydia bir an onun arkasından öylece bakakaldı, sonra bana döndü. Kadehini sıkıca kavramıştı, rüzgâr koyu renk saçlarını savuruyordu. Kral az önce

onu küçük düşürmüştü ve bütün hırsını benden çıkaracakmış gibi görünüyordu. Gözleri gece kadar karanlıktı ve parmak uçlarında alevler parlayarak bardağını eritti. Erimiş cam ayaklarının dibine akarken stresten midem kasıldı.

“Her şeyi mahvediyorsun,” diye çıkıştı. “Dikenler Şehri’nin kraliçesi ben olmalıyım ve sen planlarımı suya düşürüyorsun. Kralın az önce benimle nasıl konuştuğunu duydun mu?”

Balkonun diğer ucundan üzerime doğru atılınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama o bana ulaşmadan Orion gölgelerin arasından fırlayıp Lydia’yı kolundan tutarak saldırmasına engel oldu.

Lydia’nın yüzü öfkeyle kırıştı ve Orion’a bakmak için olduğu yerde döndü. “Peki sen hangi cehennemden geldin, Orion? Kimsin sen gerçekten? Neden burada olduğunu hiçbir zaman tam anlamıyla açıklamadın.”

Orion’ın çenesinde bir kas kasıldı. “Neden burada olduğumu açıklamama gerek yok. Aslında açıklama iznim yok. Cehennem Sınavı da bunun için yapılıyor. Ben sınavı geçtim ve bu da tanrıların beni burada istedikleri anlamına geliyor. Onların hükmünden şüphe duymazdın, değil mi?”

Lydia, “Tabii ki hayır,” diyerek duruşundan ödün verdi.

“Tıpkı Mortana’nın da sınavı geçtiği gibi. Kralın kutsal değerlere hakarete izin vermediğini biliyorsun. Onu daha fazla sinirlendirmek istemeyeceğine eminim.”

Lydia bana öfke dolu bir bakış daha attı, sonra telaşla içeri geri döndü.

Yavaşça nefes verdim. Kral zayıf noktasını itiraf edecekmiş gibi gelmişti ve başka bir fırsat yakalayabilecek miydim bilmiyordum. Şu andan itibaren Lydia ve Nama benimle ilgili gerçeği ortaya çıkarmayı kendilerine görev edineceklerdi.

Gerçeği kolayca anlamaları ne kadar sürerdi?

Orion bana yaklaştı, gözleri hâlâ simsiyahtı. Kulağıma doğru eğildiğinde vücudundan yayılan sıcaklık içimi ısıttı. Ne zaman yakınımda olsa gücünün tenimde şehvetli bir büyü gibi aktığını hissedebiliyordum. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra fısıldayarak, “Onu durdurmak zorundaydım. Seni incitebilecekmiş gibi görünüyordu,” dedi.

Bu dürtünün nereden geldiğinden, benden kaynaklı mı yoksa rolün bir parçası mı olduğundan emin değildim ama kendimi uzanıp göğsüne dokunurken buldum. Dokunduğum an keskin bir nefes aldığını duydum.

“Neredeyse gerçeği itiraf edecekti,” diye fısıldadım. “Önce Lucifer’ın kral olarak kendisini koruduğunu söyledi...”

Orion, “Bu bir yalan,” diye fısıldadı. “Savunmasız kalmamak için bir tür büyü kullanıyor.”

Daha fazlasını öğrenmek isteyerek Orion’ın gözlerine bakmak için geri çekildim. Buna kafayı neden bu kadar takmıştı? Ayrıca bunun Mortana’yla ne ilgisi vardı?

Ama kral yönlendirilmesi kolay birisi olsa da Orion öyle değildi. Bana bunu öyle kolay kolay anlatmazdı. Kendimi vücuduna daha da bastırıp, “Çok yakındım. Seni inanılmaz derecede kıskanıyor ve sanırım bana vücudunda nasıl tırnak izleri bırakabileceğimi söylemek üzereydi...” diye fısıldadım.

Orion alçak sesle homurdandı, sonra alınlarımız birbirine değene kadar yaklaştı. Eliyle enseme kavradı. “Ona gerçeği söyledin mi? Yani seni ihtiyacın olan her şekilde gerçekten tatmin edebilecek tek erkek olduğumu?”

Kalbim daha hızlı çarpıyordu ve kızarıklık göğsüme kadar yayıldı. “Ben böyle bir şey mi demiştim?”

Gözlerini kısarak bakınca nefesim kesildi. “Hadi onu daha da kışkındıralım, olur mu?” Parmağını hafifçe çenemde gezdirdi. “Gerçeği bulmaya yakındın. Belki de onu sınırlarını

aşmaya zorlayabiliriz. Krala beni tam olarak ne kadar çok istediğini göstermeyi amaçlıyorum.”

Bu gerçekten de kraldan bilgi almakla mı ilgiliydi yoksa Orion bir şey kanıtlamaya mı çalışıyordu?

Elimden tutup beni partiye geri götürdü. Şimdi içerideki ışıklar daha loştu, mum gibi titreyiyor, havuzdan yansıyorlardı. Biz içeri girdiğimizde bütün gözler sürtük *succubus* olarak benim üzerime döndü. Herkes gözlerini dikmiş bakarken utanma hissimi göz ardı etmeye çalıştım.

Orion, duvarlardan birinin yanındaki deri sandalyeye oturduktan sonra beni kucağına çekti. Sadece onun şaşırtıcı güzelliği, bana dikkatle izlenmemin rahatsız edici hissini unutturabilirdi. Orion'ın bakışları odada gezindi, muhtemelen kralın izlediğinden emin olmak istiyordu. Elini omurgamda gezdirince dokunduğu yerleri sıcak, şehvetli büyüsü takip etti.

Bakışları tekrar bakışlarımla buluştuğunda eli yukarı çıktı ve enseme kavradı. Öne doğru eğildim ve dudaklarım dudaklarıyla buluştu. Hafif bir baskıyla dudaklarım aralanırken dili benimkine değdiğinde vücudumu bir sıcaklık sardı. Elimi göğsünden aşağı doğru okşayarak indirirken karın kaslarının dokunuşumun altında kasıldığını hissettim. Etrafımızdaki kalabalıkla ilgili her şey erimiş gibiydi; o an benim için öpücüğünün derin ve şehvetli hazzından başka düşünecek hiçbir şey yoktu. İpek kumaşın altında meme uçlarımın sertleştiğini hissettim ve lav gibi için için yanan bir sıcaklık karnımın altında birikti. Orion'ın dili benimkine dolandı.

Alt dudağımı ısırarak öpücüğü bitirip geri çekildi. Bakışları alev alev yanarken tadıma doyamamış gibiydi. Yüz ifadesi son derece ilkeldi; elbisemi parçalayarak beni duvara yaslayıp oracıkta becerecekmiş gibi görünüyordu.

Bana gerçekten böyle mi bakıyordu, yoksa ben böyle olmasını mı hayal ediyordum?

Elbisemin askısını sertleşmiş meme ucum görünene kadar indirirken nefesi hızlandı. Boğazından bir hırıltı yükseldi ve köpek dişlerinin beni yiyip bitirmek istercesine uzadığını gördüm.

Bunların hepsi benim karakterime aykırı davranışlardı ama elbisemin eteğine uzanıp elini altına soktuğunda onu durdurmaya çalışmadım. Elini bacağımdan yukarı kaydırırken elbisem sıyrılarak tenimin büyük bir kısmını açıkta bıraktı. “Şehirdeki en güçlü iki erkek senin için savaşıırken havalara girecek misin, canım?”

“Havalara girmek mi?” dedim çünkü ben Mortana’ydım. “Ben değerimi biliyorum.”

Beni kendine doğru çekmesiyle kalçalarım kucağında hareket etti. Bir eliyle göğüs kafesimi yukarı aşağı okşadı. Büyüsünün yakıcı sıcaklığını ince kumaştan hissedebiliyordum. Diğer eli uyluğumda dolanırken nefesim kesik kesik çıkıyor, nabzım hızlanıyordu. Bana, sanki ona aitmişim gibi dokunurken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir saygı ifadesi vardı. Yanan sedirin baştan çıkarıcı kokusu etrafımızı sardığında hissettiğim şehvet dayanılmaz bir hâl aldı.

Orion’ın gözleri karardı ve bunu ne kadar çok istediğimi bildiğini hissettim. O da bana, benim ona karşılık verdiğim kadar karşılık veriyordu. Parmak boğumlarını uyluğuma sürttü, bu his öylesine çıldırtıcıydı ki artık doğru düzgün düşünemiyordum.

Muhtemlen buna şimdi bir son vermeliyim.

Yani, diğer insanların olduğu bir ortamdaydık, *Aman Tanrım...* Ama memelerim onun dokunuşu için sızlıyordu.

Arkamdan bir boğaz temizleme sesi duydum ve Orion üzerimde hak iddia ediyormuşçasına popomu sıkıca kavradı. Kulağıma, “Kralın dikkatini çektik,” diye fısıldadı.

Hayal kırıklığıyla içim buz kesti. Tabii ki bu bilgi elde etmek içindi, değil mi?

Yanaklarım kıpkırmızı olurken yüzümü hafifçe çevirdiğimde Kral Cambriel'in tepemizde durduğunu gördüm. "Mortana ve ben konuşmamızı bitirmemiştik."

Orion ters bir şekilde, "Durum şu ki Majesteleri, gerçekten umurumda değil," dedi.

Nefesim kesildi. Kral bu küstahlık için onu öldürecek miydi?

Orion, beni kucağında uygunsuz hâlde yakalanmış bir gelin gibi taşıyarak ayağa kalktı. Odanın geri kalanı yok olmuş gibi hissettim. Artık sadece ben ve Orion vardık, bir de onun arzuyla parlayan kapkara gözleri.

Tek kelime daha etmeden beni dışarı taşıdı. Orion kucağında benimle balkona doğru yürürken okyanustan gelen rüzgâr tenimi ürpertiyor ve saçlarımı uçuşturuyordu. Bulutlar ayın üzerini örtmüş, gölgeler etrafımızdaki karanlık gökyüzünü yutmuştu. Dışarıdaki tek ışık partiden ve okyanusun kendine has ışıltısından geliyordu.

Hislerim bu gece mantıklı düşüncelerimi tamamen bastırıyordu. Nefesim kesildiğinde, "Nereye gidiyoruz?" diye tekrar ettim.

"Seni buradan götürmem gerektiğini düşündüm."

"Balkona mı?"

"Seni krala teslim edemem. Seni yatağında çıplak ve adımı inlerken görmek istiyorum."

Nefes nefese, "Ah, Tanrım! Bunu ben de istiyorum," dedim. Boynuna sıkıca tutunurken kalbim küt küt atıyordu. Merakla kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden balkondayız? Buradan nasıl ineceğiz?"

"Göreceksin, canım." Kollarında benimle birlikte tırabzanın üstüne çıkınca kalbim göğsümde duracakmış gibi tekledi.

Şimdi okyanus rüzgârı bize sertçe çarpıyordu ve panikle kalbim hızla atmaya başladı. “Çıldırдың mı sen?”

Orion’ın kapkara gözleri benimkilere kilitlendi ve beni güçlü göğsüne iyice bastırdı. “Bana güveniyor musun, canım?”

“Hayır.”

Güzel dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Akıllı kız. En azından, adımı inleyip zevkten kıvrınmanı sağlayabileceğim bir yere götürene kadar seni öldürmeyeceğime güveniyor musun?”

“Sanırım?”

Bakışlarımı aniden ondan ayırdım ve altımızda parlayan okyanusa göz ucuyla baktım. Sadece Liluların uçabildiğini söylememiş miydi? O bir Lilu değildi. “Dur, bir dakika...”

Ben daha cümlemini tamamlayamadan balkondan atladım ve boşluğa dalmaya başladık.

OTUZUNCU BÖLÜM

Karanlığın içine süzülürken okyanus rüzgârı üzerimize esti. Orion beni hâlâ sert göğsünde yaslamış, sıkıca tutuyordu ve okyanusa doğru düşmeye devam ediyorduk.

Lanet olsun, Orion!

Sonra bir kemiğin kırılmasına benzeyen bir sesle düşüşümüz aniden durdu. Göğüs kafesimde çılgınca atan bir kalple Orion'ı ensesinden sıkıca tutup arkasına yayılan simsiyah kanatlara bakarken nefesimi tuttum. Tüylerinin uçlarında koyu gümüş renginde lekeler vardı ve ay ışığı gibi parlıyorlardı. Nefes nefese, "Nesin sen?" dedim.

"Muhteşemim," diye mırıldandı.

Afallamış bir hâlde ona baktım. "Hayır, gerçekten soruyorum. Mortana dışında bütün Liluların öldüğünü sanıyordum, bir de yalnızca Liluların kanatları olduğunu." Az önce olanı anlamaya çalışarak öylece bakakaldım. "Dişi Lilular *succubus*lardı. Yani sen de... Bir *incubus* musun? Aman Tanrım, sen bir *incubus*sun. Beni becererek öldürebilir misin?"

Gözleri günahkâr bir ifadeyle ışıldadı. "Bu bir rica mı?"

"Hayır, endişe."

"Seni hayatta tutacağıma söz veriyorum," deyip kalbimi sıkıştıracak kadar güzel bir gülümsemeye baktı. "Artık gerçek beni gördün ve bunu gören tek kişisin."

Nefes nefese, "Biraz daha fazla uyarının yardımı olurdu," dedim.

Kaslı kolları bedenimi sıkıca sardı; biri belimde, diğeri de popomun altındaydı.

"Hiç kimsenin söylediklerime kulak misafiri olması riskini göze alamazdım," dedi. "Senin uçtuğunu düşünmeleri gerek, benim değil. Sonuçta senin Lilu olduğunu zannediyorlar."

Açık mavi gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi.

Keskin bir nefes aldım. "Yani... Dur biraz, sen gizliden gizliye bir Lilu musun? Üstelik bunu başka kimse bilmiyor mu?"

"Senin dışında kimse *incubus* olduğumu bilmiyor. Diğer iblisler bunu fark etselerdi beni öldürmeye çalışırlardı." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Başarısız olurlardı ama yine de denerlerdi. Ayrıca ortalık çok fena karışır, planlarım bozulurdu."

Aklım bu yeni bilgilere zar zor ayak uydurabiliyordu. "Yani senin gerçekten ne olduğunu bilen tek kişi ben miyim?"

Dudaklarının bir kenarı gülümsemeye benzer bi ifadeyle seğirdi. "Ya sana güveniyorum ya da kucağıma oturduğunda net düşünebilme yeteneğimi elimden aldığın için aptalca kararlar veriyorum. Kalbinin daha hızlı attığını ve nefesinin hızlandığını duyduğumda doğru düzgün düşünmek çok zordu."

Şaşkınlıkla bana kendisini savunmasız bırakan şeyi anlattığını fark ettim. "Sen bir *incubussan* o zaman nasıl hâlâ hayattasın?"

Kanatları havayı döverken bakışlarını gözlerime dikti. Daha önce hiç bu kadar kararsız olduğunu görmemiştim ama şimdi öyleydi. "En başından beri Dikenler Şehri'ndeydim," dedi sonunda. "Yüzyıllardır burada yaşıyorum. Yer altında bir zindanda kilitliydim. O gece seni kilitlediğim aynı zindanda. Çok uzun yıllar orada yaşadım ve o zamanın çoğunda Mortana dışında kimseyi görmedim. Ta ki o ortadan kaybolana dek."

“Nasıl yani?” Kalbim sıkıştı. “Mortana iki yüz yıl önce gitmedi mi?”

Havada süzülürken okyanusa doğru baktı. Yüzünde şimdi umursamaz bir ifade vardı. “Evet,” dedi.

“Yani sen yüzlerce yıl boyunca bir zindanda tek başınaydın.” Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. “Neden herkes senin bir düğ olduğunu sanıyor? Madem o kadar uzun zamandır tutsaktın, nasıl böyle harcamakla bitmeyecek derecede zenginsin?”

Yüzünü buz gibi bir ifade kapladı. “Zengin değilim, parayı kraldan talep ediyorum.”

Her cevap daha fazla soru doğuruyordu. “Peki neden sana para veriyor? Senden neden korkuyor?”

Buruk bir kahkaha attı. “Benden korkmak için iyi bir nedeni var.”

Belirsiz, yarım yamalak cevaplar mı? Tamam. “Peki kral senin zindanda olduğunu biliyor muydu? Senin bir *incubus* olduğunu biliyor mu?”

“Hayır, sadece sırlarından birini öğrendiğimi biliyor ve onu şehrin geri kalanından gizli tutmak için her şeyi yapacaktır.”

Bu muhteşem, doğaüstü karanlık gücün hayatı boyunca bir zindanda olduğunu hayal etmek benim için hem çok zordu hem de çok üzücüydü. Rüzgâr sertçe eserken saçlarıma çarpıyordu. “Sen küçükken annen yanında mıydı? Yani seninle zindanlarda mıydı?”

“Evet ama çok geçmeden infaz edildi. Mortana bütün bunların olmasına, kendi güvenliğine karşılık her Lilu’nun köşeye sıkıştırılmasına yardım etti.”

“Ama sen nasıl hayatta kaldın?”

Parmaklarının baskısının belli belirsiz arttığını hissettim. “Mortana benimle oynamaktan hoşlanırdı. O gittiğinde öylece zindanda unutuldum. Kimse orada olduğumu bilmi-

yordu. İblislerin yemek yemesi şart değildir; açlık hissederiz ama hayatta kalmak için yiyeceklere ihtiyaç duymayız. Yani yıllarca bu şekilde hayatta kalabildim.” Gözleri karardı, yüzünde kederli bir ifade vardı. “Ta ki sonunda kaçmanın bir yolunu bulana dek.”

Karanlık gece göğünün altında yavaşça kanat çırpışını izlerken derin bir nefes aldım. “Benimle oynadı derken ne kastediyorsun?”

Gözlerinden karanlık bir ifade geçerken rüzgâr daha da sertleşmiş gibiydi. “Yani bana kendi tarzında işkence ederek eğlenirdi.”

Kahretsin. Orion’ın intikama böylesine susamış olmasına şaşmamak gerekirdi. “Peki ona ne olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?”

Sessizce, “Hayır,” dedi. “Başına gelenleri hatırlayıp hatırlamadığını ya da kim olduğu hakkında herhangi bir fikri var mı bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Orion derin bir nefes aldı. “Bir keresinde bana bir büyüden bahsetmişti. Ne yaptığımızı unutmak ve kendimizi vicdan azabından kurtarmak için kullandığımız bir büyü; bir tür unutma büyü. Bana büyü yapmayı teklif etti ama ben hayır dedim.” Rüzgâr gümüş rengi saçlarını savurdu, gözleri gece karanlığında parladı. “Bu nedenle seninle ilk karşılaştığımda senin Mortana olduğuna o kadar inanmıştım. Onun büyüü kendi üzerinde kullandığını düşündüm. Karakter olarak ona hiç benzemiyordun ama her şeyi unutmuş olması ihtimalini göz ardı edemezdim. Kanının tadına bakana kadar da bundan emindim.”

Beni, kurtulmak için bana sımsıkı tutunuyormuş gibi göğsüne iyice bastırmıştı. Ona bu kadar yakınken kanatlarını her çırpışında göğüs kaslarının hafifçe hareket ettiğini hisse-

debiliyordum. “Şu an ondan bahsetmek zorunda mıyız?” diye mırıldandı. “Keyfimizin kaçmasından korkuyorum.”

Ama Orion çözmek istediğim bir gizemken bundan vazgeçmek zordu. “Sana neden geçmişini unutman için büyü teklif etti? Unutmak istediğin şey ne?”

“Çünkü kalbimin derinliklerinde ben kötülüğün ta kendisiyim, Rowan.” Bakışları beni delip geçti, gözlerindeki mavilik gölgelerin arasında parlıyordu. “Ve bazen bunu unutmak istiyorum.”

Sesindeki acının keskinliğini duymamak güçtü. Neredeyse yanağına dokunmak, o kadar da kötü olmadığını söylemek istiyordum. Ama ben ne biliyordum ki? Bana geçmişinin tamamını anlatmamıştı.

Sert rüzgâr, duyularımı daha da keskinleştiriyordu. Şimdi en acil sorulması gereken soru; neden bir *incubus*la, fânileri becererek öldüren bir yaratıkla yalnız kalmak için bir yere gittiğimdi.

“Orion,” diye söze başladım. “Kralı neyin zayıf düşürdüğünü öğrenmek için sana yardım edersem annemin katilini bulmama yardım edeceğine dair bir anlaşmamız vardı. Ama ben kraldan hiçbir şey öğrenemedim...”

“Yine de sana yardımcı olacağım.”

Kanatlarındaki hafif gümüş rengi parıltılara baktım. “Peki, ama bu hâlâ kötü bir fikre benziyor. Bir *incubus* olarak beni öldürmeyecek misin? Sonuçta *incubus*ların yaptığı bu; fâni kadınları baştan çıkarıp onları öldürürler.”

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Kötü biri olabilirim ama seni güvende tutmak zorundayım ve öyle yapacağım. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağım.”

“Neden beni güvende tutmak zorundasın?”

Okyanusun sıçrattığı suları tenimde hissedene dek alçaldı. “Bilmiyorum ama son derece rahatsız edici bir durum. Benim

casusum olacaksın. Bu da hayatını tehlikeye atmak anlamına geliyor. Güvenliğine yönelik riskleri ortadan kaldıramazsam benim için nasıl çalışabilirsin ki?"

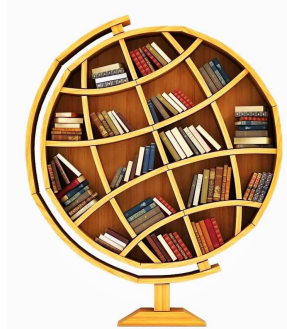
"Bütün o zaman boyunca tutsaksan... Gerçekten hiç fâni öldürdün mü?" diye sordum.

Karanlık bir ses tonuyla, "Ne yazık ki henüz yapmadım," dedi. "Sadece birkaç yüzyıl boyunca bunu takıntı hâline getirdim."

"Dur biraz, bu *ne* demek?"

Derin bir nefes aldı. "Ölümü değil, seksi. Biz şehvetten besleniyoruz ve güçleniyoruz. Her gün her gece bunu yapmanın hayalini kurdum; yani fânilerden beslenmeyi, arzularını kana kana içmeyi. Aynı zamanda iblislerden de." Kanatları havayı yarıp geçiyordu. "Sana saldıran o üniversiteli çocuğu hâlâ öldürmek istiyorum ama onu, keyif alacağı bir şekilde öldürmeyeceğim kesin."

Nereye yaklaştığımızı görmek için kafamı çevirince bir okyanus mağarasının girişine geldiğimizi gördüm. Orion kanatlarını eğerek içeri süzüldü ve karanlık bizi yuttu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gölgelerin arasında yere indik. İblis dilinde anlayamadığım bir kelime söylediğinde üstümüzdeki bir avizeden etrafa ışık yayıldı. Alevler kehribar taş duvarlara sıcak bir ısıltı saçıyordu ve oyuklardaki fenerlerde küçük ateşler dans ediyordu.

Kanatları hâlâ arkasında açık duran Orion'a bakmak için döndüm. Işıktaki, daha çok gümüş rengine çalan, ısıltı ısıltı parlayan bembeyaz takımyıldızlarıyla süslü kanatlarının ne kadar büyüleyici güzellikte olduğunu görebiliyordum.

"Kanatların çok güzel görünüyor."

Dumanlı, karanlık bir büyü girdabıyla kanatları tekrar kayboldu. "Fena değiller." Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme vardı. "Daha önce buraya kimseyi getirmemiştim."

Etrafı inceleyince buranın sadece basit bir mağara olmadığını fark ettim. Duvarlar altın taşlarla örülmüştü ve serin, mavi sular çini kaplı bir havuza akıyordu. Serin havuzun yanında, üstünde bir şilte ve turkuaz yastıkların olduğu geniş taştan bir yatak vardı.

"Burası ne böyle?" diye sordum.

"Zindanlardan çıktığımda saklanacağım daha sessiz bir yer bulmam gerekti. Hücredeyken herkesin içine karışmayı özlemiştim. Ama artık onların etrafındayım ve şehrin kalabalığına bir türlü alışamadım." Bakışları hüznünlüydü, sesindeki

burukluktan boğazının düğümlendiği anlaşıyordu. “Bu yüzden sık sık kalabalıktan kaçmak için geldiğim yer burası. Şu an hariç tabii. Şimdilik burası sadece seninle birlikte olmak istediğim yer.” Bana doğru birkaç adım yaklaştı.

Göğsüne uzanıp yumuşak gömleğinin altındaki çelik gibi kaslarına dokunduğumda ürperdi. “Ona bu kadar çok benzerken bana bakmak zor olmalı,” dedim.

Orion’ın gözleri sıcak ışıktaki parladı. “Açıkçası benim için de kafa karıştırıcı bir durum ama sen o değilsin. Dış görünüşün dışında ona hiç benzemiyorsun.”

“Mortana kadar seksi olmadığım için mi?”

Yüzünde sert bir ifade belirdi. “Hayatını riske atmaya razı olduğun, annenin intikamını almayı kendi güvenliğinin üstünde tuttuğun ve kusurlarını kabul etmekten korkmadığın için. Sanırım bu yönlerden birbirimize benziyoruz.”

“Ve ikimiz de yalnız çok zaman geçirdik.” Kafamı kaldırıp ona baktığımda nabzım hızlandı, hâlâ çarpıcı güzelliği karşısında sersemliyordum. Mum ışığı çıkık elmacık kemiklerinde dalgalanarak yüzünün ilahi hatlarını belirginleştiriyordu. Vücudumda tehlikeli bir nabız atıyor ve doğru düzgün düşünmemi zorlaştırıyordu.

Gömleğinin eteğine uzandım ve ellerimi yumuşak kumaşın altına soktum. Gömleği sıyırıp üstünden çıkarınca gözlerim kocaman açıldı. Vay canına! Bir tanrı gibi görünüyordu. Vücudu kaslarla kaplıydı, karın kasları yontulmuş bir heykeli andırıyordu. O tamamıyla altına batırılmış bir savaşçıydı.

Sırf bakarken bile bedenimi alev alev yanan bir heyecan sarınca onu hemen tatmak istedim. Yüzüne baktığımda gözlerinin benimkileri aradığını fark ettim. Elbisemin askılarına uzanarak yere düşmesine izin verdim. Orion’ın keskin ve ani nefes alışını duydum, bakışları mavi dantel iç çamaşırtımda gezinirken tüm ihtiyacına rağmen yüzünde saygılı bir ifade

vardı. Beni böyle dikkatli incelerken hissettiğim arzu daha da yoğunlaştı.

Beni incelerken bakışlarına bir açlık yerleşti. Bana doğru geldi ve elleriyle popomun altından tutarak kaldırıp duvara yasladı. Dudakları boynumla buluşurken sessizce inlediğini duydum. Köpek dişleri tenimi belli belirsiz sıyırdı. Beni yine ısırarak mıydı? Bu düşünceden nefret etmem gerekirken kendimi daha rahat erişsin diye boynumu yana eğerken buldum.

Ama dişlerinin keskin sızısı yerine tenimde kıvrılan dilinin sıcaklığını hissettim. Parmaklarımı saçlarına daldırıp gözlerimi kapattım. Şehvetli büyüğü şimdi bedenimi okşuyordu, âdeta sıcak ve tehlikeli bir dokunuştı. Bacaklarımı beline sarılmışken kalçalarımın vücuduna doğru sallandığını hissettim.

Saçlarını sertçe kavradığımda nefesim hızlandı. “Bunu yaparsak nasıl olacak da beni öldürmeyeceksin? *Incubus*ların bütün sorunu bu değil mi?”

Gizemli bir kahkaha attı. “Bu bir sorun, evet. Ama seni becermesem de zevkten çılgınlık atmanı sağlayabilirim. Kendimi kontrol etmem gerekecek ama sana hiçbir şey olmayacak.”

Söyledikleri karşısında içimdeki kaslar kasıldı, ona olan arzumdan çoktan sıırılsıklam olmuşum. “Yeteneklerine epey güveniyorsun.” Dürüst olmak gerekirse ben de onun yeteneklerine güveniyordum.

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek baktı. “Ben bir *incubusum*. Öldürmenin yanı sıra, iyi olduğuma emin olduğum tek şey bu.”

Serin okyanus havası çıplak tenime çarptığında meme uçlarım sertleşti. Orion’ın gözlerindeki bakış artık gerçek anlamda ilkeldi ve iyice kararmıştı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Daha önce hiç orgazm olmadığımı bahsetmiş miydin?”

“Etmiştin.” Elleriyle göğüs kafesimden yukarı doğru okşadı, başparmakları sütyenimin altına kaydı. “Ama bu artık değişmek üzere.”

Memelerimin hemen altını okşadığınızca bedenim kasıldı, içimi yoğun bir sıcaklık kapladı. Arzudan kısılmış bakışlarıyla çıplak vücudumu baştan ayağa süzdü. “Tek kelimeyle mükemmeldin, Rowan.” Dudaklarıyla bana sahip olmak istercesine beni öpmek için eğildi.

Güçlü bedenini bedenime bastırırken dudaklarım onun için aralandı. Dili benimkini okşarken öpücüğü daha da derinleşti. Başparmakları şimdi daha da yukarı kaymış, memelerimin üzerinde geziniyordu. Dokunuşu öylesine hafifti ki ellerinin altında arzuyla titredim. *Incubuslar* şehvetten beslenirlerdi ve ben şu an, ona bir ziyafet çekiyordum. Onun içinde eridiğimi hissettim, dizlerim çoktan zayıflamaya başlamış, güçsüz kalmıştı. Memelerimi parmaklarıyla bir kez daha okşadığında arzuyla kasıldım.

Alt dudağımı hafifçe ısırarak kendini geri çekti. Ona bakarken kendimi sersemlemiş hissettim.

“Her yerini görmek istiyorum, Rowan,” dedi. Boğuk bir sesle ricada bulunuyor gibiydi. “Seni çıplak ve yatağıma serilmiş bir hâlde istiyorum.”

Bakışları dantel külotumun neredeyse hiçbir şeyi saklamadığı bacaklarımın arasına indi. Vücudundan duman gibi karanlık gölgeler kıvrılarak çıktı ve başka dilde bir küfür mırıldandı. Kendine hâkim olmakta zorlandığını hissettim. Pantolonun kumaşını zorlayan muhteşem, sertleşmiş aletine dokunmak istiyordum. Bu, iblisleri insanlardan ayıran başka bir özellikti.

Eğilip bir kez daha tadıma bakmak istiyormuş gibi şehvetle öpmeye başladı. Dilim dilini okşarken zihnim ısıldayan

okyanus görüntüleriyle doldu. Hâlâ üzerinde süzülüyormuş, hâlâ uçuyormuş gibi hissettim.

Geri çekildiğinde gece yarısı rengi gözleri vücudumdan aşağıya, arzudan sızlayan memelerime kayd ve sonra bacaklarımın arasındaki küçük dantel parçasında durdu. Beni kaldırıp duvardan ayırarak yatağına taşıdı ve yumuşak yastıkların üzerine yatırdı. Arzudan erimiş gibiydim, vücudum onun için sızlıyordu.

Eğilip beni öpeceğini sandım ama onun yerine önümde diz çöktü. Etrafındaki havada şeytani bir büyü kıvrılıyordu, gözleri uçsuz bucaksız bir karanlıktan ibaretti. "Her şeyi çıkar. Bana kendini tamamen göstermeni istiyorum."

Yüzüm kızarıırken kalbim hızla çarptı. En başında onunla buraya gelmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyordum ama yine de onu öyle çok arzuluyordum ki ne isterse yapmaya hazırdım. Söz verdiği zevki almak için her şeyi yapardım.

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Hepsini çıkar. Şimdi!"

Sırtıma uzanıp sütyenimin kopçasını açtım. Askılarını indirip tamamen çıkardığımda serin okyanus rüzgârı sertleşmiş meme uçlarımı okşadı.

Orion'ın göğsünden alçak ve aç bir hırıltı yükseldi. "Şimdi geri kalanı da çıkar."

Parmak uçlarımı külotumun kenarlarından içeri soktum. Orion vücudum karşısında büyülenmiş gibiydi. Onu böyle sine etkilemek beni tuhaf bir şekilde heyecanlandırdı. Çünkü Orion kralın bile korktuğu güçlü, kadim bir iblisti ve çıplak vücuduma taparcasına bakıyordu.

Dikkatinin tadını çıkararak külotumu yavaş yavaş indirilmeye başladım. Bir yanım, bir an önce yırtıp atmak ve zevkinin tadını çıkarmak için yanıp tutuyordu ama ağrıdan almaktan da çok keyif alıyordum.

Kulotum nihayet her şeyi görebileceği kadar indiğinde, her kasının gerilişini, parmaklarıyla yastıkları kavramasını içledim. Bedenimde gezinen arzu dolu karanlık bakışları daha önce hiç tatmadığım bir heyecandı ve tam olarak ne kadar tahrik olduğumu görmesini istedim. Ama yine de kulotumu tamamen çıkarma konusunda son derece yavaş hareket ediyordum.

Orion'ın nefesleri sığılaştı, üstüme doğru eğilip ellerini başımın iki yanına koydu. "Neden bu kadar yavaş hareket ediyorsun, Rowan?"

"Bir nedeni yok." Muzip bir gülümsemeyle uyluklarımdan biraz daha indirdim. "Sadece bana bakışın çok hoşuma gidiyor."

Geri çekildi, sonra belime uzandı ve beni kaldırdı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde olacağımı yekilde beni döndürdüktan sonra göğsü sırtıma gelecek yekilde arkamdan sarıldı. Ellerini ellerimin üstüne koyup kulağıma tısldayarak, "Benim hızımda gitmemize ne dersin, canım?" dedi.

Bana ilk kez "canım" dediğinde ondan nefret etmiştim ama şu an daha da ısınmama neden oluyordu.

Üstümden kalkarken eliyle yavaşça omurgamdan aşağı doğru okşadı. Dokunduğu anda sırtım kamburlaştı, popom vücuduyla buluşmak için havaya kalktı. Elini biraz daha aşağı, popomun üzerinden bacaklarımdan arasına doğru indirdi. Bu, arzudan titrememe neden olan, işkence gibi hafif bir dokunmuştu. Farkına varması için kalçamı ona doğru itmek istedim.

Kesik kesik nefesler aldım ve kalçamı daha da yukarı kaldırdım. Kendimi biraz edepsiz hissediyordum. Ona duyduğum ıhtıyacla bacaklarımdan arası zonkluyordu. Gerçekten yapmasını istediğim şey, kulotumu kenara çekip onun için ısıtılmış olduğum yerde beni doldurmasıydı. Onun için yanıp tutuşarak içledim.

Ve tam o sırada elini vücudumdan çekti.

Alçak sesle, “Şimdi,” dedi. “Bunun geri kalanını da benim için çıkar ve ben de sana ihtiyacın olan şeyi vereyim.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Son bir çekiştirmeye külotumu çabucak çıkardım ve onun sani nefes alışını, sonra alçak sesli hırıltısını duydum.

Arkadan tekrar üzerime eğildi, ellerini bir anlığına ellerimin üstüne kapattı. Sonra ellerinden biri yavaşça aşağı inip mememin ve meme ucumun üzerinde gezinerek aniden nefesimi kesti. Yavaşça elini karnımdan aşağı indirdi.

Ah, Tanrım! Daha bacaklarımın arasına dokunmamıştı bile ama çoktan deli gibi tahrik olmuşum. Kulağıma, "Sana ihtiyacın olanı vermemi istediğini söyle," diye fısıldadı.

Başımı çevirdim, dudaklarım şimdi onun mükemmel dudaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bana ihtiyacım olanı vermeni istiyorum," diye fısıldadım.

Sonra, *nihayet*, elini daha aşağı indirdi. Bacaklarımın arasına hafifçe dokunması yüksek sesle inlememe yetti.

Egosunun okşanmasına ihtiyacı olduğu için de elini tekrar geri çekti.

"Orion, lütfen." Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Boğuk bir sesle, "Yalvardığını duymak hoşuma gidiyor sadece," dedi.

Yavaşça, çok hafif bir dokunuşla orta parmağını tam da ihtiyacım olan yerde daire çizerek hareket ettirdi. Tekrar inledim ve kendimi bacaklarımı daha geniş açarken, popomu

sertliğine iyice bastırırken buldum. Bedenim arzudan iyice gerilmişti, ayak parmaklarım zevkten kıvrılmıştı. Ondan daha fazlasını istiyordum. Pantolonunu çıkarıp beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Kalçalarım kendi kendine hareket etti, bedenim daha fazla temas için yanıyordu. Ellerinin her yerimde gezinmesini istiyordum ve artık hissettiğim vahşi arzudan başka bir şey değildim. “Orion, daha fazlasına ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

En sonunda bir parmağını içime soktu, sonra bir tanesini daha ve adımı inlediğini duydum. Parmaklarını içime sokup çıkardıkça bedenimdeki haz yoğunlaşıyor, kaslarım parmaklarının etrafında kasılıyordu. Ben de aynı anda ona doğru hareket ediyor, tam anlamıyla elini beceriyordum. Sonunda, ilk orgazmımı tatmak üzereydim.

“Rowan,” dediğinde sesindeki saygı tanrılara edilen çaresiz bir dua gibiydi ve beni uçurumun kenarından itmeye yetti. Altında *kıvrılırken* bana verdiği hazza teslim oldum.

Bu gerçekten oluyor muydu? Bu zevki ilk kez tadabilecek miydim?

O parmaklarıyla içime girip çıkarken kalçalarım son kez bedenine doğru hareket etti ve görüşüm, dışarıdaki zifiri karanlık okyanusun görüntüleriyle dolarak bulanmaya başladı. Bütün bedenim şiddetle titredi.

Vücudum sarsıcı spazmların etkisine kapılırken karanlık zihnimi tamamen kapladı.

Sonunda çığlıklar eşliğinde adını bağırtarak zevkin doruklarına çıktım.

Kaslarım tamamen gevşemişti ve yorganı üstüme çekerek nefesimi toplamaya çalıştım.

Orion arkama uzandığında vücudunun hâlâ kaskatı, kaslarının gergin olduğunu hissettim. Dönüp onu şehvetle öptüm. Nasıl oluyorsa hâlâ daha fazlasını istiyordum ama bu imkânsızdı. Parmaklarını saçlarıma dolayıp beni açlıkla, umutsuzca öptü.

Sonra homurdanarak geri çekildi. "Bu, tahmin ettiğimden çok daha zordu," dedi. Gözleri gece kadar karanlıktı. "Rowan, artık durmamız gerek. Bir gecede dayanabileceğim işkencenin bir sınırı var."

Yanağına dokundum, kalbim güzelliği karşısında sızladı. Muzip bir gülümemeyle, "Tamam. Bu arada, başardın," dedim.

Eğlendiğini gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "Biliyorum."

Ona tekrar arkamı dönüp yorganı üstüme çektiğimde kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Orion'ın güçlü kolları bedeneime dolanınca elimi elinin üzerine koyup sıktım. "Orgazmın böylesine büyük mesele hâline gelmesine şaşmamak gerek. Bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum. Ayrıca fânilerin *incubus*ların ellerinde ölmeye razı olmalarına da şaşmamak gerek. Buna değerdi."

Arkamdan neşesiz bir kahkaha yükseldi. "Belki çoğu fâni için buna değer çünkü hayatları zaten beş para etmez. Ama senin için öyle olmazdı."

Kayalara hafifçe çarpan suyun sesi geliyordu. "Bu... hoştu. Sanırım."

Çok alçak bir sesle, "Rowan?" dedi. "Bence sen Dikenler Şehri'nde daha fazla kalmamalısın."

İçimi bir hayal kırıklığı kapladı. "Şimdi beni kovuyor musun? Bana yardım edeceğini sanıyordum."

Saçlarımı yüzümden çekti. "Seni kovmuyorum ama kralın ateş çukurunda ölmeni de istemiyorum. Ayrıca onu nasıl öldüreceğimi bulana kadar seni güvende tutamamı."

Derin bir nefes aldım. “Yani gerçekten de onu öldürmeyi planlıyorsun. O kral olduğu ve sen onun vârisi olmadığın hâlde mi?”

“Yani, evet. Ayrıca senin fâni olduğunu her an öğrenme ihtimalleri olan Lydia ve Nama’yı da öldürmeyi düşünüyorum. Sana zarar verebilecek kim varsa hepsini...”

“Bu ölüm listesi tartışmasını daha sonraya bırakabilir miyiz?” İç geçirdim. “Bu güzel ânın tadını çıkarıyordum.”

Üzerimi bir başka ipek yorganla daha örttü, yorganın içinde iyice kıvrıldım.

Alçak sesle, “Ne kadar sıklıkla burada uyuyorsun?” diye sordum.

“Çok sık. Kendimi en rahat hissettiğim yer burası.”

Göz kapaklarım artık ağırlaşıyordu ve avizede yanan mumlar titreyip sönmeye başlamıştı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim. “Orion? Zindandan nasıl kaçtın?”

Saçlarımı yüzümden çekip alnımı öptü. “Tünel kazdım. Çok, çok uzun zaman aldı.”

Bana dolanmış kolundaki darağacı ilmiğine dönüşen tuhaf yılan dövmesinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. “Ve kimse senin orada olduğunu hatırlamadı mı?”

“Bir kişi hatırladı,” derken sesi mesafeli geliyordu. “Ama o da artık öldü.”

Mumlardan birkaçı daha söndü ve Orion’ın ninni gibi gelen nefes alışları beni iyice mayıştırdı.

“Kral mı?” diye sordum. “O tek kişi kral mıydı?”

“Uyumalısın, Rowan.”

Kıyıya vuran dalgaların sakinleştirici sesi eşliğinde çoktan uykuya daldığımı hissedebiliyordum. Buradan gitmek epey zor olacaktı. Bu yer *büyüleyiciydi*.

Uyku zihnimi ele geçirmeye başladı ve rüyamda ıslıl ıslıl bir okyanusun üzerinden geçtiğimi ve kıyıdaki limon ağaçlarını

gördüm, ta ki rüyalar daha da karanlıklaşana dek. Cehennem ateşi püskürten kopkoyu bir dağ belirdi. Kıvrılan bir çukur dolusu yılan...

Yılanlar kendilerini ilmiğe dönüştürdüler.

Nefesim kesilerek uyandım ve loş ııkta gözlerimi kırptırdım. Şimdi mağarada tek bir mum titreyerek yanıyordu. Dönüp bakınca Orion'ın yanımda uyuduğunu gördüm. Göğsü hafifçe yükselip alçalıyordu. Kirpiklerinin koyu kıvrımları açık renk saçıyla kontrast oluşturunuyordu.

Kaos Lordu uyurken tuhaf bir şekilde savunmasız görünüyordu. Onu zindanda düşündüğümde boğazım hissettiğim hüznle düğümlendi. Annesi öldürüldükten sonra o kadar zaman yalnız başınaydı. Annesiyle tutuklandıklarında o sadece küçük bir çocuktı, değil mi?

Tekrar uyuyamayınca aklımda Mortana'nın esrarını evirip çevirmeye başladım.

Orion'ın bana söylediğine bakılırsa Mortana kendini kurtarmak için diğerlerini feda etmişti. Hepsine ihanet etmişti. Artık Orion'ın psikopat olduğunu düşünmüyordum. Öyleymiş gibi davranıyordu ama bütün bunların altında yatan intikam hırsının annesine olan sevgisinden kaynaklandığını düşünüyordum.

Ama ya Mortana? O, kulağa gerçek bir psikopat gibi geliyordu. Sadece tek bir yol gösterici ilkesi olan birisiydi; o da istediğini elde ettiğinden emin olmaktı. Belki bir sadist bile olabilirdi. Orion onun kendisine zindanlarda işkence yaptığını söylemişti.

Neden birdenbire bu konuda böyle sinirleniyordum ki?

Yumruklarımı öyle çok sıktım ki tırnaklarımın avucumu kestiğini fark ettim. Mortana'yı, yüzümü çalan bu şeytani kadını düşününce içimi kor gibi bir öfke sardı.

Tüm vücudum öfkeden elektrik yüklenmiş, hatta tuhaf bir şekilde güçlenmiş gibi geldi. Mortana'nın kafasını tıpatıp aynı bedeninden koparmak istiyordum ama tuhaf olan, bunu gerçekten yapabilecekmişim gibi hissetmemdi.

Bir dakika... Ne oluyordu bana?

Bileğimde yakıcı, ani bir sıcaklık parlaması oldu ve aşağı baktığımda tenimde, ateşteki közler gibi yanan siyah-kırmızı dövme benzer bir şeyin parladığını gördüm. Gözlerimin önünde bir şey şekillenirken büyülenmiş bir hâlde baktım. Bileğimde için için yanan iskelet anahtar belirdi.

Yok artık!

Üstüne altın rengi bir ışık yansıdı. Kalbim küt küt atarak ışığın nereden geldiğini fark ettim.

Alnıma dokunduğumda bileğime yansıyan ışık kesildi.

Ah, lanet olsun. Ah, lanet olsun.

Çok yoğun duygular bir iblisin gerçek doğasını ortaya çıkarabilir...

Ama benim iblis olmama imkân yoktu ki... Orion kanımı tatmıştı, değil mi? Benim fâni olduğumdan emin olmuştu. Bu bir kâbus olmalıydı.

Sonunda, yanan iskelet anahtar sönerek kayboldu. Ancak o zaman nefes alabildim ve soluk tenimde anahtarın kaybolduğu yere öylece bakarken aniden nefesim kesildi. "Siktir!"

Orion'ın gözleri açıldı, kaşlarını çatarak bana baktı. "Sorun nedir?"

Tekrar alnıma dokundum ama ışık artık yok olmuşa benziyordu. Karanlıkta sadece Orion'ın açık mavi gözleri parlıyordu.

"Ben, şey... Sanırım bir şeyler gördüğümü sandım." dedim.

Tekrar bana uzanıp kendine çekerek kollarıyla sardı. “Dikenler Şehri’nde uyum sağlaman gereken çok şey var.”

Kollarının arasında kaslarım tekrar rahatlamaya başladı ve karanlık mağaranın içine öylece baktım.

Teşhisle ilgili teoriler: Görsel halüsinasyonlarla geçici bir psikotik atak ya da uyku felcinden dolayı kâbuslar.

En azından bu teorilerden birinin doğru olmasını umuyordum.

Yatakta iyice yerleşerek güçlü kollarının arasına sokuldum. Kendimi rahatlamaya, o korkunç görüntüyü aklımdan silmeye zorladım. Kâbus görmüştüm... Hepsi bu kadar.

Bir kez daha Orion’a döndüm ve onu gözleri yarı kapalı bana bakarken yakaladım.

“Orion,” diye fısıldadım. “Yarın annem hakkında bilgi bulmam için bana yardım eder misin?”

Başıyla onayladı ve yarı uykulu hâliyle, “Evet. Sonra da seni buradan çıkarmamız gerek,” diye mırıldandı.

“Peki ya kralın zayıf noktası ne olacak?” diye sordum.

“Ben hallederim.”

Kâbus. Orion kelimenin tam anlamıyla bir kâbustu, değil mi?

Kâbus, İngilizcede *nightmare*; eski İngilizcede *maere* anlamına gelen *incubus* kelimesinden geliyordu. Geceleri nefesinizi çalan, sizden beslenen bir yaratık. Gölgelelerin arasından süzülerek sizi öteki dünyaya sürükleyen canavar. Ama Orion’ın bana söyleyip durduklarına rağmen onun gerçekten bir canavar olduğunu düşünmüyordum. Ne kadar sinirini bozsa ve onu rahatsız etse de benim güvenliğimi kendi hedeflerinin önüne koyuyordu. Bana ne olduğunu umursuyordu.

Gözlerimi tekrar kapattığımda yanan iskelet anahtarın görüntüsü zihnimde tekrar canlandı. Gölge kişiliğimi burada, Dikenler Şehri’nde çağırmanı neden bu kadar kolay olmuştu?

İçimi büyük bir korku sardı.

Neden Mortana'yı tanıyormuşum gibi hissediyordum?

Korkunç bir düşünce aklımda şimşek gibi çaktı. Üzerine düşünmekten kendimi alıkoyduğum sır, kaçtığım şey...

Ya ben Mortana'ysam?

Ya annemi öldüren bensem? Ya kendime bile itiraf edemeyeceğim karanlık bir yanımla varsa? O gece öylesine belirsiz ve karışıktı ki beni kaçmaya zorladığı, neler olduğunu açıklamadığı için ona kızgın olduğumu hatırlıyordum. Aklını kaçırdığını düşünmüştüm.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda titrediğimi hissedebiliyordum.

Ya gerçek kâbus bensem?

Orion, "Rowan, bir şey yüzünden paniğe kapıldığını hissedebiliyorum. Ne oluyor?" diye fısıldadı.

Midem kasıldı. "Sadece bahsettiğin şey yüzünden, Di-kenler Şehri'ndeki tehlikeler."

"İstersen uyumana yardım edebilirim," dedi alçak sesle. "Bu bir *incubus* özelliği."

Kendi korkunç düşüncelerimden uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordum. "Evet, lütfen," dedim.

Bunu söylememle birlikte büyüğü üzerimde sakinleştirici bir dalga gibi vücudumu kaplayarak kaslarımı gevşemeye ikna etti. Nefes alıp verişim ve kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Aklımda dönüp duran karışık düşünceler; parlayan bir yıldızın görüntüsü, kolumda beliren iskelet anahtar, kıvrılan yılanlar... Şu an hiçbiri o kadar da dehşet verici gelmiyordu.

İblisler ve büyüünün olduğu bir dünyada, neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlamak zorlaşmaya başlıyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İblis şehri, benim bütün gün uyuduğum ve güneş batarken uyandığım, tersine dönmüş bir dünyaydı.

Belki hayatımda ilk kez orgazm olmam, belki de Orion'ın *incubus* uyku büyüğü yüzündendi, çok uzun ve derin uyumuştum. Onun mağarasında uyandığımda öğle sonrası güneşi okyanusun üstüne alçalıyor, turuncu-pembe renkte hüzmeler hâlinde mağaranın içine doluyordu.

Güneş ışığı bana acı verici gerçeği, yani Orion'ın ne kadar seksi olsa da *teknik olarak* hâlâ şüphelilerimden biri olduğunu hatırlatıyor gibiydi.

Gözlerimi ovuştururken beni kahve kokusu karşıladı. Rüzgârın üzerime estiğini hissettiğimde hâlâ çıplak olduğumu hatırladım ve yorganı üzerime çektim.

Orion'ın havuzun yanındaki masada elinde kahveyle oturduğunu görünce gülümsedim. "Bütün gün uyanmamı bekledim. Evine gidip senin için bazı kıyafetler bile aldım."

"Teşekkürler. Mağaranın bir duşu yoktur, değil mi?"

Başıyla havuzu işaret etti. "Doğal bir küvetim var. Düşündüğünden daha sıcak."

Elbette öyleydi. Bu, büyülü iblis suyuydu ki muhtemelen Massachusetts suyundan çok daha güzeldi. İblislerin bizi yemeye ya da becererek öldürmeye bu kadar çok zaman harcamaları çok yazıktı, birlikte uyumlu bir şekilde yaşayabilirdik.

Orion beni çoktan çıplak görmüş olsa da nedense havuza giderken yorganı bedenime sarılı bir hâlde tuttum. Onu ancak havuza girmeden önce bırakmaya cesaret ettim.

Dibe dalınca sıcak su beni sarmaladı. Nefes almak için tekrar yüzeye çıkıp kollarımı kenarda kavuşturdum ve Orion'a baktım.

Bana eğleniyormuş gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Hâlâ önümde çıplak kalmaktan utanıyor musun?"

"Belki birazcık." İç geçirdim. "Buraya bayıldım. Bu mağara herkesten gizlediğin bir sır mı?"

"Benim dışımda mağaranın varlığını bilen tek kişi sensin."

Ilık su sırtımı ve memelerimi okşuyordu. Bir süre gizlice burada kalmanın çok da kötü bir fikir olmayacağını düşündüm, tabii Orion'ı şüpheliler listemden çıkardığımı farz edersek. Ama belki de bir iblisin okyanus mağarasında saklanmak çok da gerçekçi bir plan değildi. Ve belki de tek gecenin ardından biriyle aynı eve taşınmaya çalışmak biraz aşırıya kaçmaktı. "Eee... Cinayeti araştırmaya başlamalı mıyız?"

Orion masada bir şeye uzandı, sonra elindeki zarfı kaldırdı. "Kıyafetlerini alırken Shai'yle karşılaştım. Sana vermem için bunu verdi ve şansa bak ki içinde senin aradığın iskelet anahtar var."

Ona bakarken çenemi kollarımın üstüne yasladım. "Bunu sana öylece verdi mi?" Shai, Orion'ın bana yardım edeceğini bilmiyordu. Neden ona vermiş olabilirdi ki?

"Şey, kendi rızasıyla değil. Evinin dışında durmuş, seni arıyordu." Ağır ağır omuz silkti. "O yüzden ben de onu, orada ne yaptığını söylemeye zorladım."

Ellerim yumruk oldu. "Ne demek onu zorladın? Yani onu tehdit mi ettin?"

Orion'ın kaşları kalktı. "Hayır, elbette hayır. Ona zarar veremeyeceğimi bildiği hâlde onu tehdit edemem." Zarfı

masaya bıraktı. "O yüzden ben de büyüyle zihnini kontrol ettim sadece."

Ona dik dik baktım. "İnsanların zihinlerini öylece kontrol edemezsin, Orion."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Evet, edebilirim. Anahtarı bu şekilde aldım. Az önce sana anlattığım gibi."

Sabrımı yitirmeye başlayarak başımı iki yana salladım. "Fiziksel olarak yapabileceğini biliyorum. Yani, bu... ahlaksızca."

Aptala anlatır gibi sakince, "Ben bir iblisim," dedi.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Tamam. Ama geçmişteki bir şeyle ilgili suçluluk duyuyorsun." Başımı kaldırıp ona tekrar baktım. Bunu nasıl açıklayacaktım ki? "Suçluluk yanlış bir şey yaptığını fark etmenle ilgilidir. Mesela kendine yapılmasını istemediğin bir şey başka birine yaptın, tamam mı? Ve bu sana kötü hissettirdi. Suçluluk bu işte."

Bana yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyordu. "Ama Shai üzerinde zihin kontrolünü kullandığım için suçluluk duymuyorum. Benden annenin katilini bulman için sana yardım etmemi istedin. Bu anahtar, tek ipucun gibi görünüyordu ve ben de senin için aldım." Zarfı açtı ve uzun, siyah bir kurdeleye takılı iskelet anahtarı çıkardı. "Gördün mü?"

Belki de bir iblisten zihin kontrolünün ahlaki yönünü anlamasını istemek aşırıydı. Adım adım ilerlemek gerekiyordu.

Ama daha da önemlisi, dikkatim şu an anahtarın üzerindeydi çünkü her nedense annemde Dikenler Şehri'ndeki bir odanın anahtarı vardı. Bu da bana kolumda gördüğüm anahtarı hatırlattı. "Anahtar Asmodean Bölgesi'ndeki bir odayı açabilir mi sence?"

"Asmodean binalarındaki anahtarlara benziyor. Kilitler yüzlerce yıldır yenilenmedi." Parmak ucunu anahtarın üstünde gezdirdi. "Ayrıca bunun üstünde silik bir kafatası deseni var. Zindana atılmadan önce hatırladığım birkaç şeyden biri de

buydu. Bunun gibi anahtarlar..." Anılarına dalarak anahtara öylece baktı. "Sanırım onlardan korkuyordum, eğer böyle bir şey hayal edebilirsen tabii."

Zihnimde anahtarın kolumda parlayarak belirip kaybolması canlandı. Orada da bir kafatası var mıydı?

Kalbim deli gibi atarken birden havuzdan çıktım. Zihnim çalkalanırken yerden aldığım yorganı havlu gibi etrafıma sardım.

Gözleri üzerime kaydı. "Suçluluktan bahsediyordun ya hani? Yorganımı okyanus suyuyla sırlıslıkla ettiğin için kendini suçlu hissediyor musun?"

Aşağı baktım. "Affedersin, dikkatim dağılmıştı. Orion, benim fâni annem Asmodean Bölgesi'ndeki terk edilmiş bir binanın anahtarıyla ne halt ediyordu?"

Orion anahtarı elinde evirip çevirdi. "Doğru binayı bulursak bence bunu öğreniriz."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gece çöküp ay ışığı Asmodean Bölgesi'ni ürkütücü bir gümüş rengine boyayana kadar etrafta dolaşmaya başlamadık. Bir kez olsun seksi bir gece elbisesi değil, siyah kot pantolon ve koyu renkli bir kazak giymiştim. Başka kimsenin yakınında olmayı planlamıyorduk ve siyah giyinmek geceye karışmanın en iyi yoluydu.

Bu gece, Dikenler Şehri her zamankinden biraz daha serindi ve okyanus rüzgârıyla birlikte soğuk hafiften üşütüyordu. Boş sokaklarda yürürken rüzgâr kıvılcıklarımın arasından esti.

Yan yana, karanlık kanalları takip ettik. Etrafımızda boyaları solmuş ve sıvaları dökülmüş sessiz binalar yükseliyordu. Bir zamanların ihtişamlı evlerinin ve salonlarının içinde gözlerine çarpılar atılmış portreler, yüzleri kırılmış heykeller bulduk. Anahtarları, bulabildiğimiz tüm kilitlerde, dış kapılarda, yatak odalarında, dolaplarda ve çekmecelerde denedik.

Her eve acı hissi çökmüştü, ortama yoğun bir hüznün hâkimdi. Daha önce bulunduğumuz, kırılmış büstlerin ve terk edilmiş kristal sürahilerin olduğu binaya gittiğimizde Orion donup kaldı. Durup tavana, etrafına yılan sarılmış olan çıplak kadının resmine baktı. Mekâna incecik bir ay ışığı hüzmeleri hayalet gibi belli belirsiz bir aydınlık veriyordu. Bunu daha önce fark etmemiştim ama perdeler ve mobilyaların çoğu yeri yanmış, bir ayna da kapkara olmuştu.

Orion düşüncelere dalmış, kırık heykeller kadar hareket-sizdi. Etrafındaki hava daha da kararırken oda iyice ısınıyor gibiydi. Bunaltıcı bir hüznün ağırlığı ortamı boğuyordu.

Alçak sesle, "Burayı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Derin bir iç çekti. "Eskiden bu kadına bakardım. Koltukta yatıp onunla bir gün evleneceğimi ve onu vücuduna dolanmış yilandan kurtaracağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Aslında yılanı sorun etmediğini şimdi görebiliyorum. Onun, tanrı-larımızın annesi olduğunu bilmiyordum. Bize ait olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu sanıyordum." Dönüp terk edilmiş salonda etrafa baktı. "Askerlerin geldiği günü hatırlıyorum."

"Kralın askerlerinin mi?"

"Kralın askerlerinden korkmuyordum, fânilerden kor-kuyordum. Yanlarında silahlar getirmişlerdi. Ama beni asıl korkutan, yüzlerindeki ifadelerdi. Daha önce hiç bu kadar katıksız bir nefret görmemiştim."

Ona öylece baktım. "Buraya fâniler mi geldi?"

"Kral onlara teslim olmuş ve Liluları istedikleri gibi yaka-lamalarına izin vermişti. Fâni askerlerinin şehre girmelerine son kez izin verdiği zamandı." Derin bir nefes aldı. "Sürekli bahse-dip durduğun ahlak anlayışına sahip olduklarını söyleyemem. Sanırım bizim havyanlar gibi olduğumuzu düşünüyorlardı."

"Üzgünüm," dedim. Kalbim onun için acıyordu.

"Senin suçun değil," diye mırıldadı.

"Ama bu senin için çok acı verici olmalı."

"Yüzlerce yıl sürekli o günü düşündüm." Salonun öteki ucunda diğerlerinden daha koyu lekesi olan parkeye doğru gitti. "Kardeşimin kalbini kesip çıkardıkları yer burası. An-nemizi kurtarmak isteyerek onlara karşı koymaya çalışmıştı." Parmaklarını lekeli zeminde gezdirdi. "O çok..." Cümlesinin gerisi gelmedi ve tekrar ayağa kalkıp arkasına dönerek korı-doru işaret etti. "Babamın kalbini de şurada kesip çıkardılar."

Güçlkle nefes alabiliyordum. “Sanırım bu, fânilerden neden bu kadar hoşlanmadığına dair sorularımı yanıtlıyor.”

Orion’ın gözleri parladı. “Sana bu kadar çok saygı duymam benim için kafa karıştırıcı ama hiç de beklediğim gibi değilsin.”

Ben aynaya doğru giderken zemin gıcırdadı, yanına gittiğimde aynanın kararmış yüzeyine baktım. “Bütün bu yanık izleri de neyin nesi? Burayı yakmaya mı çalıştılar?”

“Onu ben yaptım. Ateşimi kontrol edemiyordum ama kontrol edebilseydim ordunun tamamını yakıp kül ederdim... Ve buna izin verdikleri için iblislerin çoğunu da.”

“Kaç yaşındaydın?” diye sordum.

“Beş.”

Ciğerlerimdeki nefes aniden boşaldı. İstedğimden biraz daha yüksek sesle, “Seni beş yaşındayken mi hapse attılar?” diye sordum.

Odanın diğer ucuna giderek yanık aynalardan bir diğerine baktım; yüzümün yarısı duman lekesiyle gizliydi. Ama gözlerimi, elmacık kemiklerimi görebiliyordum. Ay ışığı eski, eğilip bükülmüş pencerelerden içeri vuruyordu; aynaya bakarken yüzümü hayalet gibi gösteren bir ışıkla boyuyordu. “Diğer Lilulara ne oldu? Hemen öldürüldüler mi yoksa zindanda senin gibi başkaları da var mıydı?”

“Bu, Mortana için güzel bir soru olurdu.”

Onu yine hissettim; yoğunlaşan öfkeyi. Orion sadece küçük bir çocuktı ve fânilerin salonun zemininde kardeşinin kalbini kesip çıkarmalarını izlemişti. Bunu düşündükçe bile içim parçalanıyor gibi hissediyordum.

Öfkem yanardağın içine gizlenmiş lav gibi yükseliyordu.

Küçük Orion’ın babası için haykırdığını düşündüğümde o fânileri bulup kalplerini göğüslerinden sökmek istedim. Bedenimi bir güç sardı ve Püriten pisliklerini mezarlarından çıkarıp ikinci kez öldürebilirmişim gibi hissettim.

Karanlık bir güç vücudumu sarıp titretti. Masanın kenarını öyle sıkı tutuyordum ki ahşabın bir kısmını kırdım. Koluma, kor gibi yanan, üzerinde kafatası şekli olan iskelet anahtarın belirlediği yere baktım.

Yine aynı şey oluyordu.

Bir iblis çok yoğun bir duygu hissettiğinde...

Aynaya baktığımda alnımdan yayılan altın rengi ışığı gördüm ama sembolün şeklini aynadaki yanık izleri gizliyordu. Kalbim deli gibi atarken elimi alnıma kapattım.

Siktir! Siktir!

Orion, "Rowan?" diye seslendi. "Neden kalbinin patlayacakmış gibi attığını duyuyorum? Şehrin yarısını uyandıracaksın."

Orion bir iblisin geçmişini, bütün anılarını silebileceğini söylemişti. Vicdan azabından kurtulabileceğini de...

Ya ben de kendi anılarımı sildiysem?

Ama burada, elim sonsuza kadar alnımda öylece duramazdım, değil mi? Neden bu kadar çok korkuyordum? Mortana olduğum için mi? Orion fâni olduğumu söylemişti.

Kaslarım tekrar rahatlamaya başlayana dek kalp atışlarımı yavaşlattım.

Basitçe açıklamak gerekirse anlam veremediğim hayaller görüyordum.

Titreyerek elimi çektim ve alnımı görebilmek için yer değiştirdim; hiçbir şey yoktu. Ne bir iblis sembolü ne de altın rengi ışık vardı.

"Orion? Sanırım ben halüsinasyonlar görüyorum."

"Ah, burada olduğun için oluyor. Onları ben de görüyorum, geçmişimin hayaletlerini. Burada, her zamankinden daha canlı gibi geliyor."

Titrek bir nefes verdim ve tekrar ona döndüm. "Bir anılığına iblise dönüştüğümü sandım."

Orion bana buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Sen bir iblise dönüşemezsin, fânisin."

Belki de bu yerin trajedisi beni etkiliyordu. Anahtarı bulmak için cebime uzanıp çıkardım. "Aramaya devam edelim mi?"

Bölgenin daha önce hiç görmediğim kısmındaki taş bir malikâneye yaklaştık. Binanın iki yanından kanallar akıyor, süzülerek Acheron Nehri'ne doğru güneye ilerliyordu. Ön tarafta her yeri otların sardığı bir bahçe vardı ve taş yollar azman çalılıkların ve sarmaşıkların arasından kıvrılarak uzanıyordu.

Üç katlı malikâne, görkemli sütunları ve oyulmuş yaratık heykelleriyle ihtişam saçıyordu. İkinci ve üçüncü katlardaki balkonlar kanallara ve bahçeye bakıyordu.

"Burası ne?" diye sordum.

"Burası bir zamanlar Asmodean Dükü'nün malikânesiydi."

Başımı kaldırıp ona bakınca ürperdim. "Benim düşes olmam gerekiyorsa neden beni buraya yerleştirmediler?"

"Geriye sadece Mortana kaldığında senin şu an kaldığın binada kalıyordu. Orası Liluların temsilcisinin yeni evi olmuştu." Bana göz ucuyla baktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ayrıca kendi babasının ölümünde aracı olduğu için muhtemelen anılarının peşini bırakmayacağını düşünmüştür."

İçim ürpererek malikâneye baktım. Trajedi bir yere tutunup kalabilseydi bu yer onunla dolup taşardı. Hüzün ve acı neredeyse elle tutulabilir hâldeydi. "Burada yaşayan dük Mortana'nın babası mıydı? Adı neydi?"

"Moloch."

Orion beni bakımsız bahçeden evin kapısına doğru götürdü. Tepemizde ahşap bir panjur, taş pencere çerçevesine kederle çarptı.

Malikâneye yaklaştığımızda açık mavi bakışlarını bana yöneltti. “Dikenler Şehri senin dünyan gibi değil. Burada büyü ortamı sarar. Anılar uzun süre kalır. Trajedi duvarlara, zeminlere, taşlara ve ahşaplara sinebilir. Yaşayan ve nefes alan bir şey gibi burada kalır. Yani bir şeyler görüyorsan buna şaşırmadım. Bu dünya hiçbir zaman fânilere göre olmadı, ayrıca iblisler bile bazen burada bir şeyler görür.”

Kapıya ulaştığımızda anahtarı kilide soktum. Kalbim duracak gibi olurken kilidin *döndüğünü* fark ettim.

Kapı açılıp da örümcek ağlarıyla kaplı bir sarayın içini gözler önüne serince nefesimi tuttum. Evin lanetli güzelliğini incelerken içim ürperdi. Yüksek tavanlardan içeri incecik ay ışığı demetleri sızıyordu. Beyaz mermer bir şömine, aslanları ve baykuşları tasvir eden soluk bir duvar resmiyle bir duvara gömülmüştü. Sütunların üzerindeki heykeller yüzleri kırılmış hâlde salonun etrafında duruyordu. Zemin, çoğu yeri çatlamış, narin gül desenleriyle koyu mavi ve altın rengi mozaikti.

Bir zamanlar bu yer zenginlik ve zarafetle parlıyor olmalıydı, şimdi bile kendine has bir güzelliği vardı.

Nabzım birden hızlandı. Alçak sesle, “Orion? Neden annemde bu malikânenin anahtarı olsun ki? Annem sadece bir fâniydi, sence geçmişte bir dönem burada hizmetkâr olabilir mi?” diye sordum.

“Burada yüzyıllardır kimse oturmadı.”

Zihnimdeki sisi dağıtmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Doğru, elbette.”

“Herkes dükün Liluların öldürülmesi sırasında ortadan kaybolduğunu düşündü.” Sesi salonda gezinirken mozaiklerden yankılandı.

“Peki bu, herhangi birinin ondan son kez haber alışı mı oldu?” diye sordum.

“Olabilir. Yaklaşık yirmi yıl önce dışarıdaki bahçede bir ceset bulundu. Kalbi kesilip çıkarılmıştı ve bedeni yakılarak tanınmayacak hâle getirilmişti. Dedikodulara göre o, Dük Moloch’ın kendisiydi ama kimse onun buraya nasıl geldiğini ya da nereden geldiğini bilmiyordu. Kaçan ve Dikenler Şehri’nin dışında güçleri olmadan yaşayan Lilular olabilir.”

İçeri soğuk bir rüzgâr eserek tenimi ürpertti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Belki de annem onu tanıyordu.”

Aklımdan rahatsız edici bir düşünce geçti. Babamın kim olduğunu hiç bilmiyordum.

Orion, “Hayatta olsaydı Cambriel onu taht için bir rakip olarak görebilirdi,” dedi.

Tepemde bir gıcırtı duyduğumu sandım. Başımı kaldırıp baktığımda sarmaşıklar ve olgun meyvelerle süslenmiş soluk boyalı tavanı zar zor seçebiliyordum. “Moloch neden bir rakip olsun ki?”

“Uzun zaman önce iblisler Azriel adında çılgın bir kral tarafından yönetiliyormuş. Azriel cennete geri dönme, cennet savaşlarındaki kayıpları tersine çevirme fikrine kafayı takmış. Kendisini tanrı olarak adlandırıyormuş. Kendi tebaasını öldürmeye, onları ormanlarda yakarak kalplerini sökmeye başlamış. Azriel kral olarak kalsaydı, kendi türünün hepsini katledebilirmiş. Fânilerin işlerini onlar yerine yaparmış.”

“Kulağa çok korkunç geliyor.”

“Ona düelloyla yargılanma için meydan okuyan, Cambriel’in babası Kral Nergal’dı. Nergal’ın, ailesinin soyuna göre taht üzerinde pek bir hakkı yoktu. Ama yalnızca meşru vâris bir kralı katledebilir ve Nergal bunu yapmayı başardı. Tanrılarımız olsaydı, çılgın kralın tahtta kalmasını istemezlerdi.”

Yüzümü asarak Orion’a bakmak için döndüm. “Peki ya buranın sahibi olan dük... deli kralla kan bağı var mıydı?”

Orion başıyla onayladı. “Moloch onun gayrimeşru oğluydu.”

Gözlerimi kapattıktan sonra ovuşturdum. “Sadece bunları anlamaya çalışıyorum. Annem, bana fırında peynirli makarna yapan ve çok fazla pizza yiyen normal, fâni annem, deli iblis kralın gayrimeşru oğlunu tanıyor olabilir.”

“Bu iyi bir özet gibi görünüyor.”

Ne haltlar dönüyordu? Annem bana bunların hiçbirinden neden bahsetmemişti? Gençlik yıllarımı annemin tatlı ve sıkıcı olduğunu düşünerek geçirmiştim.

Ne kadar da yanılmışım...

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dağa fazlasını öğrenmeye aç bir şekilde yürümeye ve keşfetmeye devam ettim. İçeri bir rüzgâr esti ve bahçeye açılan bir dizi eski ahşap kapıya bakmak için karşıya geçtim. Orada, kemerler her yeri otların sardığı bir bahçeyi çevreliyordu ve dikenli birkiler sütunları, paramparça heykelleri sarmıştı.

Annem hiç buraya gelmiş miydi?

Bahçeye bakarken yapboz parçaları zihnimde bir araya gelmeye başladı.

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı, Orion'a bakmak için döndüm. "Mortana burada doğmuştu, değil mi? O, deli kralın torunuydu. Taht üzerinde *hakkı* vardı. Belki de bu, Cambriel'in ona olan ilgisinin bir kısmını açıklar. Taht için bir rakibi alt etmenin iki yolu vardır, değil mi? Onu öldürebilirsin ya da onunla evlenebilirsin."

Orion başıyla onayladı. "Hem o hem de Mortana'yı becermek için yanıp tutuşuyor. Ama evet, haklısın. Mortana'nın taht üzerinde hakkı var."

Orion yine hiç kıpırdamadan duruyordu. O böyle yaptığında hep geriliyordum. İçerisi ısınmaya başlıyor gibiydi, Orion'ın etrafında gölgeler toplanıyordu. Açık renkli gözlerindeki bakış beni delip geçiyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bir şeye takıldığımı anlayabiliyorum."

Alçak sesle, "Anlayamadığım şey," dedi. "Tesadüflerin sayısı. İlk karşılaştığımızda söylediğim gibi iblislerin bazen fâni kopyaları olur. Ama fâni kopyanın aynı zamanda o iblisin evinin anahtarına sahip olma ihtimali tam olarak nedir?"

Buz gibi bir soğuk içime işledi. Çok iyi bir noktaya değinmişti. Yine de bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Boğazımı temizledim. "Bilmiyorum. Ama sen kesinlikle fâni olduğumu söyledin." Şu an buna çaresizce tutunmaya çalışıyordum. "İblislerin fâni dünyaya getiremediğini söyledin. Üstelik belli ki benim hiçbir büyüm yok, Dikenler Şehri'nde olduğumda bile."

Orion rahatsız edecek kadar uzun bir süre gözlerime baktı ve sonunda bakışlarını başka yere çevirdi. "Tadın fâni tadıydı, evet."

Derin bir nefes aldım. "Etrafa gezip ne bulabileceğime bir bakacağım, tamam mı?" İçimde dehşet verici bir his peyda olmaya, yüzleşmek istemediğim karanlık ve isimsiz korkular yoğunlaşmaya başladı.

Her nedense, Orion'ın etrafında kendimi huzursuz hissetmeye başlamıştım. Bu yerde annemle ilgili herhangi bir şey öğrenirsem Orion'ın orada olmasını istediğimden emin değildim.

Birdenbire ondan uzaklaşmaya hevesli bir hâlde koridoru geçtim ve üst katlara çıkan geniş ahşap merdivenlere ulaştım. Burasıyla ilgili daha çok şey öğrenmek için sabırsızlanarak yukarı çıktım. Ay ışığının yardımıyla yüzlerine zarar verilmiş portreleri, etrafa saçılmış kıyafetleri, talan edilmiş odaları inceledim. Bir şey keşfetmek üzereymişim gibi hissederek, artan bir çaresizlik hissiyle hızlıca hareket ettim.

Otların birbirine dolanmış olduğu bahçeye bakan balkona çıktım ve aşağıdaki ağaçların arasından bir karga sürüsü aniden uçarak irkilmeme neden oldu. Karanlık gökyüzüne uçuşlarını izlerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Nefes aldığımda kalbim sıkıştı. Burada annemin kokusunu alabiliyordum. Belli belirsiz, çiçeksi, yasemin izleri taşıyan kadifemsi bir koku. Onu şu an daha önce hiç özlemediğim kadar özlüyordum.

Gözlerimi kapattığımda neredeyse onu burada hissedebiliyordum, kalbim hüznle sızlıyordu. Şimdi onu, işten sonra bitkin bir hâlde televizyonun önündeki koltukta uyuklarken çok net bir şekilde görebiliyordum. Her zaman uyumakta zorlanırdı ve ufacık bir ses bile onu uyandırırды. Ama burada hissettiğim annemin farklı bir versiyonuydu; doğa belgeselleri izleyen ve köpüklü şaraplar içen benim tanıdığım fâni annem değildi. *Buradaki* annem saçlarını tepesinde toplamış, hizmetkârından ona meyve getirmesini istiyordu. *Buradaki* annem öz güven doluydu ve âdeta ışık saçıyordu.

Buradaki annem insanları korkutuyordu.

Boğazım sıkıştı. Ben araştırma yaparken Orion'ın burada olmasını istemedim. Ya bana karşı cephe almasına neden olacak bir şey bulursam?

Tekrar harekete geçip odaları dolaşırken ellerim titriyordu. Sonunda koyu renk ahşaptan sayvanlı karyolanın ve takım-yıldızı çizilmiş yüksek tavanın olduğu ebeveyn yatak odasına ulaştım. Ama kalbimi âdeta durduran duvardaki portreydi. Koyu renk saçları başının tepesinde toplanmış bir kadının resmiydi. Tıpkı onu hatırladığım gibiydi. Portredeki gözlerin üstü boyanmıştı ama yüzünün geri kalanını nerede görsem tanırdım; düz burnunu, çıkık elmacık kemiklerini, koyu renk kaşlarını da...

Annemin portresine bakarken dünyanın altımdan kaydığını hissettim. Bu *lanet olası* şey de neydi?

Zihnim ihtimallerle çalkalanırken nefes alamadım. Anneme tıpatıp benzeyen bir kopyası mı vardı, yoksa...

Orion buraya çıkmadan önce bunu çözmek zorundaydım.

Arkama dönüp odayı inceledim, kalbim âdeta göğüs kafesime çarpıyordu.

Odanın bir köşesinde eski görünümlü, ahşap bir masa görünce aceleyle ona doğru gittim. Çekmeceleri açıp karıştırdım; ta ki siyah kapağı, altın rengi dikenlerle ve kolumda gördüğüme benzeyen iskelet anahtarla süslü bir kitap bulana kadar. Sayfaları çevirip eski el yazısıyla yazılmış metni okurken nefes aldığımı sanmıyordum.

İlk sayfada siyah mürekkeple yazılmış bir tür tekerleme vardı.

*Gecenin Kâbusu
Kızları korkuttu,
Ama kraliçe onu çok sevdi.
O, tahtını kaybetti
Ama tohumlar ekildi
Adele'in bahçesine.
Şarlattan bir kral,
Altın bir yüzük
Kalbini canlı tutmak için.
Yüzüğü al,
Kralı devir,
Şehir şahlanacak.*

Neydi bu? Bir ninni mi? Bir kehanet mi?

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için göz ucuyla omzumun üzerinden arkama baktım. Bu metnin herhangi bir anlama geldiğinden ya da sadece bir mâni olup olmadığından emin değildim ama yine de bir fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım.

Sayfayı çevirdiğimde bir dizin buldum. Bu bir büyüler kitabıydı. Dizinde de büyülerden birinin yanında bir iskelet anahtar resmi vardı.

Kilitleme Büyüsü

Büyünün olduğu sayfayı açarken ellerim titriyordu. Orada en üstte, kolumdakine benzeyen bir anahtar vardı... Ve yanında da çok korktuğum o açıklama vardı.

İblis Büyüsünü Kilitleme Büyüsü

Fânilerin iblisleri katlettikleri dönemde iblis güçlerini kilitlemek için kullanılır. Bu büyü bir iblisi geçici olarak bir fâniye dönüştürür.

Siktir! Ellerim öyle çok titriyordu ki kitabı zar zor tutabiliyordum.

Ama ben Mortana olamazdım, değil mi? Orion'ın unutma büyüyle ilgili bir şey söylediğini biliyorum ama...

Bilirdim, kötü olsaydım bilirdim. Kötüymüşüm gibi hissetmiyordum. Herhangi birisi kötü olduğunu hisseder miydi?

"Rowan?" Orion'ın sesi aklımı başımdan aldı. Çığlık atmamam çok büyük şanstı.

Az önce ne bulduğumu görseydi ve bunun annemin portresi olduğunu bilseydi beni öldürürdü. En başında benim için planladığı infaz gerçekleşirdi. Ben ya Mortana'ydım ya da yakın bir akrabasıydım. Orion onu ve ailesini öldürmeye yemin etmişti. Sadece bir yemin de değil, lanet olası bir kan yemini etmişti.

Arkama dönüp kitabı çekmeceye geri koydum. "Hiçbir şey bulamadım," derken sesimin doğal çıkmasını sağlamaya çalıştım.

"Sorun nedir?" Masaya doğru geldi, gözleri karanlıkta ışıltı ışıltı.

Her zaman kolaylıkla anlayabilirdi, değil mi? Lanet olası kalp atışlarımı duyabiliyordu.

Derin bir nefes alarak, aceleyle yanından geçip koridora yöneldim. "Yine bir şeyler görüyordum sadece. Dediğin gibi, bu yer hayaletli sanki. Hadi gidelim."

Arkamdan, "Artık annene ne olduğuyla ilgilenmiyor musun?" diye seslendi.

"Sadece korktum, Orion." Artık ne yaptığımdan emin olamayarak merdiveni hızla indim. Onun da benimle dışarı çıkmasını, bu hayaletli yeri ve büyü kitabını da ardında bırakmasını umuyordum.

Dışarı çıktığımda aceleyle bahçeye gittim. Orion'ın anlattığı, burada bulunan tanınmayacak hâlde yanmış cesedi düşününce bedenimde bir adrenalin patlaması oldu. Annemin tanıdığını düşündüğüm biri...

Etrafımdaki vahşi bahçeyi incelerken birdenbire Dikenler Şehri'nden gitmek için sabırsızlandım. Evet, havuzlar ve lüks hoşuma gitmişti. Orion'dan *çok* hoşlanıyordum. Ama buranın her santimine bir trajedi musallat olmuştu ve o trajedinin bir kısmının beni ilgilendirdiği netleşmeye başlamıştı.

Orion yukarıda etrafa bakmaya devam etmiş miydi? Eğer o kilitleme büyüsünü bulduysa...

Sinirlerim altüst olmuş hâlde her yerini otların kapladığı bahçede yürümeye devam ettim. Etrafımdaki yabani çalıların dikenlerinin arasından geçerken ürperdim. Ayak sesleri kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu ama arkama dönmeye başladığımda bir el burnumu ve ağzımı *sıkıca* kavradı. Güçlü bir tutuşla nefesimi kesiyordu.

Orion muydu? Eli çekmeye çalışarak debelendim ama benden çok daha güçlüydü.

Nefes alma ihtiyacıyla ciğerlerim yandı. Arkamdakinin ayak bileklerini tekmelemeye çalışırken gözlerim kararmaya başladı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Karanlıkta bir sandalyeye bağlı hâlde uyandım. Kafam ikiye bölünmüş gibi acıyordu ve ağzım kupkuruydu.

Burnuma hafif bir idrar kokusu geldi ama buna fazla odaklanmak istemedim. Bu durumdan nasıl çıkacağım konusunda düşünmem gerekiyordu. İdrar dışında havaya hafif bir duman kokusu hâkimdi, yanmış sedir ağacı ya da demir gibi bir kokuydu.

Bir dakika... Yanmış sedir Orion'ın kokusuydu.

Pürüzlü bir sesle, "Orion?" diye seslendim. "Açıklayabilirim." Gerçekten hiçbir halt açıklayamazdım ama yine de iyi bir başlangıçmış gibi görünüyordu.

Bileklerimi kurtarmaya çabalarken ipler bileklerimi tahriş etti.

Taş zeminde ayak sesleri yankılandı ve başımı çevirdiğimde tünelden gelen bir ışık gördüm. Işık gittikçe daha canlanırken yeraltı taş mahzenleri gibi küçük, kemerli bir yerin dış hatlarını belli belirsiz seçebildim.

"Rowan." Çatallı ses karşı köşeden geldi ve dönüp bakınca Orion'ı gölgelerin arasında gördüm. Görünüşe bakılırsa beni bağlayan o değildi çünkü o da zincirlere dolanmıştı. Omuzlarından ve göğsünden kanlar akıyordu. Etrafında bir kül yığını vardı.

"Orion!" diye bağırdım. "Ne oldu sana?"

Uyanık kalmakta zorlanıyormuş gibi gözleri kapanıyordu.
“Lanet olası aptal bir fâni Nama’ya silah vermiş.”

“Ne?”

“Nama beni vurdu ve zincirledi. Yakarak zincirlerden kurtulmaya çalıştım ama sadece sandalyeyi yakabildim. Şu an mermilerle delik deşik bir hâldeyken daha fazla büyü çağıramıyorum. Zorluk çekiyorum...”

Parlak mavi gözleri kapanınca içimdeki panik boğazıma doğru tırmandı.

Ayak sesleri daha da yükseldi ve Nama bir elinde fener, diğer elinde silahla odaya girdi. Beyaz saçları kırmızı elbisesinin üzerine mükemmel dalgalar hâlinde dökülüyordu. “Merhaba, arkadaşlar.” Silahı kaldırdı. “Bu eğlenceliymiş.”

Göz ucuyla Orion’a baktım ama gözleri tekrar kapanmıştı. Aslında birisi kalbini söküp çıkarmadığı sürece ölemezdi ama onu kanlar içinde görmek içimi acıtıyordu.

Olan biten bütün saçmalıkların arasında Mortana olmam gerektiğini neredeyse unutuyordum. Kontrolü ele alan bir tavır takınmanın zamanıydı.

Saçlarımı omzumdan geriye attım. “Ne yapıyorsun, seni ahmak? Çöz beni hemen.”

Nama’nın gözleri kocaman açıldı ve eli ağzına gitti. “Yoksa ne? Seni çözmezsem ne yaparsın?”

Neden blöfümü kanıtlamamı istiyordu?

Feneri kaldırdı. “Andras! Gamigan! Lydia!” diye bağırdı. “O uyandı. Fâniyi yanınızda getirin.”

“Ne yapıyorsun?” diye çıktım. “Sen delirmişsin.”

Çok tatlı bir tonda konuşarak, “Ah, benim küçük sürtük arkadaşım,” diye cıvıladı. “Delilik esas senin kanında var, benim değil. Büyükbabanı öldürmek zorunda kalmamızın bir nedeni vardı. Lilular iğrenç yaratıklardı.”

Düklerden iki tanesi odaya geldi; Mammon Bölgesi'ni yöneten platin saçlı doyumsuz iblis ve Abaddon Bölgesi'nden kısık yeşil gözlü tembel iblis. Arkalarından da Lydia, Jack Corwin'in hemen yanında ağır adımlarla içeri girdi.

Jack mi? Nama'ya silah veren aptal fâni Jack'ti demek. Alpha Kappa *sweatshirt*ü ve eski beyzbol şapkasıyla hiç de buraya ait gibi görünmüyordu.

Kanım dondu, düşüncelerim kontrolden çıkacak kadar karışmıştı. İki dünyam artık mümkün olan en korkunç şekilde çarpışıyordu.

Tabii ki Jack söz konusu aptal fâniydi. Şu an epey korkmuşsa benziyordu, gözleri bir iblisten diğerine kaydı. Yakından baktığımdaysa yüzünü yeni morlukların lekelediğini gördüm. Dudağı yarılmıştı ve elmacık kemikleriyle çenesinde morluklar vardı.

Nama feneri Lydia'ya verdi.

Dişlerimi sıkarak, "Neler oluyor?" diye sordum. Artık sakin ve rahat gibi görünmeye devam edemezdim. Şu an gölge kişiliğim görünürlerde yoktu.

Nama ukala bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu. O sırada elindeki silahı patlayınca çığlık attı. Taş ve kum parçacıkları odaya saçıldı.

Jack ellerini kaldırdı. "Şuna dikkat et!"

Nama kaşlarını çatarak silaha baktı. "Bu şeyler kafa karıştırıcı." Başını iki yana salladı. "Her neyse, fânilerle çok zaman geçirdiğine dair bir hisse kapıldım, Mortana. Onlar gibi acayip görünüyordun. Bilirsin işte, hayvan gibi. Pis, azgın bir hayvan."

Dudaklarımı sinirle büktüm. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Nama omuz silkti. "Bu yüzden biraz araştırma yaptım. Bugünü Osborne'da dolaşarak geçirdim, ta ki yüzünün fotoğrafını bir koşu takımının ödül panosunda görene dek."

Yüzünü ekşitti ve düklere döndü. "İnsanlar aşırı yavaş olsalar da koşu yarışlarında birbirleriyle yarışıyorlar. Ama bir iblisin, fânilerin yarıştığı bir koşu takımında olmasının adil olduğunu düşünüyor musunuz?"

Midemde bir kasılma hissettim. Onun Jack'in yanına gidişini izledim. Jack'i saçından tutarak kafasını arkaya doğru eğdi, ardından silahı çenesine doğrulttu. "Sonra işler biraz daha ilgi çekici bir hâl aldı. Bu küçük adi beni vurmaya çalıştı. Görünüşe göre kendisini iblis avcısı gibi bir şey olarak kabul ediyormuş."

Jack deli gibi titriyordu. Aman Tanrım! Şu an Jack'le aynı tarafta mıydım? Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Nama boştaki eliyle yüzüne tokat attı. "Bana Mortana'nın fotoğrafıyla ilgili bir şeyler söyleyene kadar onu dövdüm. Onun Mortana olmadığını, esas adının Rowan Morgenstern olduğunu söyledi. Ayrıca senin fâni olduğuna çok emin." Onu bırakıp bana döndü. "*Görünüşe göre* iblislerin kokusunu alabiliyormuş."

Gerçekten kafam karışmış bir hâlde başımı salladım. "Efendim?"

Nama silahı Jack'in çekiç sembolü gümüş kolyesine tuttu. "Corwinler cadı ve iblis avcılarıdır."

Jack gözlerinde telaşlı ve korkmuş bir ifadeyle başını salladı. "İblislerin kokusunu alabilirim, istersem onları avlayabilirim." Ellerini kaldırdı, yüzünün rengi atmıştı. "Ama avlamıyorum, hiçbir zaman da avlamadım. Silahı sadece koruma amaçlı taşıyorum, Nama'nın da bir tehdit olduğunu düşündüm. Sizin türünüzün her yerde olduğunu biliyordum ve ailemin yaptığı şey yüzünden peşime düşebilirsiniz. Bu nedenle Nama'yı vurmaya çalıştım. Sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Yemin ederim..."

Düklerden uzun siyah saçlı olan, "Sessiz ol, seni kıt zekâlı fâni!" diye bağırdı. "Buraya seni dinlemek için gelmedik. Suc-

cubusu test etmek için buradayız. Nama onun aslında *succubus* olmadığını iddia ediyor. Sen de tanık olarak buradasın. Rolün sadece bu.”

İplere bağlı bileklerimi çekiştirdim. “Siz de yargıç mısınız?”

Nama silahla beni işaret etti. “Kral senden etkilenmişe benziyor ve tanıklarım olmadan beni dinlemiyor.” Silahı diğer iblislere doğrulttu. “Bunlar benim tanıklarım. Gerçekten çok istediğim şey, fâni bir sürtüğün ana yemek olduğu Baal Kulesi’ndeki bir barbekü partisi. Uzun zamandır ateşte kızartılmış fâni yemedim.”

Ah, Tanrım!

Jack elleri havada, “Silaha dikkat et,” dedi. “İsteddiğini yaptığıma göre artık gidebilir miyim? Bir anlaşmamız vardı. Sana onun fâni olduğunu söyledim. Bir fâni gibi kokuyor, yemin ederim. Onu yak, onunla eğlen, ne yaparsan yap ama beni bırak.”

Nama, “Tamam!” diye bağırdı. “Seni öldüremem çünkü sana daha sonra ihtiyacım olabilir. Ama seni iblis avlarken yakalarsam mideni ağzından söküp çıkarırım.”

Jack arkasına dönüp koşarak tünelden çıktı.

İpleri çekmeye çalışarak kıpırdanıp duruyordum ama bir anlamı yoktu. Gerçekten iblis gücüm olmadığı için tek yaptığım şey derimi soymaktı. Küt küt atan bir kalple Orion’a bakmak için kafamı çevirdim. Gözleri tekrar açılmaya başlamıştı ve bakışları benimkilerle buluştu.

“O neden burada, Nama?” diye sordum.

Nama yüzünü buruşturdu. “Ona yalan söylediğini görmesini istiyorum. Sen adi bir kopyadan başka bir şey değilsin, değil mi? Başından beri haklı olduğumu anlamasını istiyorum. Onun için doğru kişi benim. Ayrıca sen *gerçekten* bir iblis olsaydın, bağlı iplerden kurtulmakta bu kadar zorluk çekmezdin, değil mi? O sadece bir ip. Herhangi bir iblis onu koparabilir.”

Neşeli bir tavırla, "Belki de sana kendimi kanıtlamak umurumda değildir. Belki de senin küçük aptal oyununun bir parçası olmak istemiyordumdur," dedim.

İki arada bir derede kalmak deyiminin tanımını buydu. Onlara kilitleme büyüünden bahsedersen Orion'ın ellerinde ölecektim. Fâni olarak kalırsam onların ellerinde ölecektim.

Bedenim korkuyla ürperdi. "Onu vurduktan sonra seni seveceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Delirmişsin sen."

Nama vahşi ve manyak gibi bakan gözlerle yanıma geldi. "Bunu onu sevdiğim için yaptığımı göreceksin. Bütün bunlar, yaptığım her şey onun için. Bizim için. Bizim kaderimizde birlikte olmak var."

Lydia kollarını kavuşturdu. "Halledebilir miyiz şunu, Nama? Dürüst olmak gerekirse, Orion'a takıntın çok bunalıcı ve seninle aynı cinsiyeti paylaşmaktan üzüntü duymama neden oluyor. Legion'ı dinlemeliydim. Sathanas Bölgesi dükü senin kaçık olduğunu söyledi."

"Tam olarak neyi hallediyoruz?" derken sesim öylesine titriyordu ki şu ana kadar Mortana olmadığımı anlamış olmalıydı. Sesim *dehşete kapılmış* gibi çıkıyordu. "Size oyununuza katılmayacağımı söyledim."

Orion'ın gözleri biraz daha açıldı, şimdi simsiyahlardı. Odanın giderek daha fazla ısındığını hissedebiliyordum.

"Belki de biraz motivasyona ihtiyacın vardır." Nama silahını Orion'a doğrulttu. "Sınav şöyle gerçekleşecek. Ben Orion'ı vurmaya devam edeceğim. Dizlerinden, elinden, belki de güzel yüzünden."

Çıldırması gibi bağırarak, "Az önce onu sevdiğini söyledin!" dedim. Artık rol yapmaya daha fazla devam edemezdim.

Nama'nın yüzü aydınlandı. "Evet, Mortana. Ona sahip olamayacaksam başka kimse olamayacak. Onu bu kadar çok seviyorum."

Lydia iki parmağıyla burnunu sıkıyordu. “Aman Tanrım, Nama.”

Nama, “Yani ilk sınav şöyle olacak,” diyerek konuşmaya devam etti. “Ya bir iblis olduğunu kanıtlar, onu kurtarırın ya da zayıf, ufak bir fâni gibi sandalyene bağlı kalır ve ona bir hayvan olduğunu gösterirsin.”

Dişlerimi gıcırdattım, tüm vücudum titriyordu. “Ya ona ne olacağı umurumda değilse?”

Nama sıırıttı, artık gözleri daha da delirmiş gibi bakıyordu. Orion’a döndü. “O zaman onu hak etmediğini kanıtlamış olursun! Ona yardım etmek için ayağa kalkacak kadar umursamıyorsun bile. Bense bütün bunları yapacak kadar önemsiyorum.”

Mammon Dükü parlayan altın yüzükleriyle, “Affeder-siniz,” diyerek araya girdi. “Onu Orion’a değer veriyor mu diye görmek için sınava tabi tutmuyoruz. Ben sadece zar zor kazandığımız vergi gelirlerimizi bir fâniye vermediğimizden emin olmak istiyorum. O bir iblisse Orion’a değer verip vermemesi umurumda değil.”

Nama, “Benim umurumda!” diye bağırarak birden dönüp silahı bana doğrulttu ve tetiği çekti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bacağım acıyla yandı, bu öylesine şiddetli bir acıydı ki artık doğru düzgün düşünemiyordum. Bir an gözlerim karardı ve tekrar görebildiğimde Nama'nın silahı yine Orion'a doğrulttuğunu gördüm.

Nama'nın kahkahası taş duvarlardan yankılandı. "Şimdi tekrar deneyelim Orion, sevgilim. Bize ne kadar güçlü olduğunu göster, Mortana. Bize o ateş büyüsünü kullanabildiğini göster."

Tetiğe basmasıyla Orion'ı dizinden vurdu. Orion'ın gözlerinin simsiyah olduğunu gördüm, sonra odayı bir sıcaklık kapladı.

O yükselen siniri, öfkeyi yine hissettim. Bedenimi saf bir güç ve kayaları ufak taşlara çevirebilecek kadim bir hidder sardı. Kanımdan mürekkep gibi karanlık aktı. Gölge kişiliğim erimiş lav gibi yüzeye çıkarken bacağımdaki kurşunu artık hissetmiyordum.

Fâniler ve acımasız iblisler, o daha küçücük bir çocukken Orion'ın ailesini gözünün önünde öldürmüşlerdi. Onu, asla unutamayacağı anılarıyla birlikte bir odaya kilitlemişlerdi.

Çoğu insan bu yüzden yıkılırdı. Ama şimdi ona biraz daha işkence etmek için bu tünele sürüklemişlerdi.

Kanım öfkeyle kaynadı ve iplerin bileklerimde gerildiğini hissettim. Alnımdan bir ışık yayılıyor, göğsüm gittikçe

ısınıyordu. Işık parlaklaştı. Derinlerdeki gizli gerçek -benim kendimden bile gizlediğim gerçek- bütün bu adi pisliklerden daha güçlü olduğumdu.

Ayrıca ben sevdiklerimi korumak için her şeyi yapardım. Onları doğduklarına pişman edecektim.

Nama silahı Orion'ın yüzüne doğrulttu. "Çok güzelsin, Orion. Bence senin sorunun bu. Yüzün fazla güzel. Sana şey hissettirmem gerek..."

Düşmanlarımı alevlere boğacaktım. Ancak onlar küle dönüştüklerinde duracaktım.

İpler arkamda paramparça oldu ve yakıcı bir nefret âdeta içimden parladı.

Yanan et kokusunu alana dek ateşin bedenimden çıktığını fark etmedim. Ancak o zaman zindanı alevlerin sardığını, içerisinde saf bir ölüm yangınına, erimiş bir sıcaklık girdabına dönüştüğünü gördüm.

Beni sınava mı tabi tutmak istiyorlardı?

Ben cehennemim ta kendisiydim. Kötüleri bu dünyadan yakarak yok edecektim. Ben hükmetmek için doğmuştum.

Alevler bedenime geri döndü ve nefesim kesilerek kendime baktım. Bedenimi saf bir güç sardı ve bacaklarım titremeye başladı.

Büyü... Güçlü, korkutucu büyü.

Kilitleme büyüsü açılmıştı. Az önce olan şeyin şokunda, ayaklarımın üzerinde sendelediğimi hissettim.

Bir kâbusun içindeydim.

Kıyafetlerim tutuşmuş, kısmen yanmıştı ve uyluğumdan aşağısı çıplaktı. Az önce üç iblisin olduğu yerde kocaman bir kül yığını vardı. Sağımdaki Lydia'yı ve yanık kıyafetlerini is kaplamıştı. Havada küller uçuşuyordu.

Lydia diğer iblislerin olduğu yere ağzı açık bakakalmıştı. Sersemlemiş bir hâlde, "Nama yanılmış gibi görünüyor," dedi.

O tünelden koşarak çıkarken kalbim küt küt atarak arkasından öylece baktım. Sonra bakışlarımı ellerime, ışık saçan parmaklarıma çevirdim. Parmaklarımdan mum alevi gibi titrek alevler çıkıyordu. Büyünün kollarımda gezdiğini, parmak uçlarıma kadar gelen kıvılcımları hissettim.

Orion'a dönüp baktığımda içimi yeni bir korku sardı. Zincirleri erimişti ve gece kadar siyah gözlerle ayağa kalktı. Görünüşe bakılırsa her şeye rağmen gücü vardı. Kıyafetlerinin bazı yerleri yanarak kollarını ve kaslı uyluklarını açıkta bırakmıştı.

Yüzündeki katıksız nefret, âdeta kalbimin durmasına neden oldu. Zaman yavaşladı ve belli belirsiz bir esinti gümüş rengi saçlarını dalgalandırdı.

Ama onu öldürmek istememe neden olan alnındaki semboldü.

Beş köşeli yıldız sembolü.

İşte, tam karşımdaydı: Kahrolasica Işıkgetiren'in ta kendisi, iblislerin hükümdarı.

Bedenim savaş gazabıyla doldu ve etrafımızdaki havanın ısındığını hissettim ama kaynağının Orion mı yoksa ben mi olduğunu bilmiyordum. Sadece altımızdaki taşların koyu kırmızı parlamaya başladığını biliyordum. Sessizlik mezar toprağı kadar ağır bir şekilde üstümüze çöktü.

Kürek kemiklerim kanatlarımı açmaya yönelik eski bir içgüdüyle karıncalandı.

Orion'ın dudakları büzüldü ve gölgeler etrafını duman gibi sardı. "Mortana!" diye tıslarken sesi beni derinlerime kadar kesen buzdan bir bıçak gibiydi. "İşte buradasın."

Öfkeyle, "Işıkgetiren de bizi şereflelendirmeye karar vermiş," diye çıktım. "Ne çabuk iyileştin öyle."

“O kadar da yaralı değildim. Hakkındaki gerçeği ben de en az onlar kadar öğrenmek istiyordum. Artık biliyorum. Kendini fâni olarak gizlemeyi başardın.”

İhanet beni çiğ çiğ yiyormuş gibi hissederek ona parmağımı salladım. “Artık ne olduğunu biliyorum. Annemi sen öldürdün. Mortana’nın ailesindeki herkesi öldürmeye kan yemini ettin, buna annem de dâhildi. Başından beri onun katilini bulmam için bana yardım ediyormuş gibi yaptın ama katilin kendin olduğunu biliyordun.”

Başını yavaşça iki yana salladı ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Sadece başımı bedenimden koparacakmış gibi göründüğünü biliyordum.

Önce hangimizin hareket ettiğini bilmiyordum ama beni tuttuğu gibi duvara yapıştırdıncaya ayaklarım yerden kesildi. Boğazımı sıkarak sertçe taşlara bastırdı. Gözlerinde sonsuz bir karanlık alev alev yanıyordu. “Mortana,” diye tısladı. “Gördüğüm en güzel fâninin en azılı düşmanım olması son derece talihsiz bir durum.”

Ama ben artık güçsüz bir fâni değildim, karşı koyabildim. Aklıma birden aldığım savunma derslerim geldi ama şu an beraberinde tanrı gücü de vardı. Kollarımı kaldırıp ellerimi Orion’ın bileklerine vurdum. Aynı anda bir dizimi sertçe kasığına geçirdim.

Beni bıraktığında öne doğru atılarak yumruğumla yüzünü hedef aldım. Ama elimi tutup arkama büktü ve beni kemik kıracak bir güçle duvara itmesiyle nefesim kesildi.

“Biliyor muydun?” derken sesi eski bir lanet gibiydi. “Gerçeği öğrendiğimde nasıl hissedeceğimi biliyor muydun? Bunu o yüzden mi yaptın?”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum,” deyip ayak bileğine çatırtı sesi çıkacak kadar sert bir tekme attım. “Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, Orion.”

Ona yumruk atmak üzere olduğum yerde döndüm ama beni tutup havaya kaldırdı. Tünelin diğer ucuna sertçe fırlatmasıyla yere çok kötü düştüm. Aldığım darbeye sersemledim. Fâni olsaydım ölürdüm ama iblis olarak benim için bu sadece bir engeldi.

İblislerin fânilerin güçsüz olduğunu düşünmelerine şaşmamalıydım, kendimi yenilmez hissediyordum.

Orion tepemde bana kurban bekleyen, zafer kazanmış bir tanrı gibi bakıyordu. "Ben senin tam olarak ne olduğunu biliyorum. Sen, benim en azılı düşmanımsın ve hep de öyle olacaksın."

Kalçanı yukarı doğru ittim ve topuğumu dizinde Nama'nın onu vurduğu yere sertçe indirdim, sonra bir kez daha vurdum. Homurdanarak geriye doğru sendeledi. Baldırlarını tekmeleyerek ayaklarını yerden kestim. Sırtüstü yere düştüğünde üzerine atladım. Ellerimle boğazını, uyluklarımla belini sıkıca kavradım. Henüz sıkıyordum ama sıkmakla tehdit ediyordum. Kalbini sökmeye hazır hâlde pençelerimin çıktığını hissettirdim ve onları Orion'ın göğsüne bastırdım.

"Ben Mortana mıyım, bilmiyorum!" diye bağırdım. "Bir zamanlar Mortana'ysam bile o bana tamamen yabancı. Ben senin düşündüğün şey değilim. Mortana'nın tek değer verdiği şeyin kendisi olduğunu ve kendini koruma güdüsüyle hareket ettiğini söyledin. Duyguların bir iblisin gerçek kişiliğini açığa çıkardığını söyledin. Ama benim iblis yanımla açığa çıkaran kendimi koruma içgüdüğü değildi. İçimde yükselmeye başladığını her hissettiğimde kaynağı seni korumak istememdi. Seni o zindanda küçük bir çocuk olarak düşünmemdi." Göğsüm bütün bunların verdiği acıyla sızladı. "İblis yanımla açığa çıktı çünkü seni korumak istedim. Kilit büyüsunü yakıp geçtim çünkü seni güvende tutmak istedim. Kim olduğumu bilmiyorum ama aradığın canavar ben değilim. Diğer yandan sen?

Bana ihanet eden sensin, Orion. Annemin katilini bulmama yardım ediyormuşsun gibi yaptın ama başından beri o katil sendin,” diye çıkıştım.

Orion donakalmış bir hâlde yerden bana baktı. “Sana ben olduğumu düşündüren ne?”

“Seni o geceden hatırlıyorum.”

“Hayır, hatırlamıyorsun.” Dudakları memnuniyetsizlikle kıvrıldı. “Sana ne olduğumla ilgili hiçbir zaman yalan söylemedim. Ben hatalarımı ya da yaptıklarımı gizlemem. Annemi öldürseydim bunu sana, seninle tanışır tanışmaz söyledim. Ama anlaşılan artık yeni bir kusurum var ve en kötüsü de bu sanırım.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Seni son iki dakikada en az beş kez öldürebilirdim. Seni şimdi de öldürebilirim. Ama aptalca bir şey bana engel oluyor.” Dişlerini sıktı. “Hayatımda kendimden hiç şu anda olduğu kadar nefret etmedim ve inan bana bu önemli bir şey çünkü ben kendinden nefret etme konusunda *inanılmaz* derinliklere indim.”

“Konuyu değiştirmeyi bırak.” Şimdi gözlerimden yaşlar süzülüyordu. “Beş köşeli yıldız sembolün var. O sembolü annemin ormanda seninki gibi ateş büyüyle öldürüldüğü geceden hatırlıyorum. Annemi öldüren sendin.”

“İstersen aynaya bak, Mortana,” diye karşılık verdi. “Ateş büyüü olan tek iblis ben değilim. Görünüşe göre Lucifer ikimizi de kutsamış. İkimiz de Işıkgetiren olarak seçilmişiz. Ama tahtı benden alacağını sanıyorsan yanılıyorsun.”

Yüreğim hissettiğim korkuyla sıkıştı. Dehşete kapılmış bir hâlde ayağa kalkıp sendeleyerek Orion’dan uzaklaştım. Yüzümde gözyaşı izleriyle telefonumu almak için kot pantolonumun cebine uzandım. Kısmen erimişti, artık çalışmıyordu

ama siyah yüzeyindeki yansımayı görebildim; alnımdan parlayan yansımayı.

Beş köşeli yıldız. Bu görüntü beni boğazıma inen bir yumruk gibi sarstı.

Orion'a tek kelime etmeden tünellerde var gücümle koşmaya başladım.

Ama artık Orion'dan kaçmıyordum. Bunca zamandır kaçtığım anıdan, annemin katilini bulmaya bu kadar takmış olma nedenimden uzaklaşıyordum. Bu benim en büyük korkumdu, zihnimin derinliklerinde gömülü en karanlık gerçektir, doğru olmadığını kanıtlamak için yanıp tutuştuğum şeydi.

Ya annemi ben öldürdüysem?

O gece tartışmıştık. Sürekli taşınmamızı isteyip duruyordu. Kendi hayal dünyasında sanrılarıyla yaşıyormuş gibiydi. Birinin peşimizde olduğunu düşünüyordu ama kim olduğunu söylemiyordu ve sadece onunla gitmek istemediğimi hatırlıyordum.

Orion küçükken ateşini kontrol edemediğini söylemişti...

Annemin aklını kaçırdığını sanmıştım. Ona bağırdığımı hatırlıyordum, çok kızgındım.

Midem bulanmaya başlarken nereye koştuğumun neredeyse hiç farkında değildim. Duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum.

Ben Mortana'ydım ve unutmuş muydum?

İçten içe -kendime söylediğim tüm yalanların altında- ya ben gerçekten kötüysem?

Osborne'da ay ışığını görene kadar koşmaya devam ettim. Gölgelelerin arasına daldım, ayaklarım sahil kenarında sesler çıkarıyordu. Birahanenin, Cirque de la Mer'in yanından koşarak geçtim. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece hareket etmem gerektiğini biliyordum.

Ama gerçekten kaçtığım şeyden asla kurtulamazdım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bodrum katındaki dairemde yatakta arkama yaslanmış duvara bakıyordum. Yatak örtümün üzerinde gezinen örümcekleri artık umursamayarak kendime bir karton bardak daha ucuz kırmızı şarap doldurdum.

Bırak dolaşsınlar.

Buraya geleli neredeyse bir gün oluyordu ve ikinci şişemdeydim.

Orion gelip beni bulmak ve tekrar zindana atmak isterse hiç zorluk çekmezdi. Gizlenmeye çalışmamıştım. Sadece başladığım yere, altı kişiyle paylaştığım rutubetli bodrum katına geri dönmüştüm. Artık daha az korkuyordum ama çok daha fazla kendimden nefret ediyordum. Orion beni zorla geri götürürse eski bir tayt ve şarap lekeleriyle kaplı bir David Bowie tişörtüyle giderdim. Çok fazla karşı koyacağımdan da emin değildim.

Bakışlarım odada gezinirken yangın söndürücüye takıldı. Çıldırılmışçasına bir kahkaha patlatmamla şarabımın birazı yorgana döküldü.

Sanırım artık bütün yangın güvenliği ekipmanından kurtulabilirdim.

Telefonum titredi. Shai yine mesaj atmıştı, ısrarla ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Cevap vermemiştim çünkü dürüst olmak gerekirse ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben bir iblistim, evet. Ama bu haberi mesajla verecek değildim. Yine de ona hayatta olduğumu haber vermeliydim.

Yeni, aşırı ucuz cep telefonumun kapağını açtım. Daha iyi bir şey aklıma gelmediği için ona gülen yüz ve şarap emojişi gönderdim.

Bu kadarı yeterli olurdu.

Başım dönüyordu ve hafiften midem bulanmaya başlamıştı. En son ne zaman yemek yemiştım?

Oda dönüyor gibiydi. Anlaşılan iblis olmak insanı daha hızlı ve güçlü yapıyordu ama alkole dayanıklılığını artırmıyordu.

Yine de kafamın berraklaşmasını istemiyordum. Kendi ateş büyümün annemi öldürmüş olması ihtimaliyle yüzleşecek cesaretim yoktu.

İYİ MİSİN?!! NELER OLUYOR? İKİ DÜK DAHA MI ÖLDÜ? Sathanas Bölgesi'nde Legion'ı gördüm. Cesaretimi toplayıp ona Mortana'nın nerede olduğunu sordum. Kimsenin seni görmediğini ve söylentilere göre iki dükü yaktığını söyledi. İYİ MİSİN?

Şarap bardağımı komodinin üzerine bırakıp ona cevap yazdım.

İyiyim!

Sikerler ya. Ben her zaman insanların ne düşüneceğinden ya da onları içimde taşıdığım karanlıkla rahatsız edeceğimden çok endişe duydum. Kimseyi rahatsız edici düşüncelerimle sıkmak istemedim. Belki de Orion'dan bir iki şey öğrenebilirdim. Belki de... İçimi dökmeyi deneyebilirdim.

Tuhaf bir heyecanla cevap yazmaya başladım.

Anlaşılan ben bir iblismişim. Ateş büyüm ve bir yıldız sembolüm var. Ya annemi öldüren bensem? Ya ben kötüysem?

Shai cevap yazarken ekranda noktaların hareket edişini izledim ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kötü insanlar kötü olduklarından endişelenmezler, Rowan. Bunu umursamazlar bile.

Rahatlayarak telefonu elimden bıraktım. Vay canına. Tabii ki haklıydı.

Ben neden bunu göz önünde bulunduracak kadar net düşünememiştim ki? Bir psikopat kötü olmaktan endişe duymazdı. Asla kaygı hissetmezdi. Ama ben? İblis olarak bile ikisini de fazlasıyla hissediyordum.

Yatağımdan kalkıp kapımı hışımla açtım. Orion Mortana'yı özünde diğer insanları umursamayan biri olarak tarif etmişti. Üstelik ona söylediğim doğrudu. Onu korumak istediğimde duygularım yüzeye çıkmıştı.

Ben Mortana olamazdım.

Bir kere çocukluğumu hatırlıyordum. Chuck E. Cheese¹¹ top havuzunda ağladığımı ve ikinci sınıfta altıma kaçırdığımı, başka bir şey yemeyi reddettiğim için annemin bir yıl boyunca beni okula *waffle*larla gönderdiğini ve diğer çocukların kemikli dizlerime güldüklerini, kâbuslar gördüğüm ve sürekli su istediğim için annemin başımı okşayarak geçirdiği geceleri de.

Beden eğitimi sınıfımdaki en hızlı çocuk olduğumu ama iplere asla tırmanamadığımı ve bana sinir bozucu olduğumu söyledikten sonra bile Matt Logan'dan hoşlanmaya devam ettiğimi, annemle birlikte öğle yemekleri sırasında *The Price is Right*¹² izlediğimi ve ödüllere heyecanlandığımı hatırlıyordum.

Arkadaşım Amy'yle kiliseye gittiğimde Katolik olmasam da kutsal ekmek ve şarap aldığımı hatırlıyordum. Sonrasında Santa Lucia heykelinin üstüne kusmuştum.

Neden kustuğumu şimdi daha iyi anlıyordum.

11 Amerikan çocuk eğlence ve pizza restoran zinciri. -ç.n.

12 Çeşitli ürünlerin fiyatlarının tahmin edilmesinin istendiği bir Amerikan yarışma programı. -ç.n.

Belki büyü anıları bastırabilirdi ama bu gerçekten sahte bir çocukluk olabilir miydi? Her şeyi bu kadar ayrıntılı hatırlarken? Ben beş yüz yaşında bir iblis değildim. Rowan Morgenstern'düm ve hepsi bundan ibaretti.

Üstelik her şeyden önemlisi, kendimi onun yanında güvende hissettiğim için annemi ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyordum. Ona ne kadar kızsam da onu öldürmeme imkân yoktu. En azından kasıtlı olarak.

Dışarı çıktığımda neredeyse gece olduğunu görünce şaşırdım. Zaman kavramını tamamen yitirmiştim. Kendimi ışığın altında tuhaf bir şekilde yuvamda gibi hissederek Osborne'un üzerinde yükselen aya baktım.

Vay canına.

Ben Rowan Morgenstern'düm ama aynı zamanda bir *succubus*tum, değil mi?

Gece yaratığıydım, sokaklara aittim.

Kolumdaki artık kalıcı olan anahtar dövmesine baktım. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama annemin her zaman güvende olduğumdan emin olmak için bana bu büyüü yaptığını tahmin ediyordum. Önlem olarak kanımın tadını fâni kanı tadına çevirmişti.

Rıhtıma doğru yürümeye başladım. Burası Dikenler Şehri'nden daha soğuktu, tenim ürperdi. Havada tuz ve yosun kokusu vardı. Soğuk okyanusa vardığımda gölgelerin beni yutmasına izin verdim. Aslında artık gece dışarıda olmaktan korkmama gerek yoktu. Fâniler bana zarar veremez, iblislerse buna cüret bile edemezlerdi.

Mesele şu ki eğer iblissem gerçekten buraya, Osborne'a ait değildim, öyle değil mi? Tekrar şehre giremezsem büyü gücümü kaybetmeme bir ya da iki gün kalmıştı.

Ben fâni değildim. Annem de değildi. İkimiz de Lilulardan, Dikenler Şehri'nden sürülen iblislerdendik. Her zaman

tetikte, burada gizlenerek yaşıyordu. Sırf *succubus* olduğu için şehirden kaçmak zorunda bırakılmıştı.

Peki ya babam? O gerçekten de Dük Moloch'se ben doğduktan hemen sonra öldürülmüştü. Neredeyse yirmi yıl önce. Belki de beni kurtarma amacıyla geri dönmüştü.

Aklım bulduğum kitapta yazarlara gitti. Bir anlamı var mıydı?

*Gecenin Kâbusu
Kızları korkuttu,
Ama bir kraliçe onu çok sevdi.
O, tahtını kaybetti
Ama tohumlar ekildi
Adele'in bahçesine.
Şarlatan bir kral,
Altın bir yüzük
Kalbini canlı tutmak için
Yüzüğü al,
Kralı devir,
Şehir şahlanacak.*

Kulağa tekerleme gibi geliyordu ama o şiirin içine önemli bir şey, çözmem gereken bir sır yazıldığından emindim.

Beynimin derinliklerinden eski bir içgüdü yüzeye çıkmaya başladı ve büyü kürek kemiklerimden aşağı doğru karıncalandı.

Gökyüzüne yükselmeye ihtiyacım vardı. Özgür olmaya ihtiyacım vardı.

Sırtım kamburlaştı ve sonra kanatlarım derimden patlayarak çıktı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda onları gördüm; siyah tüylü ve altın benekliydiler. Çok güzellerdi.

Bu, gerçek benliğimin serbest kalması, açığa çıkışıydı. Kanatlarım havayı dövmeye başladı ve içgüdülerim beni tuzlu rüzgârın içinde gittikçe daha yükseğe taşıdı.

Orion artık benden nefret ediyordu. Benim Mortana olduğumdan çok emindi.

Ama ben gerçeği bulacaktım. Anneme tam olarak ne olduğunu ve kim olduğumu öğrenecektim.

Bir insanı olduğu kişi yapan neydi? Ruh mu yoksa anıları mıydı? Bilmiyordum. Sadece Orion'ın kafasında kurduğu canavar olmadığımı biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve Dikenler Şehri'nin kilitli kapılarına baktım.

Ruhumun derinliklerinde oraya ait olduğumu biliyordum. Her zaman biliyordum.

Ben bir Işıkgetiren'dim, Lucifer tarafından kutsanmıştım. Orion'ın hoşuna gitse de gitmese de hükmetmenin kaderimde olduğunu biliyordum ve şehirdeki yerim için onunla sonuna kadar savaşıacaktım.

Dikenler Şehri'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz. Kitabın sonunu C.N. Crawford'un Cadılar Meclisi aracılığıyla internette konuşacağız.

TEŞEKKÜRLER

Destekleri için aileme ve eleştirel katkıları için Michael Omer'e teşekkürler.

Kıvrak zekası ve bu kitabın ilmik ilmik dokunmasına yardım ettiği için Nick'e teşekkür ederim.

Jen ve Jeannie, bu kitap için efsanevi editörlerim.

Tüm yardımları için ileri düzey okur ekibime ve Facebook'taki C.N. Crawford'un Cadılar Meclisi'ne teşekkürü bir borç bilirim.

